

Ölüm Orucu Direnişi 282. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/19 • 28 Temmuz 2001 • 150.000TL

Cenova'da yüzbinler haykırdı:

“Başka bir dünya mümkün!”

İÇİNDEKİLER

- Yeni İMF programı da iflas etti 3
- Katillerin G-8 zirvesi ve yüzbinlerin
görmeli militan eylemi 4
- G-8 zirvesinin gündemi ve
sonuç bildirisi 5
- Gösterilerin içinden Cenova tanıklığı 6-7
- Sistem aynı sistem, polis aynı polis! . . 8
- Cenova'da 300 bin kişi yürüdü 9
- "7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma
haftası" 10
- Sınıf hareketi 11
- "İyiye gidiyoruz" demagojisinin arkasına
gizlenenler. 12
- Kapitalizmde eğitim. 13
- G-8 zirvesi ve Cenovalar'ın tarihsel
anlamı (Orta sayfa) 14-16
- Kapitalizm ve çevre sorunu. 17
- İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf
asgari ücret!. 18-19
- Uluslararası politika 20
- Şehitlerimizle zafere yürüyoruz! 21
- Bir yoldaşında Hatice Yürekli yoldaşa
mektup. 22
- Ölüm Orucu direnişçisi Fatime
- Akalın'dan mektup 23
- "Bir yanlısamının sonu" 24-25
- Basından 26
- Mücadele postası. 27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/19 • 28 Temmuz 2001
Fiyatı: 5 DM
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

MGK'nin gündemi sınıfın gündemi

MGK'nin Temmuz toplantısında da "sosyal patlama" riski ve buna karşı alınacak önlemlerin görüşüleceği açıklanıyor. Konu, hatırlanacağı gibi Haziran toplantısında da görüşülmüş ve olağanüstü hal yetkilerine varıncaya kadar bir dizi önlem üzerinde durulmuştu. Bu kez, toplantı gündeminin sadece bu maddesi üzerine önden bir bilgilendirme yapılıyor. Daha doğrusu ve her zamanki gibi medyanın haber kaynağı bilinmiyor.

Ardardına uygulamaya koyduğu yıkım programlarıyla milyonlarca işçi ve emekçinin yaşamını zehir ettikten sonra, sistemin, bir sosyal patlama korkusuna kapılması elbette yerinde ve anlaşılırdır. Ve tabii, konunun MGK'de, yönetimin en tepesinde görüşülecek olması da. Ancak, henüz somut göstergeleri ortaya çıkmamışken, sadece zemin müsait olduğu için büyük olasılık kapsamında ele alınan bir konunun, kamuoyunun gündemine bu şekilde sokulmaya çalışılmasının altında başka bir takım art niyetler de bulunmalı. Bir kere, gündemin böyle önden duyurulması MGK'nin alışılmış tarzı değildir. Faşist bir darbenin varlığını gayr-ı meşru yollardan sürdürme çabasının bir ürünü olan bu kurum, varlık koşulu gereği hep gizli, hep illegal çalışma içinde oldu. Demoklesin kılıcı işlevini bu gizlilik sayesinde yürütmeye çalıştı. Şimdi böyle ve bu konuda birden "açıklık" politikasına başvurulmasını da "kılıç"ı bilemek olarak algılamak gerekiyor. Patlama dinamiği taşıyan işçi ve emekçi kitlelere, "dikkat edin, yukarıda MGK var!" denilmek isteniyor.

Oysa beklemedikleri adı üzerine bir sosyal patlamadır. Sosyal devrim değil.

Aradaki fark, birincisinin başıbozukluğu, örgütsüzlüğüdür, ki, tam da bu nedenle bu tür tehditlerden pek etkilenmez. Tehditleri görmek, değerlendirmek, karşı önlemlerini almak ancak ikincisi için söz konusu edilebilir. Çünkü her sosyal devrim bir örgütlü gücü gerektirir. Devrimin örgütü ise düzen örgütlerinin taktiklerine karşı taktikler geliştirerek

sürdürür mücadeleyi.

Bu çerçevede, bugün MGK üzerinden sınıf ve kitle hareketine yöneltilen bu tehditleri göreceğ, değerlendirecek ve karşılayacak olan da devrimci sınıf partisidir. Sınıf kitlelerinin bu tehdide karşı uyarılmasına, patlama dinamiklerinin mücadele dinamiklerine dönüştürülmesine, demek ki örgütlenmesine yönelik azami çaba... Bu tehditler ancak böyle karşılanabilir.

MGK'nin gündemine karşı sınıfın gündemi.

Düzen kendini sosyal patlamaya hazırlarken, işçi sınıfı da kendini ve tüm emekçileri sosyal devrime hazırlayacaktır.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Devrimci politika başarısızlığı için kongrelerin önceki toplantılarının sonuçları, işçi ve emekçi hareketinin gelişmesi ve bunun için gerekli olan devrimci bir stratejiyi geliştirme çabaları değerlendirilmiştir. Elbette politika başarısızlığı da vardır. Ama bu da her şeyden önce devrimci hareketin varlığına, gelişmesine, birleşmesine ve devrimci bir politika için çalışmaya bağlıdır.

Devrimci politika başarısızlığı sadece kongrelerin önceki toplantılarının sonuçları ile açıklanamaz. Bu konuda devrimci bir taktik sorunu da vardır. Bu çerçevede devrimci bir stratejiyi geliştirme çabaları değerlendirilmiştir. Genel değerlendirme sonuçları değerlendirilmiştir. Ancak devrimci hareketin varlığına, gelişmesine, birleşmesine ve devrimci bir politika için çalışmaya bağlıdır.

Bu taktik sorunu ve devrimci hareketin varlığına, gelişmesine, birleşmesine ve devrimci bir politika için çalışmaya bağlıdır. Devrimci hareketin varlığına, gelişmesine, birleşmesine ve devrimci bir politika için çalışmaya bağlıdır.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

EKSEN YAYINCILIK

0 (212) 638 58 13

Yeni İMF programı da iflas etti

Bu satırlar yazılırken, hükümet ve sermaye çevreleri bir gün sonra, 27 Temmuz Cuma günü, Türkiye'ye gelecek olan İMF başkan yardımcısı Stanley Fischer'i heyecanla ve sabırsızlıkla bekliyorlardı. Şubat krizinin yaşandığı günlerde de Türkiye'de bulunan, başbakan Ecevit'le görüşerek ekonominin başına kendi adamları olan bir Dünya Bankası memurunun getirilmesini bizzat isteyen o bildiğimiz Stanley Fischer'di, heyecan ve sabırsızlıkla beklenen zat. Daha dün kadar Fischer'ın hazırladığı ve 14 ay boyunca ağır bir sosyal yıkım ve birikmiş kaynakların yağması anlamına gelen İMF programını savunanlardan bazıları, şimdi bu aynı adamı, Türkiye'yi kendi yeni modelleri için bir laboratuvar, bir tür kobay ülke olarak kullanmakla suçlayabiliyorlar. Bunun dikkate değer örneklerinden birini bu sayımızda okurlarımıza sunuyoruz (Zülfikar Doğan'ın 26. sayfada yayınladığımız yazısı).

Türkiye'yi bir deneme laboratuvarı olarak ele alan bir İMF yöneticisini heyecan ve sabırsızlık içinde beklemenin nedenine gelince. Hükümet ve sermaye çevreleri, beklenen adamla, önden konulan hedefleri şimdiden boşa çıkmış Dervişli İMF programının revizyonunu tartışacaklar. Kendisinden program hedef ve uygulamalarının bazı yönlerinin gözden geçirilmesini rica edecekler ve bu istemin anlayışla karşılanmasını dileycekler. Rica ve dilekleri kabul edilirse eğer, program hedeflerinden biri olan ekonomide %-3 küçülme %-6 küçülme olarak revize edilecek. %58 olarak öngörülen enflasyon hedefi ise %65'e çıkarılacak. Ve mümkünse, büyük bir rahatsızlık, vurgun ve belirsizlik alanı haline gelen "dalgalı kur sistemi"nin gözden geçirilmesi istenecek, vb.

İlk iki istem hakkında Stanley Fischer'in diyebileceği fazla bir şey yok. Zira bu halihazırdaki fiili durumun tescil edilmesinden başka bir anlama gelmeyecek. Dahası, ekonomi yıl sonuna kadar revizyonda öngörülenden çok daha fazla daralabilir, enflasyonun ise %65'in de çok üzerine fırlayacağına kesin gözüyle bakılabilir. Bu iki kalemde sorun yok. Bu durumda tüm sorun, "dalgalı kur sistemi"nin yıkıcı etkilerini sınırlamak isteminde odaklanıyor. Ama ülkenin başbakanı, İMF yöneticisi Fischer'in bu konuya rıza gösterip göstermeyeceğini henüz bilmediği içindir ki, gazetecilerin tüm ısrarlı sorularına net bir yanıt veremiyor. Soruları muğlak yanıtlarla geçiştirmeye çalışıyor. Zira akademisyen özentili İMF yöneticisinin bu yeni denemeyi Türkiye üzerinden tüm sonuçlarına götürmek ve ortaya çıkacak sonucu somut olarak görmek

istediği söyleniyor.

TÜSİAD da dahil tekelleri sermaye çevreleri ve hükümetin kendisi "dalgalı kur sistemi"nin kaptırımlarından, kasıtlı spekülasyonlarla ortaya çıkan yıkıcı etkisinden belirgin bir biçimde rahatsız oldukları halde, hiç değilse bunu böyle dile getirdikleri halde, salt İMF'nin tavrının ne olacağını bilmedikleri için, bu konuda kesin bir istem formüle etmekten özenle kaçınıyorlar.

Türkiye'ye hükmeden, Türkiye'yi yöneten, bu ülkenin emekçilerinin kanını emen bu çevreler, bir emperyalist finans kuruluşu karşısında işte bu denli uysal, uyumlu ve çaresizdirler. Bu konum ve tutum, Telekom krizi sırasında yaşananlar kadar utanç verici, o denli onur kırıcıdır. Türkiye'ye hükmeden sınıfın ve Türkiye'yi halihazırda yönetenlerin durumu ve konumu işte budur.

Derviş'le birlikte gündeme gelen İMF programının revizyonu tartışması, gerçekte bu programın iflasının daha şimdiden tescilinden başka bir şey değildir. Bu programın "güçlü ekonomiye geçiş programı" olarak sunulması, bu gelişmeler karşısında tam bir kara mizah örneğidir. Zira, orta yerde güçlenen değil fakat yerlerde sürünen, yıkıma ve iflasa sürüklenen bir ekonomi durmaktadır. Mevcut programın bu ekonomiyi bir nebze olsun ihya edecek herhangi bir amacı, içeriği ve önlemi yoktur. Düne kadar en büyük iddia olarak öne sürülen enflasyonu düşüren değil, tersine yükselten bir programdır bu. Üretimi artıran, istihdamı çoğaltan, büyümeyi sağlayan değil, fakat iflasları hızlandıran (son aylarda 52 bin işletmenin iflasından söz ediliyor), küçülme hedefini 3 ay gibi kısa bir sürede iki katına çıkaran (%-3'den %-6'ya!), işsizliği dev boyutlara vardırarak (birkaç ayda işsizlik sayısında milyonlarla ifade edilen yeni artışlar), korkunç boyutlardaki gelir dağılımı uçurumunu bir nebze hafifletmek bir yana daha da derinleştiren, açıklık sınırında yaşayanların sayısını 7.5 milyona çıkaran bir program bu.

Peki bütün bunlara rağmen bu program niye uygulanıyor? Çünkü bu programla iç ve dış borç ödemelerinin yanısıra ülkenin emperyalist tekellerce yağması güvenceye alınıyor. Nitekim vadesi gelmiş iç ve dış borçları, işçilerin ve emekçilerin boğazından kesilenin yanısıra, yeni borçlarla ödemek anlamına gelen hazine bonusu ve devlet tahvillerinin alıcı bulması, ekonomide ve programda işlerin iyi gittiğine biricik gösterge sayılıyor.

Devlet ne edip edip borçlarını ödüyorsa ve örneğin, değeri milyarlarca dolarla ölçülen Demirbank türünden kuruluşları emperyalist mali kuruluşlara

300 milyon dolar gibi gülünç bir parayla peşkeş çekebiliyorsa, İMF, dolayısıyla emperyalist çevreler ve onlarla kader birliği halindeki Türkiye'nin en büyük asalak sermaye çevreleri için işler iyi gidiyor, program başarıyla uygulanıyor demektir.

Bu ülkenin 60 küsur milyon insanını ilgilendiren ekonomik büyüme, istihdam, asgari gelir düzeyi, gelir dağılımı uçurumunun bir parça hafifletilmesi, sosyal hak ve hizmetlerin güvenceye alınması vb., tüm bunlar emperyalistleri, onlarla kader birliği halindeki asalak tekelleri sermaye çevrelerini ve onların emirleri durumundaki devlet ve hükümet ricalini zerre kadar ilgilendirmiyor. Onlar için 60 küsur milyon insan ve bu ülkenin kaderini ilgilendiren tüm bu sorunlar, emperyalist küreselleşmenin ve kapitalist piyasa ekonomisinin gerekleri kapsamına girmiyor.

Bugünün Türkiye'sinde işte bu denli insanlık dışı, ülke ve emek düşmanı politika ve uygulamalarla yüzyüzeyiz. Böyle bir dönemde, aydan aya toplanan ve kesin olarak generallerin sözünün geçtiği MGK toplantılarında, ülkenin ve ülke insanının mahkum edildiği bu insanlık dışı, emek düşmanı ve ülke payına utanç verici gidişat yerine, "sosyal patlamalar" tehlikesi ve buna ilişkin önlemler tartışılıyor. Bu olgu, ibret verici olduğu kadar, öğretici ve açıklayıcıdır da.

Bu ülkenin bir egemen sınıfı, bu sınıfın ise temel çıkarları ve tercihleri var. Bu sınıfın egemenliğini güvenceye alan, düzenine bekçilik eden güçlerin bu tutumu, kendilerine düşen görev ve sorumluluklara, bu çıkar ve tercihlerin gerektirdiği çerçevede yaklaştıklarının en açık bir göstergesidir. Şaşırtıcı olan bu değil, sınıf mücadelelerinin ve sosyal çatışmaların kendini belirgin biçimde gösterdiği son 40 yılda bu hep böyle olduğu halde, buna rağmen düzen bekçisi güçlere umut bağlayanların tutumudur.

Düzen bekçileri, MGK toplantıları üzerinden, sermaye medyasına da açıkça yansıdığı gibi, sosyal yıkımın yolaçabileceği sosyal patlamalara karşı yalnızca bastırma önlemleri üzerine konuşuyorlar. Zira önlerinde başka bir alternatif yok. Bastırma ve içinden dizginleme önlemleri dışındaki önlemler, sosyal önlemler olabilir ancak. İşsizliği azaltan, gelir dağılımını bir parça olsun düzelten, ülkenin boynundaki borç köleliği mengenesini bir parça gevşeten türden önlemler örneğin... Son yıllarda general çizmesi yalamayı biricik politik çizgi haline getiren, bu çizgide tutarlı olmak ve sonuç almak için de işi faşist baskı, terör ve katliamların açıkça desteklenmesine ya da sessizci

onaylanmasına vardırırların bütün umutları da bunda. Ama bu gerçekleşecek türden bir umut değil. Zira tüm umutlarını bağladıkları düzen bekçileri, bu düzenin bir parçası olmaktan öteye, onun koruyucusu ve kollayıcısı konumundadırlar. Kurulu düzenin egemen sınıfıyla yalnızca ideolojik, siyasal ve kültürel değil, iktisadi ve mali açıdan da tam olarak kaynaşmışlardır. 500 büyük sanayi işletmesi içerisinde OYAK'ın tuttuğu çok özel yer ve hiçbir tekelin sahip olmadığı ayrıcalıklar bile bunu kendi başına göstermeye yeter.

Bir çift söz de büyük zindan direnişinin talihsiz mağdurlarına. Bu insanlar bu kadar büyük bir kararlılık ve fedakarlık pahasına bir türlü bir sonuca ulaşamayan zindan direnişine, Türkiye'nin bugünkü iktisadi, sosyal ve siyasal gerçekleri ışığında yaklaşmayı nedense başaramıyorlar. Oysa düne kadar, F tipi zindanların İMF programlarının bir uzantısı olduğunu, bu nedenle bunların (İMF) tipi zindanlar sayılması gerektiğini onlar da söylüyorlardı. Ecevit'in içeriye egemen olamadığımız sürece dışarıya hiç olamayız mealindeki sözlerini, ortak açıklamalarında sayısız kez yine bu aynı çevreler tekrarlayıp duruyorlardı.

Bu çevreler, direnişin kararlılığına ve ödenen büyük bedellere rağmen devletin halen gösterdiği, bir bakıma gösterir gibi görüldüğü karşı kararlılığa da buradan yaklaşacaklarına ve dolayısıyla direniş çizgisinde sürdürülmesi gereken mutlak ısrara da buradan bakacaklarına; yenilgi ruhhalı içerisinde, "20 Ekim'de başlanmasaydı", "9 Aralık sonrasında devlete gerekli jestler yapılmış olsaydı, sonuç başka türlü olurdu" diye düşünebiliyorlar.

Bu yaklaşım tam bir dar kafalılık örneğidir. Bu, Türkiye'nin bugünkü iktisadi ve sosyal gerçekliğinden gerekli siyasal sonuçları çıkaramamak, burjuvazinin ve onun baskı aygıtı olarak devletin göstermek zorunda kaldığı kararlılığın gerisindeki mantığı anlayamamak demektir. Oysa düzen bekçilerine sosyal yıkımın beslediği "sosyal patlama tehlikesi"ne karşı yalnızca baskı, terör ve içinden dizginleme önlemlerini düşündüren zorunluluk neyse, hücre saldırısında kararlılık göstermelerinin gerisindeki zorunluluk da odur.

Bu çevrelerin temel önemdeki bu olguyu, genel kabul gören bir gerçeklik olarak hala da yineleyip durdukları halde, direnişin bugün için bir sonuca ulaşmamasından hareketle yığınlaşma düşüş unutmaları, kendileri payına ibret vericidir.

SY Kızıl Bayrak

Katillerin G-8 zirvesi ve yüzbinlerin görkemli militan eylemi

Dünyanın gelişmiş dev kapitalist ekonomilerine sahip olan ve G-8 ülkeleri olarak adlandırılan sekiz emperyalist ülkenin temsilcilerinin bir araya geldiği zirve toplantısı 20-22 Haziran'da İtalya'nın Cenova kentinde, dev kitlesel gösteriler eşliğinde yapıldı.

Emperyalist zirve yüzbinlerce işçi ve emekçinin görkemli militan eylemleriyle yanıtladı ve dünyada büyük bir sarsıntı yarattı. Bütün dünya, toplantının gündemi ve toplantıdan çıkan kararlarla değil, ama bu dev anti-kapitalist eylemin kendisiyle ilgilendi. Yüzbinlerle ifade edilen kitlenin adeta bir halk ayaklanmasını andıran ve militan sokak çatışmaları biçiminde süren kitlesel direnişi, günlerce dünya gündeminin baş köşesindeki yerini ve önemini korudu. Cenova'yı bir savaş alanına dönüştüren yüzbinlerin öfkesi, kapitalist yıkım politikalarının sonuçlarını tartışma konusu yaptı. Bütün basın-yayın organları, burjuva yazar-çizer takımı sadece eylemi tartıştı, değerlendirme ve yorumlarını bunun üzerinde yapmak durumunda kaldı. Hemen hepsi eylemi bir dönüm noktası olarak tanımlayıp, küreselleşme karşıtlarının talep ve çağrılarını kulak verilmesi gerektiği, zira bunların hiç değilse bir kısmının haksız talepler olmadığı fikrini seslendirdiler ve “Küreselleşmenin sonu mu?” türünde sorularla da endişelerini dile getirdiler.

Polis eylemleri engellemek için gösteriler boyunca kesintisiz bir terör kullandı. İşçi ve emekçilere vahşice saldırdı. Bir gösterici katledildi beşyüzlü aşkın kişi yaralandı, yüzlercesi tutuklandı. Zirvenin son günü ise Cenova Sosyal Form merkezini basan polis, büyük bir intikam ve öç alma duygusuyla göstericilere vahşice saldırdı, birçok kişi ağır yaralanarak hastahanelere kaldırıldı. Olayın tanıkları polis vahşetini “bu yapılan faşizmdir” biçiminde tanımladılar. Saldırı için gösterilen gerekçenin tersine, bir polis sözcüsü operasyonu “iki gün önceki olaylara karşı gösterilen tepki” olarak açıkladı, böylece saldırının gerçek nedenine açıklık getirmiş oldu. Yasal bir kitle gösterisine karşı sergilenen bu terör, kapitalizmin her türlü gericiliğinin, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğun kaynağı olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Eylemin sınıfsal-sosyal karakteri, militan özelliği ve kitleselliği, emek cephesinde büyük bir sempati, heyecan ve umut dalgasına yol açarken, emperyalistlerde şaşkınlık, kaygı ve korku yarattı. Dükalık sarayında toplanan yağmacılar takımı korkulu anlar yaşadılar. Chirac'ın, “Çevremizde olup bitenler yüzünden travma geçirdik” sözleri ne duruma düştüklerini somut olarak özetliyor. Onbinlerce militarist gücün, onlarca helikopter ve uçağın, seferber edilen savaş gemilerinin, örülen beş metre yükseklikteki çelikten duvarların, havaalanına yerleştirilen savunma füzelerinin koruması altında bile “travma geçirmek” durumunda kalmak, eylemin gücü ve etkisi hakkında yeterli bir fikir veriyor.

Beklenen gün ve beklenen kitlesel öfke patlaması

İsveç'in Göteborg kentinde Haziran ayı ortalarında yapılan AB zirvesinin ardında bütün dikkatler 20-22 Temmuz'da Cenova'da yapılacak olan G-8 zirvesine çevrilmişti. Göteborg'taki anti-kapitalist militan kitle gösterisi emperyalist seflere “olası halk ayaklanması” korkusu yaşatmış ve bu korkunun Cenova'da gerçeğe dönüşmemesi için Batı Avrupa emperyalizmi, özellikle de İtalya tam bir seferberliğe girişmişti.

Zirve öncesinde Cenova'da olağanüstü hal ilan edildi ve tam bir savaşa hazırlık durumu yaşandı. Ortamı teröre etmek ve katılımı engellemek için alınan olağanüstü önlemler, kent sakinlerine “yüksek güvenlik önlemleri alınmış bir hapishanedeyiz” dedirtecek

biçimdeydi. Bu önlemleri polisin gösterileri kriminalize etme amaçlı provokasyonları tamamlıyor ve bombalar patlatılıyordu. Cenova Sosyal Form sözcüsü, “Kentte inanılmaz derecede gerginlik tırmanlandırıldı. Her adım başı polis kontrolü var, gizli servis elemanları cirit atıyor, buna rağmen bombalar patlıyor” açıklamasını yaparak, provokasyonlara dikkat çekiyordu. Nitekim bu provokasyonlara kimse itibar etmedi ve gizli servisin işi olduğuna inanıldı.

Emperyalistler zirveye dönük her cephede bütünlüklü bir hazırlık yaptılar. Bu hazırlık emekçi kitlelere karşıydı ve kitle hareketinden duydukları korkunun somut ifadesiydi. Emek güçleri de kendi cephelerinden haftalar öncesinden hazırlıklara başladılar. Dünya çapında bine yakın örgütün zirveyi protesto çalışmalarını birçok yönüyle adım adım örgütlendi. Başarılı bir örgütlenme ve koordinasyon sağlanarak yüzbinlerce insanın eyleme seferber edilmesi başarılıydı. Nitekim beklenen gün geldiğinde, dünyanın dört bir tarafında binlerce insan, AB emperyalizminin her türlü engelleme çabalarını ve Cenova'nın girişine örülen barikatları aşarak kente akıyordu.

Cuma günü yaklaşık yüz bin kişilik kitle eylemine polis kurşunla karşılık verdi. Genç bir göstericinin polis kurşunuyla katledilmesinin ardından yerinde ve doğru bir tutumla “Katiller! Katiller!” sloganı onbinlerin dilinde yükselen bir şiarla dönüştü ve şiddetli çatışmalar yaşandı. Cumartesi günü ise şehir yaklaşık üçyüzbin kişilik bir kitleyle adeta işgal edildi. Onbinlerce insan saatlerce polis güçleriyle kararlılıkla çatıştı. Dünya işçi ve emekçilerinin emperyalist kapitalizme karşı duydukları öfke Cenova sokaklarında yüzbinlerce kitlenin militan direnişi şahsında emperyalistlerin suratında bir kırbaç gibi şakladı.

Seattle'la başlayan eylemler zincirinin Cenova halkası

Uluslararası sermaye kurumlarını ve emperyalist zirveleri hedef alan ve dalga dalga yayılan eylemler zincirinin ilk halkasını Seattle oluşturdu. Seattle'da işçi sınıfının damgasını vurduğu anti-kapitalist eylem evrimden geçerek, çeşitli sınıf ve tabakalardan geniş yelpazeyi kapsayarak ve giderek sosyalist şiar ve simgeleri öne çıkararak gelişti ve Cenova'da doruğa ulaştı.

Emperyalist zirveler şahsında gelişen kitlesel gösteriler, kapitalist saldırıların emekçi kitlelerin yaşamında yarattığı yıkıma duyulan öfke ve tepkinin somut ifadesi. Milyonlarca emekçinin kaderini ilgilendiren kararların bu zirvelerde alındığı emekçi kitleler tarafında biliniyor. G-8 zirve protestocuları bu bilinci “Sekiz kişi altı milyar insanın kaderini belirleyemez” biçiminde somut olarak ifade ediyor. Bu bilinç temeli üzerinde kitlelerin kapitalist sisteme duyduğu öfke zirveler şahsında kendini ortaya koyuyor.

Yüzbinlerce işçi, emekçi ve gencin Cenova'daki görkemli eylemi her yönüyle önkelerini aşmıştır. Seattle dışta tutulursa, şimdiye kadarki zirve protestolarında işçi sınıfı hatırı sayılır bir varlık ortaya koyamadı. Bu durum Cenova'da aşılmıştır ve Cenova protestosuna işçi sınıfı ve emekçi kitleler damgasını vurmuştur. Bu durum eyleme özel bir anlam kazandırmıştır.

İtalya'da birçok sendikanın üyelerine eyleme güçlü bir şekilde katılma çağrısı önemli bir karşılık buldu. Başta metal işçileri olmak üzere liman işçileri ve değişik işkollarından işçiler eyleme güçlü bir katılım gerçekleştirdiler ve bazı yerlerde üretimi durdurdular. Sadece İtalya işçi sınıfı değil, çeşitli ülkelerin işçileri de sendikalarıyla birlikte eyleme katılım sağladılar.

Cenova'daki zirve karşıtı gösteri güçlü katılımıyla da tümünü aşan bir görkemliliğe ulaştı. Medya'nın 150-200 bin olarak verdiği katılım gerçeğe 300 bindi. Bu sayı sadece eylem mekanıyla sınırlıdır ve gerçek rakamı ifade etmekten uzaktır. Meksika'dan Türkiye'ye, İspanya'dan Amerika'ya, Fransa'dan İngiltere'ye, Almanya'dan İsviçre'ye uzanan ülkelerdeki protesto gösterileri de buna eklenmelidir. Birçok ülkedeki göstericiler de sınırlara takılmış, İtalya'nın bazı kentlerindeki gösterici gruplarının Cenova'ya girişi engellenmiş, üç bini aşkın Yunanlı gösterici Ancona limanında polisle çatışmıştır. Yanısıra Cenova sakinleri, balkonlara iç çamaşırı asarak, İtalya Başbakanı'na “beni konuklarıma rezil ediyorsunuz” dedirten türden pasif bir eylemle, gösteriye destek sunmuş, taksiciler ise iş bırakmışlardır.

Cenova gösterilerinin en önemli yanı ise, sosyalizme ait sembol ve sloganların belirgin bir şekilde öne çıkmasıdır. Küçümsenmeyecek bir gösterici kitlesi orak-çekiçli, Lenin ve Che resimli tişörtler, kırmızı boyun bağları ve kızıl bayraklar taşıyor, sosyalizm ve komünizmle ilgili sloganlar haykırıyorlardı. Gazeteler *Komünist Manifesto*'nun göstericiler arasında elden ele dolaştığını da yazmak durumunda kaldılar.

Sermayenin yıkım saldırısı emekçi kitlelerin saflarında kapitalist soygun düzenine karşı büyük bir tepki ve mücadele dinamikleri biriktirmekle kalmıyor, aynı zamanda sosyalizmin bir alternatif olarak oluşmasının yolunu düzlüyor. Seattle'dan Cenova'ya uzanan eylem dalgası, kapitalizme karşı emeğin enternasyonal birleşik mücadelesinin zeminini de güçlendiriyor.

“Vandalizm” değil, onbinlerin meşru savunması ve direnişi

Televizyon ekranlarındaki görüntüler, Cenova'daki görkemli eylemin içeriğini, çapını ve hedeflerini yansıtmaktan tümüyle uzaktır. Yansıtılmaya çalışılan aksine, sözkonusu olan hedefsiz ve boş grupların amaçsız şiddet eylemleri değil, polis terörüne karşı sergilenen militan bir karşı koyuştur.

Sermaye bekçilerinin şiddeti, kitleleri meşru savunma araç ve yöntemlerine başvurmak durumunda bırakmıştır. Çatışma onbinlerce kitleyle kolluk güçleri arasında yaşanmıştır, hedefli ve bilinçlidir. Ateşe verilen özel arabalar dışta tutulursa, kitlenin şiddetine hedef olan kurumlar, sermayenin ve emperyalizmin sembolleri olan finans kuruluşları, bankalar ve önemli ticaret merkezlerinin yanısıra cezaevleri ve özel binalardır. Nitekim polisin önünde panzerlerle birlikte yığınak oluşturduğu, balkon ve çatılarında askerlerin mevzilendiği bina ve kurumlara bakıldığında, kitlenin şiddetine hedef olabilecek mekanların nereler olacağı kendiliğinden anlaşılmaktadır. Zira bu sermaye tarafından da bilindiği için, özel yerler ve bakanlıklar yoğun bir güvenlik kuşatmasıyla korunmaktadır. Eylem ve çatışmalarda amacı aşan ve aşırılıklara kaçan davranışların olması ise, devrimci örgüt ve önderlikten yoksun gelişen kitle eylemi mantığı içinde son derece doğaldır. Kaldı ki, devrimci önderlik koşullarında bile büyük kitlesel kalkışmaları tümünden kontrol altında tutmak olanaklı değildir. Bu çerçevede bakıldığında, Cenova gösterilerine gölge düşürecek, onun meşruluğunu zayıflatacak ve özünü karartacak hiçbir şey yoktur. Tekelci sermaye medyası bile gösterileri karalayacak ikna edici malzeme bulamamıştır. Sermayenin kurumları, temsilcileri ve sözcüleri ise, “sokaklara dökülen bu insanlar ne istiyor, mevcut düzenin karşısına neyi alternatif gösteriyor ve hareket siyasallaşılıyor mu?” soruları etrafında yoğunlaşmak durumunda kalıyor.

G-8 zirvesinin gündemi ve sonuç bildirisi

Bu zirvede, dünyada görülmemiş boyutlara varan yoksulluğun, açlığın, dev boyutlardaki işsizliğin, salgın hastalıkların, savaşların, çevre tahribatının, cehaletin ve katliamların baş sorumluları bir araya gelerek, sözüm ona yoksulluğa ve hastalıklara karşı nasıl savaşacaklarını tartışıp çözümler arayacaklardı.

İnsanlığın ve doğanın karşı karşıya bulunduğu bütün felaketlerin baş mimarlarının bir araya geldiği zirvenin temel gündemini; ekonomik durgunluk, yoksullukla mücadele, AIDS ve çeşitli hastalıklar, serbest ticaret, Kyoto anlaşması ve savunma kalkını gibi konular oluşturuyordu. Bu gündemler içinde haydutlar takımını en çok meşgul eden konuların başında küresel ekonomik durgunluğun nasıl aşılabileceği sorusu geliyordu. Kapitalist ekonominin '70'lerde genel bir durgunluk içine girdiği, günümüz koşullarında ise derin bir kriz batağına saplandığı biliniyor. Nitekim emperyalist şefler de bunu "küresel ekonomik durgunluk beklenenden daha da ağırdır" diyerek itiraf etmiş bulunuyorlar. Fakat bu durgunluğun nasıl aşılabileceği sorusuna "ortak strateji geliştirilecek" demenin dışında bir yanıt verilmemektedir. Ama bu durgunluğun bütün bir faturasının işçi sınıfı ve emekçi kitlelere ve bağımlı yoksul ülkelere ödetileceği sır değildir. Emperyalist metropollerde de emekçi kitlelere yönelik sosyal ve ekonomik hak gaspları kapitalist ekonomideki bunalımın sonucudur.

Zenginler kulübünün yoksulluğu önleme üzerine anlattıkları masallara değinmeye bile gerek yok. Hergün yoksulluk ve açlık üretenlerin, yılda 20 milyon insanın açlıktan ölmesine sebep olanların yoksullukla mücadele iddiası, emperyalistlere özgü bir arsızlık ve utanmazlık örneğidir.

Zirvenin bir diğer gündemini yoksul ülkelerin borçları sorunu oluşturuyordu. Yoksul ülkelerin borçlarının %90'ının erteleneceği bir kez daha vaad edildi. Bu konuda hiçbir somut plan sunulmadığı gibi, muhtemel adımların atılabileceği de İMF ve Dünya Bankası ile işbirliği halinde çalışma şartına bağlandı.

Bütün gündemlere ilişkin yürütülen tartışmalarda çıkan sonuç, sonuç bildirisinde üç ana başlık altında verildi. Elbette bunlar basına yansıyanlar. Kapalı kapılar ardında konuşulup karara bağlananlar gizli kalacaktır.

Sonuç bildirisinin birinci sırasında "anlamsız vandalizmin ve şiddetin sert bir şekilde kınanması" yer aldı ve "küçük bir azınlığın dünyayı ilgilendiren kritik konularda görüşmeleri engellemesine izin verilmeyeceği" kararlılığı dile getirildi. Ardından

insanlık için alınan hayırlı kararlar müjdelendi. Buna göre; "yoksullara yardım edilecek ve global ekonominin fırsatlarından özellikle de yoksullar payını alacaklar"mış. Bu soysuzlar takımı, yoksul ülkeleri yoksulluktan kurtarmanın formülünü ise şöyle açıklıyor: "Yoksul ülkelerin ihtiyaçlarını karşılamamanın yolu bu ülkeleri de global ekonominin içine çekmektir."

Emperyalistlerin insanlığa sunduğu iyilik bununla bitmiyor. Onlar milyonlarca insanın pençesinde kıvrıldığı AIDS, sıtma ve tüberküloz gibi hastalıklarla mücadele etmek ve milyonlarca insanı bu hastalıklardan kurtarmak için 1.3 milyar dolar fon ayırmış bulunuyor. Kofi Annan gibi bir memurun bile bunun için gerekli miktarın yıllık 10 milyar dolar olması gerektiğini söylediği düşünüldüğünde, bunun ne kadar komik bir miktar olduğu daha iyi anlaşılır. Hastalıklara karşı mücadeleye bu kadar gülünç bir miktar ayıranlar insanlığı onlarca kez imha edecek

silahlara milyarlarca dolar harcamakta tereddüt etmemektedirler. Her yıl milyonlarca çocuğun bulaşıcı hastalıklardan dolayı yaşamını yitirmelerine neden olmaktadır.

İnsanlığın ve dünyanın geleceği ve iyiliği için sorumluluğun ve mücadelenin başını çekmeyi kimseye kaptırmayan

ABD emperyalizmi, tekellerin çıkarları tehlikeye giriyor gerekçesiyle sera etkisi yaratan gazların sınırlandırılmasına itiraz ediyor. Çevre araştırmacıları "küresel ısınma"nın dünyamız ve insanlık açısından büyük bir tehdit oluşturduğunu, büyük bir felaketin yaklaştığını ileri sürüyorlar. Atmosferdeki ısınmaya neden olan sera etkisi yaratan gazların

ormanlar ve tarım alanları tarafından emilme oranları düşüyor, insanlık felakete sürükleniyor. Ama emperyalist şef Kyoto anlaşmasını reddetmekle kalmıyor, silahlanmaya ayırdığı fonla insanlığı yeni büyük felaketlere hazırlıyor.

İnsanlığı ve uygarlığı felakete sürükleyenlerin baş sorumlularının bir araya geldiği zirveden insanlık payına çıkan sonuç barbarlıktır. Bunun tek alternatifi ise sosyalizmdir. İşçi ve emekçi kitlelerin iktidar için örgütlenmekten başka hiçbir seçeneği yoktur.

Emperyalist küreselleşmeye karşı protestolar zinciri

* 27 Temmuz-4 Ağustos 1996, **Chiapas**-Meksika, Zapatistaların enternasyonal kongresi. Kongreye 40 ülkeden 3 bin kişi katıldı.

* 4 ve 22 Haziran 1999, **Köln**-Almanya, Avrupa Birliği ve G-8 zirvesi. Protestolara işçi ağırlıklı 40 bin kişi katıldı.

* 30 Kasım-3 Aralık 1999, **Seattle**-Amerika, Dünya Ticaret Örgütü konferansı. Büyük bölümü işçi 50 bin protestocu katıldı, zirve erken ve sonuçlara varamadan bitirildi.

* 27 Ocak-1 Şubat 2000, **Davos**-İsviçre, 30. Dünya Ekonomi Forumu. Zirve yerinin özel tarzda ulaşılabilen dağlık bir yer olması nedeniyle 1000 protestocu katılabildi.

* 16-18 Nisan 2000, **Washington**-Amerika, İMF ve Dünya Bankası'nın ilkbahar toplantısı. 20 bin öfkeli protestocu alanlardaydı.

* 2000 yılı, **Melborn**-Avusturya, Dünya Ekonomik Forumu toplantısı. Binlerce kişi polis terörü altında toplantıyı protesto etti.

* 11-13 Eylül 2000, **Prag**-Çek Cumhuriyeti, Dünya Bankası ve İMF yıllık toplantısı. 10 bin kişinin protestosu sonucu zirve 1 gün erken bitirildi.

* 7-10 Aralık 2000, **Nice**-Fransa, AB zirvesi. Büyük bölümü sendikali işçilerden oluşan 60 bin kişi katıldı.

* 25-30 Ocak 2001, **Porte Alpegra**-Brezilya, ilk dünya Sosyal forum

(Globalizm karşıtı zirve). Karşı zirve etkinliklerine dünyanın dört bir yanından 10 bin kişi katıldı.

* 20-23 Nisan 2001, **Quebec**-Kanada, 34 Amerika devletinin katıldığı Panamerikan Serbest Ticaret Sahası Toplantısı (FTAA). Çatışmalara sahne olan gösterilere 25 bin kişi katıldı.

* 15-16 Haziran 2001, **Göteborg**-İsveç, AB zirvesi. Bir dizi protesto gösterisi yapıldı. En büyük gösteriye 25 bin kişi katıldı.

* 1-3 Temmuz, **Cenova**-İtalya G-8 zirvesi. 100 bin kişi beklenen gösterilere büyük bölümü işçilerden oluşan 300 bin kişi katıldı.

***

Mayıs 2001'de Dünya Bankası'nın **Barcelona**'da yapılması beklenen toplantısı protestolardan duyulan korku nedeniyle ertelendi. DTÖ'nün 4. Bakanlar Konferansı ise Kasım 2001'de, tüm politik protestoların yasak olduğu Katar'ın başkenti **Dubai**'de yapılacak.

Göteborg'da ilk kez polis protestoculara karşı silah kullandı, çok sayıda insan tutuklandı, hızlı yargulamalarla içlerinden bazılarına ikibuçuk yıla varan cezalar verildi. Askeri birliklerden özel timlere kadar tüm militarist baskı kuvvetlerinin görevlendirildiği Cenova'da eylemlere karşı azgın bir terör estirildi, bir genç öldürüldü, yüzlerce kişi yaralandı.

Gösterilerin içinden Cenova tanıklığı...

"Tarihin sonu"nu ilan edenlere Cenova sokaklarından büyük yanıt

'90'lı yılların başında Francis Fukuyama'nın ifadesiyle "tarihin sonu" ilan edilmişti. Bununla kapitalizmin nihai zaferi kutsanıyor, kapitalist sisteme karşı başka bir alternatifin olamayacağı vurgulanıyordu. Bu, gerici bilim dışı iddianın ömrü birkaç yıl bile olamadı. '90'lı yılların sonunda ise durum artık tümenden farklıydı, artık Fukuyamalar yalnızca birer şarlatan olarak anılıyorlardı.

Emperyalist küreselleşmeye karşı protesto dalgası

Kasım '99'da, ABD'nin Seattle kentinde yapılan Dünya Ticaret Örgütü'nün milenyum oturumuna karşı sendikaların da destek verdiği büyük protesto eylemlerinde, kapitalist küreselleşmeye karşı ilk büyük çatışmalar yaşandı. Sokağa çıkma yasağı ve olağanüstü hale rağmen iki gün boyunca eylemlerin önüne geçilemeyince, Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) toplantısı iptal edilmek zorunda kaldı. Kapitalist-emperyalist küreselleşmeye karşı verilen mücadele o günden beri niceliğinden, dinamiğinden bir şey kaybetmeden dalga dalga yayılarak sürüyor.

'99'daki Seattle'da kapitalizme karşı canlanan mücadeleciler, Melbourne, Prag, Nice ve 15-16 Haziran Göteburg gösterileri üzerinden, son olarak Cenova'ya ulaştı.

20-22 Temmuz'da Cenova'da yapılacak G-8 zirvesi daha haftalar öncesinden kendi gündemi ile değil, ama emperyalistlerin zirvesine karşı yapılacak eylemlerle gündeme girmişti. Tüm dünyada milyonlarca insanın gözü oradaydı. Tüm dünyada adına "küreselleşme" denilen emperyalist yeni dünya düzenine karşı işçi ve emekçilerin tepkileri büyüyordu ve bu kendini, İMF, Dünya Bankası ve DTÖ gibi finans kuruluşları ile G-8 ve AB gibi zirvelere karşı militan protestolarda dışa vuruyordu. Cenova bu protestolar zincirinin son halkasını oluşturdu.

Burjuva demokrasinin gerçek yüzü

20-22 Temmuz'da Cenova'da yapılacak G-8 zirvesine karşı, aralarında İtalya Metal İşçileri Sendikası'nın da bulunduğu 325 örgüt eylem çağrısı yaptı.

Dünyanın dört bir yanında kapitalist-emperyalist küreselleşme karşıtları hazırlıklarını sürdürürken, başta İtalya olmak üzere tüm Avrupa ülkeleri de protestoculara karşı

sert önlemler alacaklarını açıkladılar, bir süre için Şengen anlaşmasını kaldırdılar.

Alman devleti iki hafta süre ile, başta Berlin, Brandenburg, Kuzey Ren Vesfalya'da siyasi çalışmalarıyla bildikleri onlarca

kişinin pasaportlarını iptal etti, ülkeyi terketme yasağı koyarak günde iki kez savcılıkta imza vermeye zorladı. Aksi takdirde gözaltına almakla tehdit etti. Böylece "demokrat Avrupa" en temel demokratik hak ve özgürlüklerden olan seyahat ve yürüyüş özgürlüğünü ayaklar altına aldı.

Fransa'dan kalkacak özel tren son anda yasaklandı. Bu engelleri aşabilenleri sınırlarda aynı şey bekliyordu. Avusturya'dan gelen otobüsler sınırdan geri çevrildi. Almanya'dan gelen onlarca kişi seyahat yasağı nedeniyle sınırlardan geçirilmedi. Yunanistan'dan gemiyle gelen bin kişi de İtalya'ya giremedi.

Cenova'da olağanüstü hal uygulaması

G-8'lerin barındıran geminin bulunduğu limanın çevresi "Kırmızı bölge" ilan edilmiş, burası 5 metre yüksekliğinde demir duvarlar ve arkasında konumlandırılan polislerle tüm kentten yalıtılmıştı. 10 bin polis ve 5 bin İtalyan ordusuna ait özel tim görevdeydi. Gemi ise deniz kuvvetlerine ait botlarla korunuyordu. Askerlere protestoculara saldırma izni verilmişti.

Kırmızı bölgede oturanlar toplantının yapıldığı saray ve gemi yönüne bakan pencerelerini açamayacak, ziyaretçi kabul edemeyecek, her evin anahtarı polisin elinde bulunacaktı. Hatta her evin balkon ve terasına nişancı polisler yerleştirilmişti.

Tüm gemi, uçak ve tren seferleri durduruldu. Otoban çıkışları kapatıldı. Metro ve otobüs seferleri geçici olarak kaldırıldı.

Berlusconi Cenova halkını şehri terketmeye çağırdı. Tüm kentte işyerleri, mağazalar ve dükkanların kepenkleri kapalıydı. 700 bin kişilik kentte bomboş sokaklar Cenova'yı bir hayalet kentine dönüştürmüştü.

Ve Cenova sokakları 100 bin kişinin eylemi ile yankılanırken, kendilerini demir duvarlar içine hapseden "Zenginler Kulübü"nin devlet ve hükümet temsilcileri G-8 yıllık zirve toplantısına başlamıştı. Toplantıya, Dünya Ticaret Örgütü, Dünya Sağlık Örgütü, İMF ve Dünya Bankası temsilcilerinin yanı sıra, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri K.

Annan, G. Afrika, Nijerya, Mali, Bangladeş, El Salvador, Cezayir hükümet ve devlet başkanları da davetliydi.

Kukla tiyatrosu

Bu yılki G-8 toplantısında ele alınacak konular, yoksulluk ve AIDS ile mücadele, borçların silinmesi, iklim, İMF ve Dünya

Bankası'nda reform, savunma kalkını projesiydi.

Yılda 5 milyon insanın öldüğü AIDS, malarya ve tüberküloz gibi hastalıklarla mücadele çerçevesinde Annan 10 milyar dolar talep etti. Ama G-8'in 1.3 milyar dolarlık fonuyla yetinmek zorunda kaldı.

Toplantıda yoksul ülkelere yardım, bu ülkelerin borçlarının silinmesi de gündeme getirildi. '99'da Köln'deki zirvede kabul edilen, en yüksek borcu olan 41 ülkenin borcunun bir kısmının silinmesi sözü bu zirvede de yinelendi. Bunun boş bir vaad olmaktan öteye gitmediğini ise Köln zirvesinden bugüne kadar geçen süre gösterdi.

Borçların bir kısmının silinebilmesi için bile, İMF ve Dünya Bankası zoruyla bu ülkelere yıkım saldırıları dayatılıyor. Örneğin Tanzanya'nın borçlarının silinmesi için İMF eğitim ve sağlıkta ücret uygulamasını zorunlu hale getirdi. Zambia'da ise bakır madenlerinin özelleştirilmesini. Sonuç 50 bin işçinin işten atılması oldu. Bu iki örnek yoksul ülkelerin borçlarının silinmesinin ne anlama geldiğini gösteriyor.

Toplantının ana gündemini ise ekonomik durgunluk, bunun faturasının bağımlı ülkelerin sırtına nasıl yıkılabileceği ve kapitalist ekonomiler üzerindeki yükün G-8 ülkeleri arasında nasıl paylaşılacağı idi. Emperyalistler için can alıcı bu sorunda uzlaşma sağlanamadı.

ABD son yıllarda 6 kez faizleri düşürerek durgunluğu aşmaya yönelik bir politika izlemişti. Bu politika hem ihracatı geriletmiş, hem de devlet borçlanmasını güçleştirmişti. AB bunun böyle devam etmesini, Amerika'nın dolarla oynayarak emperyalist ekonomileri rahatlatmasını istiyor. Amerika ise buna niyetli değil, AB üzerinde faiz oranlarının düşürülmesi için baskı artıyor. Avrupa'nın faizleri düşürmesi ile ihracat azalacak, devletlerin borçlanması güçleşecek.

Kyoto iklim protokolü, Savunma kalkını projesi, anlaşma sağlanamayan diğer konular oldu.

Dolayısıyla G-8 zirvesinin kamuoyuna açık yüzü bile basit bir şov gösterisi olmaktan ileri gidemedi. Açıkladıkları kararların bile aldatmaca olduğu görülüyor. Yoksullara yardım onların daha fazla sömürülmesinden geçiyor. Sonuç bildirgesinde "güçlü, dinamik, açık ve gelişen dünya ekonomisinin

yoksullukla mücadele stratejisinde en etkili" olduğu ifade ediliyordu.

Militan, kitlesel, kararlı protestolar...

Cenova sokaklarında eylemler Perşembe günü "sınırsız bir dünya" sloganı altında binlerce sığınmacının yürüyüşü ile başladı. Yürüyüşe 10 bin kişi bekleniyordu. Katılımın 60 bine ulaşması, tertip komitesini oluşturan Cenova Sosyal Forumu'nu bile şaşkınlığa düşürdü. Bu, eylemlerin beklenenden daha kitlesel geçeceğinin de bir ilk göstergesi oldu.

Büyük bir insan deryası ve binlerce ulusal giysi içinde Kürt, Bolivyalı, Senegalli, Bangladeşli ve diğerleri Cenova sokaklarında saatlerce yürüdüler. "Meta ve sermaye için değil insanlar için küreselleşme!" dövizleri taşıdılar. Kara Blok olarak bilinen anarşist otonomlar sığınmacıların zarar görmemesi için eylemde sessizce yürüdüler.

20 Temmuz Cuma günü "direk eylem" adı altında G-8'i bozguna uğratan eylemler hedefleniyordu. Cenova Sosyal Forumu, günü "sivil itaatsizlik" günü olarak ilan etmişti.

Sabah 10:00'dan itibaren gruplar, sendikalardan Tute Bianche'ye (Beyaz Overallılar), Attac'tan anarşistlere, Kara Blok olarak bilinen otonomlardan Pembe Blok Rete Liliput'a kadar onbinlerce kişi kentin değişik noktalarında buluştular. Buralardan hem polisin gücü bölünecek, hem de en yakın duvarlar zorlanarak "Kırmızı Bölge"ye girilmeye çalışılacaktı.

Tute Bianche grubu silahsız olarak, ama gerekirse yumruk yumruğa dövüşerek "kırmızı bölge"ye girme yasağına sivil olarak uymayacak ve girmeye çalışılacaktı. Ama sayıları 8 bini bulan bu grup, daha toplanma alanından iki yüz metre ileride gaz bombalarıyla, coplarla yoğun bir polis saldırısına uğradı. Yaralananlar, tutuklananlar oldu.

Otonomlar, dünyada milyonlarca insanın ölümünün, yoksulluk ve sefalet içinde yaşamasının sorumlusu bankalar ve tekellerin şubelerine saldırarak herşeyi kırıp parçaladılar. Ayrıca kentteki Marassi hapishanesine de molotof ile saldırdılar.

Başka bir yerde katolik kilisesinde iki günlüğüne açlık grevine giden 250 rahibe, "Biz yoksulların arasında yaşıyoruz ve her gün dış borçların ve İMF'nin

yapısal uyum programlarının halkı insanlığından uzaklaştırdığına ve açlığa sürüklediğine şahit oluyoruz"

diyerek, G-8'e karşı iki günlük açlık grevi çağrısı yaptılar.

Kilise önü de bir eylem alanına dönüşmüştü.

Polis otonomların aralarına karıştığı gerekçesiyle küçük çocukların da bulunduğu kalabalığa gaz bombalarıyla coplarla saldırarak dağıttı.

Şehrin başka bir yerinde

Cenova'nın dar sokaklarında duvarı yarmaya çalıştı. Polisin sıkı tazyikli su kitleyi dağıtamada etkili olamayınca, gaz bombaları atarak, coplayarak, plastik mermi kullanarak büyük bir terör havası estirdi. Burada daha sonra televizyonlarda kare kare verilen ve bir polisin direk nişan alarak katlettiği 23 yaşındaki İtalyan genç kanlar içinde yere yığıldı. Böylece burada, kapitalist-empyralist küreselleşmeye karşı ilk şehit de verilmiş oldu. Onlarca insan yaralandı, yüzlerce gözaltına alındı.

150 bin bekleniyordu, 300 bin kişi katıldı!

21 Temmuz Cumartesi günü, 150 bin kişinin beklendiği eyleme 300 bin kişinin katılması bugüne kadar gerçekleştirilen eylemliliklerin doruğa ulaşmasına neden oldu.

Cenova'da 300 bin kişi tekellerin ve bankaların egemenliğine karşı sokakları doldurmuştu. Sendikaların ve İtalyan Komünist Partisi'nin kilometrelerce uzunluğundaki kortejlerinde kararlılığı, canlılığı, kitleselliği ile işçi kitlelerinin hakim olduğu hemen dikkati çekiyordu. İşçi kortejlerinde hiç susmaksızın sloganlar atılıyor, onbinlerce işçi hep birlikte "Hedef sosyalizm ve özgürlük!" mızralarıyla Bandiera Rossa (İleri İşçiler) marşını söylüyor, her dilden söylenen Enternasyonal Marşı'na eşlik ediyor, Berlusconi'yi istifaya çağırın sloganlarının yanında Libera Cenova (Özgür Cenova) sloganı ile Cenova sokakları çınlatılıyordu. Sokakları dolduran, kararlılıkla akan kitlede, su bendine sığmayan, çevresini yıkıp giden, köpürüp taşan bir görünüm hakimdi. Yürüyüş kolunun deniz kenarında kente doğru döndüğü noktanın hemen önünde, istasyona ayrılan diğer yolda, otonomların duvarı aşarak kırmızı bölgeye girme çabaları polisin gaz bombalarıyla engellendi.

Polisin kaba provokasyonları

Polis bundan sonra Kara Blok'un içine sızarak provokasyonlar yaptığını gizleme gereği bile duymayacaktı. Polis karakoluna yakın bir alana barikat olarak konmuş vagonların arkasında polisler resmi kıyafetlerini çıkaracaklar, üniformaların yerine siyah kıyafetler giyerek, Kara Blok'un içine

sendika taban örgütü Cobas yürüyüş yaptı, bu eylem de yine aynı şekilde dağıldı. Rete Liliput pasifistleri başka bir merkezde eylem yaptı. Burada protestocu grupların metal duvarı aşma çabası oldu. Duvarı aşabilen iki kişi tutuklandı. Öğleden sonra Tute Bianche (Beyaz Ovarallı), sayıları 20 bine ulaşan kitle ile

karışacaklardı. Ve bu, olayları naklen veren televizyon kameralarıyla da belgelenecekti. Daha sonra da, polis karakolunda siyah giyinmiş yüzleri maskeli şahıslar silahlarıyla dolaşacak, oradaki polislerle Almanca, Fransızca sohbet edeceklerdi.

İstasyon önünde tam bir savaş yaşanıyordu. Gençler burada kendilerine özgü dinamikleri ve militanlıklarıyla karşı koyuyorlardı. Polisin aralıksız olarak attıkları gaz bombalarını, yine polise geri atarak onlara zor anlar yaşatıyorlardı. Daha sonra ise polis bombaları daha uzağa fırlatarak, böylece hem kendisine geri atılmasını engelleyecek, hem de kitleyi bölmede başarılı olacaktı.

Kitle üç bölünmüştü. Her kortejde onbinlerce kişi vardı. Cenova Sosyal Forum hemen toplanmış ve geri çekilme kararı almıştı. Kitleler polisin bu pervasızca saldırılarından düştükleri şaşkınlık ve birliklerinin bölünmesinden geri çekilmenin verdiği dağımlık ruhhalıyla, önce sessizce yürüdüler. Çok geçmeden bu ruhhalini canlılığına bıraktı. Onbinlerce insan yine solganlar eşliğinde, kilometrelerce yolu yürüyerek geri çekildi.

Polisin iç savaş provası

Cenova'da polis başından itibaren saldırgan bir strateji sergiledi ve bir nevi iç savaş provası yaptı. G-8 toplantısının başlamasıyla Cenova Sosyal Forum ile tüm diyaloglarını kopardı. Kitleler içinde kendi provokatörleriyle dağımlık ve panik havası yaratmaya çalıştı. Otonomlar ve anarşistler ile birliği bozmaya çabaladı. Polis "düzen"i sadece azgınca şiddet kullanarak, gerekirse ateş edip kan akıtarak korumaya çalıştı.

Bu saldırılarını zirvenin bittiği günlerde de sürdürdüler.

Cumartesi gecesi Cenova Sosyal Forumun bulunduğu okula baskın yaptılar. Oradakileri vahşice coptan geçirerek, bir kısmı ağır olmak üzere 60 kişiyi yaraladılar. Bu saldırıda çekilmiş filmlere, disketlere el koydular, onlarca kişiyi suç örgütü kurmaktan gözaltına aldılar.

Resmi açıklamalara

göre 300'ün üzerinde kişi (bunlardan 52'si Alman) gözaltına alındı. Aralarında çok sayıda yabancı da bulunduğu 92 kişi tutuklandı.

Pazartesi ve Salı günleri kent içinde sokaklarda ve sınırlarda baskılar sürdü, onlarca kişi gözaltına alındı. Önümüzdeki günlerde, Alman İçişleri Bakanı'nın Avrupa çapında şiddet kullananların dosyalarını oluşturma önerisinin resmen kabul edileceği ise kesin görünüyor.

Cenova zirvesi sürecinde İtalyan devletinin barbarlığını ve kendi devletleri tarafından seyahat haklarının engellenmesini protesto etmek için; İspanya'nın başkenti Madrid'te, Almanya'nın başta Berlin, Hamburg ve Bonn olmak üzere onlarca kentinde, Avusturya'nın başkenti Viyana'da, Fransa'nın başkenti Paris'te, İsveç'in Göteborg kentinde ve Yunanistan'ın onlarca kentinde gösteriler yapıldı.

İtalya'da ise polisin açtığı ateşle bir gencin öldürülmesine duyulan büyük öfke, zirveyi izleyen günlerde de birçok kentte onbinlerce kişiyi sokağa döktü. İtalyan parlamentosunda ise sol muhalefet, parlamento araştırma komisyonu oluşturulmasını ve İçişleri Bakanı'nın istifasını talep etti.

Cenova'da bir gösterici kurşunlanarak öldürüldü...**Sistem aynı sistem, polis aynı polis!**

Emperyalist dünya düzeni ömrünü kan içerek uzatmaya çalışıyor. Bu vahşete karşı çıkanları engellemenin yolunu da yine kan dökmekte arıyor. Bu, dünyanın her yanında böyle. Al Türkiye'yi vur İtalya'ya. Devletin ve kolluk güçlerinin rolü ve işlevinde, korkusu ve vahşetinde milim farklılık yok. Çünkü sistemin yapısı ve işleyişinde öz itibarıyla farklılık yok. Uygulamalarına yönelik her karşı çıkış, onlara sonlarının geldiğine dair mesaj veriyor. Düzeyi, niteliği ve gücü ne olursa olsun, her karşı çıkış korkularını depreştiriyor, barbarlıklarını kışkırtıyor.

Cenova'da bir gösterici kurşunlanarak öldürüldü. Haberlere bakılırsa, "Avrupa demokrasisi"nin gereği, kurşunu sıkın jandarma yargılanıp gereken cezaya çarptırılacak gibi görünüyor. Yine aynı kaynakların (demokrat Avrupa'nın "özgür basını"nın) haberleri, ölen göstericinin aslında bir "suçlu" olduğunu kanıtlama yarışına da girmiş durumda. Sayılan suçlar arasında bir trafik cezası bile bulunuyor. Ama görüldüğü kadarıyla en büyük suçu işsiz olması. Olay Türkiye'de yaşanmış olsaydı, jandarmaya "üstün hizmet" madalyası verilirdi. Diyelim ki tepkilerin yaygınlığı yüzünden dava açıldı, önce nefsi müdafadan beraat verilir, ardından terfiyle ödüllendirilirdi. Ancak bu tür farklılıklar kimseyi yanıltmamalı. Çünkü işin bu yanı, yani uygulamadaki bir takım farklılıklar sadece dış görünüşü etkilemektedir. Ülkeden ülkeye, dönemden döneme böyle nüansların ortaya çıkmasının sebebi ise, o ülkedeki sınıflar mücadelesinin ve bunun ortaya çıkardığı güçler dengesinin durumudur. Dolayısıyla değişkendir. Oysa işin ülkeden ülkeye, yıldan yıla değişmeyen bir de özü var. Sistemin kolluk güçlerine olan ihtiyacı. Bu ihtiyaç kapitalist-emperyalist dünyanın her yanında aynı ihtiyaçtır; sistemin varlığını korumak, devamını sağlamak.

Cenova'daki gösterilerin İtalyan devletine yönelik özel bir talebi, özel bir yönelimi olmadığı biliniyor.

Söz konusu olan, G-8 zirvesinin protestosudur. Ancak, İtalya'daki düzen karşı çıkılan yeni dünya düzeninin bir parçası olduğuna göre, İtalyan devleti de protestoları doğrudan şahsına yönelik bir tehdit olarak alma ve karşılama yoluna gitmiştir. Yeni dünya düzeni tehdit altındaysa, piramidin tepesindekiler de, eteğindeki de tehlikede demektir. Kaldı ki, İtalyan devleti tepedekiler tarafından toplantının güvenliğiyle de görevlendirilmiş bulunuyor.

İyi ama, bu gösterilerden niye bu denli korkuyorlar?

Tekelci düzenin tekelci medyasına göre, eylemlerin başını çekenler anarşistler, eşcinseller gibi bir takım marjinal gruplardır. Öyleyse gerçekten, bunların sistem için ciddi bir tehdit oluşturmaması gerekir. Ancak, Seattle'dan başlamak üzere, küreselleşme karşıtı gösterilerin tümünde, emperyalistler olağanüstü önlemler almadan toplantılarını yapamıyorlar. En son Cenova toplantısı için ise, neredeyse tüm Avrupa'da olağanüstü hal ilan edildi. Sınırların kapatılmasından seyahat özgürlüğünün kısıtlanmasına kadar akla gelebilecek her türlü önlem alındı. Gene de gösterilere katılanların sayısını yüzbinin altına düşürmeleri mümkün olmadı. Çünkü burjuva medyanın yaptığı, her zamanki gibi, bir psikolojik savaş taktiğiydi. Gösterilerin asıl gücünü karartmaya hizmet edecek yalan ve yanlışlarla saptırılmaya çalışıldı gerçekler. Örneğin, küçük grupların çatışma sahneleri döne döne gösterilirken, kitlesel eylemler ekranlardan uzak tutuldu. Böylece, gösterilere katılımı düşük gösterme taktiklerine güya zemin hazırlandı. Tüm bu çabalara rağmen yüzbinlerin sokakları işgal etmesi engellenemeyince de, göstericiler üzerindeki polis terörü artırıldı. Özellikle bir göstericinin öldürülmesi üzerine korkuları daha da depreşen sistem bekçileri çareyi geceyarısı baskınlarında buldular. Protestoculara devlet tarafından tahsis edilmiş olan konaklama yerleri basıldı. Onlarca gösterici cop ve

tekmelerle uyandırılıp gözaltına alındı. Böylece, işlenen cinayete karşı tepkilerin organizasyonu güya engellenmek istendi. Ancak, hedeflenen tersine, protestolar Cenova sınırlarını da aşarak, Avrupa'nın pek çok kentinde gerçekleştirildi. Gösterilerin sistemin sahiplerini korkutan gerçekliği anti-kapitalist özüyü kuşkusuz. Görüntülerde önplana çıkarılmaya çalışılsa da, göstericilerin ana kitlesini oluşturan

anarşist vb. gruplar değil, İtalyan işçi sınıfıdır. Tıpkı Seattle'da olduğu gibi, Cenova'da da işçi sınıfı anti-kapitalist talepleriyle küresel haydutların karşısına dikilmiştir. Cenova itfaiye işçileri devletin göstericilere karşı kullanma istemini grevle yanıtlamış ve göstericilere destek kararını dünyaya ilan etmişti örneğin. Yine bir başka toplu katılım için metal işçilerinin açıklaması vardır. İşte yeni dünya düzeninin efendilerini ve uşaklarını asıl korkutan da budur. İtalyan jandarmasının namlusundan çıkan mermi, emperyalistlerin bu korkularının bir simgesi kabul edilmelidir. Ve tabii, kurşunun hedefi olan gösterici de sınıf mücadelesinin bir şehidi olarak.

**Uluslararası haydutluk
Türkiye'de de protesto edildi**

Küreselleşme karşıtı gösterilerin izdüşümü nihayet Türkiye'de de görülmeye başlandı. G-8 toplantısına karşı, Cenova'daki gösterilere paralel biçimde, Türkiye'de de bir takım gösteriler gerçekleştirildi. Bu gösterilere katılım son derece zayıf olmakla birlikte, gerek bir ilki ifade etmesi, gerekse de ülkedeki sınıf mücadelesinin bugünkü seyri açısından küçümsenmemesi gereken bir gelişme olarak değerlendirilmelidir.

İstanbul'da ve başka bazı illerde, sayıları yüzlerle hesaplanan gruplar halinde, kapitalist-emperyalist haydutluğu protesto eden gösteriler gerçekleştirildi. Özellikle İstanbul'daki gösterilerden biri, KESK Şubeler Platformu'nun çağrısıyla Kadıköy'de düzenlenen, katılımcı sayısını gölgede bırakır bir nitelik sergiliyordu. Bu gösteride, ülkede yaşanmakta olan kriz ve IMF programları şahsında emperyalizm protesto edilirken, gösteriye katılan Aymasan direnişçileri şahsında direniş ve sınıf dayanışması çağrısı öne çıkarılıyordu. Daha da önemlisi, ve denilebilir ki eyleme damgasını vuran mesaj, Ölüm Orucu direnişindeki devrimci tutsaklarla dayanışma, bu direnişi sahiplenme çağrısı oldu.

Kuşkusuz, Türkiye'deki gösterilerde de düzen düzenliğini, polis polisliğini yaptı.

Taksim'de yapılmak istenen gösteri polis saldırısıyla dağıtıldığı gibi, onu aşkın gösterici de gözaltına alındı. Bunun dışındaki gösterilerse genelde "sakin" geçti. Diğer pek çok gösteriyle kıyaslandığında, bu eylemlere karşı polis şiddetinin hafif kalmasında ise, gösterilere katılımın az olmasının yanısıra, toplantı mekanına uzaklığın da etkisi olmalı.

"Küresel Sermayeye Karşı İzmir Girişimi"nin eylemi

Dünyanın önde gelen haramilerinin Cenova'da biraraya geldikleri 20 Temmuz günü, G-8 toplantısı İzmir'de de protesto edildi.

Saat 18:30'da Konak Sümerbank önünde Küresel Sermayeye Karşı İzmir Girişimi tarafından yapılan eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı. Bu girişim, KESK'li sendika şubeleri, meslek odaları, DKÖ'ler ve yasal sol partilerden oluşuyor. Eylem çağrısına imza atanların çok olmasına rağmen alanda sayısal olarak az ve coşkuz bir kitle vardı. Duvara Karşı Tiyatro topluluğunun sergilediği oyunun ardından basın metni okundu. Daha sonra eylem bitirildi.

"İMF'ye, Dünya Bankası'na, kapitalizme hayır!/Küresel Sermayeye Karşı İzmir Girişimi" parkatının açıldığı eylemde, "Her yer Cenova, her yer direniş!", "Milyonlar aç, milyonlar işsiz, yaşasın küresel direnişimiz", "Küresel saldırıya karşı küresel direniş!", vb. sloganlar atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Cenova gösterisine İngiltere'den katılan**Sosyalist İşçi (SW) gazetesi muhabirlerinden izlenimler:**

Cenova'da 300 bin kişi yürüdü...

İşçiler, öğrenciler ve yeşiller birlikteydi.

Basın her ne kadar görmezden gelmeye çalıştıysa da geçen Cumartesi günü Cenova'daki 300 bin kişilik gösteri büyük bir başarıydı. 1999 Kasım'ında Seattle'da yapılan gösteriden beş kat daha büyüktü. Katılım kitlesel, birleşik ve çoğunluğu İtalyanlardan oluşuyordu.

G-8'e karşı protestoyu örgütleyen Cenova Sosyal Forum'un pankartı en öndeydi. Fransa'da işten atılmaları karşı mücadele eden Danone işçileri de en öndeydi.

Pankartlardaki kimi sloganlar; "Dünyamızı geri istiyoruz", "Neo-liberalizme hayır", "Şirket kârları değil insanlar önemli", "direniş ve dayanışma" ve "Un altro mondo e possibile- Başka bir dünya mümkün". Yürüyüş dört saat sürdü.

Fransa, İtalya, Norveç ve Tunus'tan -mali spekülasyondan vergi alınması için mücadele eden ATTAC grupları vardı. Borç karşıtı kampanya yapanlar "borçlar iptal edilsin" pankartlarıyla yürüdüler. Yeşiller bayraklarıyla oradaydı. İşçiler oradaydı. Cenova yürüyüşü; işçiler, çevreciler, öğrenciler ve aktivistlerin birliğini gerçekleştirdi. Hareketi ileriye götürecektir olan da bu zaten.

FIOM Sendikası'ndan binlerce kişilik bir kortej vardı. İtalya'nın birçok yerinden işçilerle, Fiat fabrikası işçileri beraber yürüdüler. FIOM üyesi bir işçi; "Neo-liberalizme karşıyız, işten çıkarmalara, ücret kesintilerine, sendikal haklarımıza dönük saldırılara karşıyız, ama aynı zamanda herkes için barış adalet ve insan hakları istiyoruz, bugün sisteme karşı mücadele eden herkesle beraberiz" diyordu.

CGIL Sendika Federasyonu'nun Padova, Bologna, Brianza ve birçok diğer bölge örgütlerinin pankartları vardı. Sol kanat İtalyan sendikaları COBAS ve BAS'tan katılımcılar vardı. COBAS üyesi Flavio şöyle diyordu: "Burdayım çünkü kapitalizme karşıyım, çünkü sosyalist bir dünya istiyorum. Brescia bölgesinden bin kişilik özel bir trenle geldim, çoğu kısa süre önce hükümete karşı grevde olan metal işçileriydi. Geri çekilme dönemi sona erdi, bu hareketin uluslararası düzeyde canlanmasının başlangıcı."

İtalya'daki Öğrenci Eylemi Hareketi'nin pankartında "Dünya öğrencileri birleşti!" yazıyordu. Öğrenciler İtalyan "Kızıl Bayrak- Bandiera Rossa"yı söylemeye başladıklarında

FIOM işçileri ıslıklar ve alkışlarla yumruklarını havaya kaldırarak cevap verdi ve onlara katıldılar. İki kortej beraberce şarkı söyleyerek yürüdü.

Carlini Stadyumu'nda kalan binlerce genç anti-kapitalist kol kola yürüdü.

Cenova Sosyal Forumu protestocuların barınması için Carlini Stadyumu'nu ayarlamıştı. Beyaz Tulumlular oradaydı ama sadece onlar da değildi, Yunan Komünist Partisi korteji kızıl bayraklarıyla, stadyumda kalan gençlerin kortejiyle yan yana yürürken gençler ıslıklar ve alkışlarla karşıladılar. Yürüyüşçülerin çoğu önceki gün öldürülen Carlo Giuliani için siyah kol bantları takmışlardı.

İtalya'nın her tarafından sosyal forum pankartlarıyla kortejler vardı. UNISON sendikası Londra kolu da onlarla beraberdi.

İtalyan yeşil hareketi Legambiente ve Lilliput çevre hareketinden yüzlerce kişi vardı.

Eski İtalyan Komünist Partisi'nin sol kanadı olan Rifondazione Partisi'nden binlerce kişi vardı. Uluslararası birlik muazzamdı. Fransa'dan SUD Sendikası üyeleri, Yunan telekom işçileri, Yunanistan'dan belediye işçilerinin pankartında, "Kapitalizme hayır, halkın mücadelesine evet" yazılıydı. Atina'dan doktorlar oradaydı.

Balkan Sosyalist Merkezi, "Devrimi küreselleştir!" pankartı taşıyordu. Dünya Vahşi Yaşamı Koruma Fonu taraftarları panda resimlerinin olduğu bayraklarla oradaydılar. Moskova'dan Karin şunları söylüyordu: "Rusya ve Ukrayna'dan 50 kişi geldik. Rusya'nın

başka bir yüzünü göstermek için, Putin'in bizi temsil etmediğini göstermek için burdayız. Ekonomimizin liberalleştirilmesi felakete yolaçtı."

İngiltere'den "Direniş Küreselleştir" treniyle gelen yüzlerce kişi vardı. Fransız hükümeti treni

iptal etti, ancak Fransız demiryolu sendikalarının baskısıyla kararı geri aldı. Avrupa ve diğer yerlerden binlerce uluslararası Sosyalist Akım üyesi vardı.

Polisin acımasız saldırısı yüzünden yürüyüşe katılan herkes miting alanına, ulaşamadı. Cenovalılardan destek muazzamdı. İnsanlar balkonlardan kızıl bayraklar salladılar, alkışladılar ve yumruklarını kaldırarak yürüyüşü selamladılar.

Rifondazione Genel Sekreteri Fausto Bertinotte Cenova olaylarını şöyle özetledi:

"Bir gencin trajik ölümü ve gösteriye saldırılar, karşı karşıya olduğumuz şu devasa gerçeğin üzerini örtmemeli; bir hareketin doğuşuyla karşı karşıyayız.

"Buradaki 200-300 bin arası insan, yeni bir kuşağın harekete katılımı, son derece önemli bir politik ve kültürel gerçeklik. İktidardakiler harekete tahammülsüzlüklerini gösterdiler. Hareketi kırmaya, suçlamaya ve bölünmesi için proveke etmeye çalıştılar. Ama bugün buradakilerin %80'i 30 yaşın altındaydı.

"Aynı militan ruh halini iki hafta önceki metal işçilerinin grevinde de gördük. Bu, yeni bir kuşağın yükselişidir ve bu kuşak yenilmeyecek, baskıya, G-8'e ve küreselleşmeye meydan okumaya devam edecek. Bu hareket alternatif bir sol güç yaratabilir."

G-8: Emperyalist "zenginler kulübü"

1975 yılında, Almanya Başbakanı Helmut Schmidt ile Fransa Başbakanı Valery Giscard d'Estaing Amerika, Japonya, İngiltere ve İtalyan devlet ve hükümet başkanlarını davet etmesiyle başlayan toplantılara daha sonra Kanada da katıldı. Böylece dünyanın en büyük emperyalist ülkelerinin oluşturduğu G-7 grubu oluşmuş oldu. '90'lı yıllarda Rusya'nın da yatıştırılmak amacıyla toplantılara dahil edilmesiyle, G-8'e dönüştü.

Dünya politikası üzerinde uluslararası sermayenin en büyük gücü sayılan G-8, bir zenginler kulübü olarak ortaya çıktı. Resmi kuruluş ilkelerinde kendini bir karar gücü görmeyen, sadece kulübü oluşturan ülkeler arasında, ekonomi, gelişim, rekabet, yardımlaşma vb. konularda görüş alışverişi amacı güttüğünü iddia eden G8, kuruluş ilkelerinin aksine, bugün dünya politikasını belirleyen ve aldığı kararlarla, dünyayı şekillendiren en büyük emperyalist güç odağı durumunda.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte iç çelişkileri ve çatışmaları tümden serbest kalan batılı emperyalistler bu zirveyi bu çelişki ve çatışmaların hafifletilmeye çalışıldığı bir platform olarak da kullanıyorlar halen.

Cenova katliamını lanetledik!

İtalya'nın Cenova kentinde yapılan emperyalist G-8 Zirvesi'ni protesto gösterilerinde İtalyan polisi bir göstericiyi katletti ve yüzlercesini yaraladı. Katliam haberi bize öğleden sonra ulaştı. Aynı akşam Alman anti-faşist güçleriyle görüştük ve 21 Temmuz günü izinsiz eylem yapma kararı aldık.

Aynı gün için Alman anti-faşistleri zindan direnişi için stand izni almışlardı. Saat 12:00'de stand yerinde buluştuk. Hem Türkiye turizmini boykot, hem de Cenova'da katledilen gösterici için bildiriler dağıtıldı, konuşmalar yapıldı. Stand yeri miting alanına çevrildi. "Cenova'da katliam var, her yeri direniş alanına çevirelim!", "Yeni bir dünya mümkün!" pankartları açıldı.

Sayımız 100 civarına idi. Pankartlarımızı açıp yürüyüşe geçtik. Yönümüz İtalyan Konsolosluğu idi. Polis çok yoğun önlem almıştı. Hemen önümüzü kestiler. "Yasadışıdır, yürüyemezsiniz" dediler. Hep bir ağızdan sloganlarımızı haykırıp barikata yükledik ve

aştık. İkinci defa yine barikat kurdular. İkinci barikata da aştık. Yürüyüşe katılan kitlede militan bir ruh ve öfke vardı. Polis engelleyemeyeceğini anladı ve izin vermek zorunda kaldı.

İtalyan Konsolosluğu'na kadar yürüdüktan sonra, şehrin en işlek yerlerinden geçerek stand alanımıza döndük. Cenova katliamı ve devlet terörünü kınayan sloganlarımızı haykırdık. Eylemimiz ani gerçekleşmesi katılımı sınırladı. Fakat sessiz kalmamak, sıcaklığı tepkiyi örgütleyip eyleme dönüştürmek için yapılması gereken. Şehir trafiği allak-bullak oldu. Polis kaldırımında yürümemiz için zorladı, biz ise ana yolu terketmedik. Alman kamuoyu olayı ilgiyle izledi. Hem standta hem de eylem anında yüzlerce bildiri dağıttık.

**Kahrolsun emperyalist-kapitalist haydutluk!
Yeni bir dünya için, işçilerin birliği halkların kardeşliği bayrağını yükseltelim!**

BİR-KAR/Nürnberg

Üretici güçlerdeki gelişmeye karşın işsizler ordusu büyüyor...

“7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!”

Kapitalizm, insanlığın daha iyi koşullarda ve sağlıklı bir ortamda yaşamasının önündeki temel engeldir. Ücretli emeğin sermaye tarafından sömürsüne dayalı bu sistemin egemen sınıfı burjuvazi, genelde üretici güçlerin gelişimini engellerken, emek üretkenliğini

artırıp artı-değer oranını büyütme ve tüketimi körüklemek için lüks metallerin üretimi alanında teknolojiyi hızla geliştirmektedir.

Kapitalist düzen sınırları içinde bile üretici güçlerdeki gelişim düzeyi, insanca iş ve yaşam koşullarının karşılanabilmesi için yeterli bir altyapı oluşturmuş durumda. İş gününü 7 saate, haftalık çalışma süresini 35 saate düşürmek ve zorunlu mesaileri yasaklamak için koşullar fazlasıyla elverişlidir. Bunlara, zorunlu haller dışında gece çalışmasının yasaklanmasını ve çocuk işçilerin çalışma sürelerinin günlük 3-5 saate düşürülmesini de ekleyebiliriz. Parti programı da bu talepleri üretici güçlerdeki gelişim düzeyiyle gerekçelendirmiştir.

Kapitalizmi yıkma stratejik hedefini gözden kaçırmadan ve sistemin karşılayıp karşılamayacağından bağımsız olarak (diğerleriyle beraber) bu talepleri yükseltiyoruz. Ancak, uygulamada iş saatleri kısaltılmak bir yana uzamaktadır.

Her adımı kârını artırmak amacıyla atan sermaye sınıfı, üretici güçlerdeki gelişmeye rağmen, aynı orandaki metalleri daha az sayıda işçiye ürettirmektedir. Bunun sonucunda çalışan işçi sayısı azalmakta, çalışma temposu hızlanmakta ve yedek sanayi ordusu hızla büyümektedir. Kapitalist sistemin yapısal özelliği olan krizler ise, bu işsizler ordusunun sayısını katlamaktadır.

Kriz dönemleri, sadece üretim sürecindeki işçi sayısını azaltmakla kalmaz, aynı zamanda sendikali işçi oranında da hızlı düşüşlerin gündeme gelmesine yol açar. İşsizliği emekçilere karşı bir şantaj aracı olarak kullanan sermaye, bu koşullarda daha düşük ücret ve sosyal haklardan yoksun çalışmayı dayatır. Oysa özel mülkiyetin ortadan kaldırıldığı sosyalist toplumda üretici güçlerdeki gelişme, iş saatlerinin düşürülmesini ve toplum refahının artmasını beraberinde getirir.

Ücretli kölelik düzeninde, teknolojik gelişme ve emek üretkenliğindeki artışa rağmen, işçi sınıfı daha yoksul bir yaşama, işsizliğe ve örgütsüzlüğe mahkum edilmektedir. Sermaye, sendikali işçi sayısını azaltmak ve sendikaları işlevsizleştirmek için esnek üretim ve eşel-mobil sistemlerini hayata geçirmeye çalışmaktadır. Örgütsüz olan işçi ve emekçilerin kölece bir yaşama mahkum kalacakları ise tartışmasıdır.

Oysa bu bir kader değildir. Sınıflar mücadelesi tarihi, sermayenin saldırılarının örgütlü, militan bir direnişle püskürtülebileceğini bize göstermektedir. Bu bilince sahip işçi sınıfı bölükleri, İMF-TÜSİAD programının ve peş peşe yaşanan krizlerin faturasını ödemeyi bir kader olarak görmediklerini ortaya koydular. Ancak bu mücadele yetersiz kalmış, sendika ağalarının ördüğü barikatı aşmaya yetmemiştir. Bu hain barikat aşılamadığı için, işçi ve emekçiler ağır bedeller ödüyorlar.

İşçi sınıfını aldatarak ve her fırsatta arkadan hançerleyerek, sendika ağaları sermaye düzenine en büyük hizmeti sunuyorlar. Alım gücünün yarıya düştüğü ve milyonlarca işçinin sokağa atıldığı bir dönemde bu hainler, TİSK gibi bir patronlar sendikasıyla kol kola girip, sermayenin krizine çözüm bulmaya çalışıyorlar. İşçi sınıfı bunlara dersini vermediği sürece, bu ihanete devam edeceklerinden kuşku duyulmamalıdır.

Bu süreci tersine çevirmek mümkündür. Bunun yolu, meşru zemin üzerine militan bir işçi-emekçi direniş hattını örmektir. Yoksa, ne işimizi ne de örgütlülüğümüzü şimdiki sendikalara emanet ederek koruyamayız. Bedel ödenerek kazanılan haklar ancak bedel ödeyerek ve ödeterek korunabilir. Bu amaçla işyerlerinde ve üretim birimlerinde kendi öz örgütlülüklerimizi yaratmalı, yaşamın hücreleştirilmesi saldırısını her alanda püskürtmek için harekete geçmeliyiz. Devrimci tutsakların üç mevsimi geride bırakan direnişleri bize yol göstermelidir. Bu hedefe ulaşmak için ilerici, devrimci öncü işçilere ve sınıf devrimcilerine ise büyük sorumluluklar düşmektedir.

Asgari ücrete İMF zammı!

Bir süredir görüşmeleri sürdürülen asgari ücret tespit komisyonu yeni asgari ücreti belirledi. Yapılan toplam 15 milyonluk zamlarla yeni ücret, 16 yaşından büyükler için brüt 167 milyon 940 bin, net 122 milyon 186 bin lira, 16 yaşından küçükler için brüt 142 milyon 749, net 104 milyon 351 bin lira oldu.

2001 yılı sonuna kadar tüketim harcamalarının %100 artacağını sermaye medyası daha şimdiden müjdeliyor. Yılın başından beri yapılan zamlarla ise soframızdaki yiyeceğin yarısından fazlası azalmış bulunuyor. İşçi ve emekçilere, ekmeğin temel besin olduğu, açlık sınırında bir yaşam dayatılıyor.

Türkiye’de 3.5 milyonun üzerinde asgari ücretle çalışan emekçi var. Asgari ücretle yaşamaya mahkum edilenler geçimlerini bulabildikleri ek işlerle sağlıyorlar. Temizlik, inşaat, boyacılık vb. işlerle, işçinin haftalık çalışma saati alabildiğine artmış bulunuyor.

Daha bundan birkaç yıl önce işçi ücretlerinin Rusya ve Orta Avrupa ülkelerinde 100 doların altında olması sermayenin iştahını kabartmış, bir kısmı üretimin bir bölümünü buraya kaydırırken bazıları da fabrikalarda çalıştırılmak üzere Türkiye’ye kaçak işçi sokmuştu. Şu andaki asgari ücret, tam da sermayenin özlediği biçimde, 7 dolar civarına gerilemiş bulunuyor.

Sermaye işçi ve emekçilerin yıkımı üzerinden muazzam servetler biriktirmektedir. Türkiye’deki gelir uçurumu her geçen gün derinleşmektedir. Sermaye basınının sürekli MGK’nın “sosyal patlama”ya ilişkin kaygılarını dile getirmesi boşuna değildir. Sermaye devleti, büyüyüyen emekçi tepkisini dizginlemek, başaramadığında ezme için tüm hazırlıklarını yapmaktadır. “Sosyal patlama” tehlikesi üzerinden dillendirilenler, gerçekte “kafanızı kaldırırsanız sonunuz kötü olur” gözdağını içermektedir.

Satılmış sendika ağaları ise, işçi ve emekçilerin açlığa mahkum edilmesi karşısında tam bir ihanet içindedirler. Bu hainlerin açlık sınırının da altına düşen asgari ücreti belirlemesi karşısındaki tutumları göstermelik sözde eleştirilerin ötesine geçmemektedir. Oysa bunun sefalet ücretlerinin daha da geriye çekilmesi demek olduğunu çok iyi bilmektedirler. Ama onların misyonu sermayeye uşaklıktır. Bu misyonun gereklerini yerine getirmekte, işçi ve emekçileri umutsuzluğa ve çaresizliğe itmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

İşçi sınıfı ve emekçiler, “İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!” talebini yükseltmelidirler.

A. Engin

THY-Kargo Terminali’nde eylem

“Soygun ve talan düzenine son!”

THY Kargo Terminali otoparkı rant ve çıkar sağlamak amacıyla mafyaya peşkeş çekiliyor. 5 yıllık otopark işletmesi 18 milyar bedel ile ihalesiz olarak devredildi. Bu peşkeşin arkasında ise Devlet Hava Meydanları İşletmesi Genel Müdürü ile MHP’nin işbirliği var.

6 Temmuz günü kargo terminaline araçları ile gelenler, kurulan sömürü tezgahı karşısında şaşkına düştüler. Çünkü kendilerinden otopark kirası olarak günlük 5 milyon lira ödemeleri isteniyordu.

Bu durum öteden beri orada çalışan işçilerin ve komisyoncuların büyük tepkisini çekti. Bu işgalci ve vurguncu zihniyet işçiler ve komisyoncular tarafından protesto edildi. Otoparkı mafyaya peşkeş çeken Devlet Hava Meydanları Müdürü’nün görevden alınması, MHP’li mafya takımının ise bir an önce buradaki işgale son vermesi, yapılan protestonun iki temel talebiydi. İki gün boyunca süren protestolar sırasında en çok, “Hırsızlar dışarı!”, “Soygun ve talan düzenine son!”, “C Terminali bizimdir, bizim kalacak!” sloganları atıldı.

Bu eylem, saldırılar karşısında, “biraraya gelemeyiz”, “kimse gelmez” bahanelerinin arkasına sığınanlara da iyi bir ders oldu. Burada çalışanlar olarak inançlı ve kararlı bir birliktelik sergiledik. Bu da bir kez daha göstermiştir ki, örgütlülüğünü sağlamış emekçi sınıfının karşısında hiç bir güç dayanamaz.

Yaşasın işçilerin birliği!

Yaşasın devrimci mücadelemiz!

THY Kargo Terminali çalışanı bir işçi

Direnişçi Aymasan işçilerinden Sümerbank işçilerine...**“Duruşumuz ve kazanımımız işçi sınıfının kazanımı olacaktır!”**

Biz Aymasan işçileri işçi sınıfına yakışır örnek tavır sergileyen Sümerbank işçilerinin onurlu direnişini mücadeleci ruhumuzla selamlıyoruz.

Aymasan işvereni tarafından haksız bir şekilde kapıya konulan 246 Aymasan işçisi olarak hak almanın

yolunun mücadeleden geçtiği inancıyla başlattığımız direnişimizin 2. ayını doldurmak üzereyiz.

Bugün bizlere yapılan saldırıların Aymasan ya da

Sümerbank işçisine yapılmış bir saldırı olmadığını, sınıfa yönelik bir saldırı olduğunu ve mevcut sistemin politikalarından bağımsız olmadığını düşünüyoruz. İMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşların emirlerini hayata geçiren hükümet ve sermayeye karşı tavrımız işçi sınıfına yakışır bir şekilde ve bütünlüklü olmalıdır. Çünkü saldırılar toplumun her kesimine yapılan örgütlülüğü yoketme çabalarıdır. Onlar ucuz işçi cenneti, dikensiz gülbahçesi yaratmaya çalışarak ülkemizi yabancı sermayeye peşkeş çekmek istiyorlar.

Sizler ve biz Aymasan işçileri işçi sınıfını temsil ettiğimiz bilinciyle hareket etmeliyiz. Yaşanan bu olumsuz süreçteki karşı duruşumuz ve kazanımımız işçi sınıfının kazanımı olacaktır.

Direnişiniz direnişimizdir!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Biz kazanacağız, işçi sınıfı kazanacak!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep ya hiçbirimiz!

Yaşasın Sümerbank direnişimiz,

yaşasın Aymasan direnişimiz!

Direnişçi Aymasan işçileri

Sınıf hareketinden kısa kısa...**Hava-İş üyesi işçiler****TİS sürecinde eylem yaptı**

Türk Hava Yolları

çalışanları, 18. dönem toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine, THY yönetimini düdük ve alkışlarla protesto ettiler.

19

Temmuz'da gerçekleştirilen eyleme yaklaşık bin THY çalışanı

katıldı. Hava-İş Genel Başkanı Atılay Ayçin yaptığı açıklamada, 7.5 aydır süren TİS görüşmelerinin masa başında bitirilmesine dönük gösterdikleri çabanın hükümet ve THY yönetimi tarafından yanlış anlaşıldığını belirtti.

Aktif Dağıtım işçileri kazandı

Aktif Dağıtım işçileri, işverinin kendilerine sendikadan istifa etme yönünde baskı yapması üzerine, oturma eylemi başlatmışlardı. TÜMTİS'te örgütlü işçilerin talepleri direniş sonucunda kabul edildi. İşçiler, imza dayatmasının sona erdirilmesini, imzalanan dilekçelerin geri verilmesini ve direnişteki işçilerin atılmamasını talep ediyorlardı.

BTS İstanbul 1 No'lu Şubenin protesto eylemi

KESK'e bağlı BTS İstanbul 1 No'lu Şubesi'ne üye emekçiler siyasi kadrolaşmayı ve sürgünleri protesto ettiler. Eylem Haydarpaşa Garı içinde 20 Temmuz'da gerçekleşti.

Eylemde "Sürgünlere hayır!", "Siyasi baskılara son!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!" sloganları atıldı.

Şube sekreteri Soner Önal yaptığı konuşmada, "Görevden alma ve atama haberlerinin olmadığı bir gün yaşanmamaktadır. Bu uygulama ulaştırma işkolunda da devam ettirilmektedir" dedi ve siyasi kadrolaşmaya karşı mücadelelerinin devam edeceğini vurguladı.

Direnisteki Sümerbank işçilerinden eylem...**“İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”**

Özelleştirme saldırısına karşı 70 gündür fabrika bahçesinde bekleyerek direnen Sümerbank işçileri, 24 Temmuz Salı günü eylemlerini bir kez daha sokağa taşıdılar. Daha önce DSP İl binası önünde protesto eylemi yapmayı planlayan Sümerbank işçileri, burada eylem yapılamayacağını bildirilmesi üzerine saat 11:00'de Konak Sümerbank önünde eylem yaptılar. Fabrikanın olduğu bölgeden otobüslerle gelen işçiler, Çankaya'daki itfaiye binası önünden eylem yapacakları yere kadar sloganlarla yürüdüler.

İşçiler Konak Sümerbank önünde bir süre oturma eylemi yaptılar. Daha sonra bir işçi tarafınan basın açıklaması metni okundu. Açıklamada şunlar söylendi:

“Bizler Sümer Holding A.Ş. İzmir Basma Sanayii işletmesi işçileriyiz. İTO Eğitim Vakfı tarafından açılan, paralı eğitim yapacak üniversiteye yer bulma gerekçesiyle fabrikamızın üretimi 15 Mayıs 2001 tarihinde durdurularak 625 çalışmanı kapı önüne konulmuştur.

“Ülkemizin içerisinde bulunduğu kriz koşullarında tüm yetkililer ağız birliği etmişcesine krizden

kurtulmanın formülünün

üretimden geçtiğini

söylemelerine rağmen,

fabrikamızın üretime

geçmesi için 70 gündür

gece-gündüz

sürdürdüğümüz direniş,

ilgili makamlarda gerekli

ilgiyi bulamamıştır.

Fabrikamızın İzmir ve ülke

ekonomisine olan katkısını

gözönüne alarak yerel

yöneticiler ve siyasi

partilerin, üretime başlama

konusundaki haklı

talebimize çözüm

bulmalarını istiyoruz. Çözüm bulunmadığı takdirde, halen devam etmekte olan eylemimizi sürdürüp, sonuç alamazsak kısa sürede Ankara'ya yürüyüş başlatma ve Ankara'da da isteklerimize olumlu yanıt alamazsak, eylemimizi açlık grevine dönüştürme kararlılığımızdayız.

İşimize dönme talebimiz yerine getirilmezse yukarıda açıkladığımız eylem planını gerçekleştirmekte kararlı olduğumuzun başta iktidardaki siyasi partiler ve yerel yöneticilerce bilinmesini istiyoruz. Konuya duyarlı tüm kamuoyunu haklı davamızda bizlere destek olmaya çağırıyoruz. Fabrikalar halkandır, halkın kalacaktır.”

Yaklaşık 150 işçinin katıldığı eylemde, “Gece gündüz bekleriz, işimizi isteriz!”, “Ölmek var dönmek yok!”, “Sümerbank halkandır, halkın kalacak!”, “Gemileri yaktık, geri dönüş yok!”, “Yılgınlık yok, direniş var!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” vb. sloganlar atıldı. Eylem, otobüslerin bulunduğu yere sloganlar eşliğinde yürünmesiyle son buldu.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Direnişçi Sümerbank işçilerinin çağrısı:**Sarıl emekçi bu ülke bizim!..**

Sümerbank işçileri olarak tüm emekçi dostlarımıza sesleniyoruz; Önce emek gücümüz alınıp satıldı. Şimdi işimiz, aşımız ve onurumuz satılmaya çalışılıyor. Hırsızlar için cennet yapılan bu ülke gerçek hayatı üretenler için cehennem çevrilmek isteniyor. Bunu tüm emek güçleriyle birlikte tersine çevirebiliriz.

İnsanca yaşam için, işimize, aşımıza, onurumuza, ülkemize, geleceğimize sahip çıkmak insanlık görevimiz, tarihe ve geleceğe olan sorumluluğumuzdur.

Bu ülke, bu işletmeler hortumcuların, patronların değil çalışanlarındır, halkındır. Alınlarımızı yedirmeyelim.

Sarıl emekçi bu ülke bizim!

Direnişçi Sümerbank işçileri/İzmir

“İyiye gidiyoruz” demagojisinin arkasına gizlenenler

Son iki gündür düzen sözcülerinin ağzından adeta “bal akmaya” başladı. Kemal Derviş’ten Ecevit’e ve Bahçeli’ye kadar hepsi, işlerin ne kadar da yolunda olduğuna dair demeçler veriyorlar.

Derviş, İstanbul Sanayi Odası’nın toplantısında “Temmuz şokunu atlatıyor gibiyiz” dedikten sonra şunları söylüyor:

“Şu anda finans sektörü yangın aşamasında değil. Yangın söndü, finans sektöründe belli dengeler yerine oturdu, cari işlemler artı veriyor. Biz bunu sürdürebilsek güveni sağlayabiliriz.”

Bu arada Başbakan Ecevit de boş durmuyor. MGK toplantısı ve “sosyal patlama” ile ilgili sorular soran gazetecilere utanıp sıkılmadan, “Türk halkı geleceğe umutla bakıyor ve ekonomik programın mutlaka başarıya ulaşacağına inanıyor” diye yanıt veriyor ve ekliyor “piyasalarda yeniden güven verici ortam oluştu”.

Başbakan Yardımcısı Devlet Bahçeli de aynı gün yaptığı konuşmalarda programın halk tarafından sahiplenildiğinden, birçok zorluğun aşıldığından ve önümüzdeki aylarda sıkıntılarının azalacağından dem vuruyor.

Düzen sözcülerinin söylediklerinde herhangi bir doğruluk payının olmadığını belirtmeye gerek yok. Bu ülkede yaşayan herkes onların ne kadar yalancı olduğunu, hiçbir sözlerinin gerçeği yansıtmadığını biliyor. Sadece Derviş bir süreliğine bunun istisnası gibi görünmeyi başardı. Fakat onun da yalancılık konusunda diğerlerinden geri kalmadığı artık görülebiliyor.

Onları böyle konuşmaya, sahte iyimserlik tabloları çizmeye iten, emekçilerde biriken öfke ve tepkidir. Koro halinde konuşmaları, krizlerin faturasını en ağır şekilde ödettikleri işçi ve emekçi yığınları oyalama kampanyasının yeni bir adımından başka bir şey değildir. Tüm dertleri onların biriken öfke ve tepkilerini mücadele kanallarına akmadan boğabilmektir.

Korkuları ise geleceğe ilişkindir. MGK’da “sosyal patlama” konusunun tartışılması da, başlatılan yeni yalan kampanyası da önümüzdeki aylara hazırlık amacı taşımaktadır. Sermayenin her bakımdan geleceğe dönük bir hazırlık yürütmesinin ise son derece anlaşılır

nedenleri vardır. Zira önümüzdeki aylarda yeni krizler beklenmektedir. Yeni krizler ise işçi ve emekçilere ödetilecek yeni faturalar demektir.

Ekonomist Mustafa Sönmez’in bir televizyon kanalında söyledikleri, sermayenin yürüttüğü hazırlık çalışmalarının hiç de yersiz kaygılardan kaynaklanmadığını ortaya koyuyor.

“Herkeste bir Eylül beklentisi vardı. Yani Eylül ayında biraz rahatlayacağız, işler açılacak. Fakat, Eylül’e bir ay gibi bir zaman kalmasına rağmen henüz böyle rahatlama, piyasaların rahatlayacağı bir duruma gelmiş değiliz. Tersine Ağustos ve Eylül aylarında çok ciddi bir borç ödeme takvimiyle karşı karşıya Türkiye.

“Yani hem iç borç hem dış borç servislerinde yüksek meblağlar sözkonusu. Buna karşılık IMF’den alınan krediler ve bütçeden yapılan tasarruflarla eldeki barut sınırlı ve Ağustos, Eylül ayı için 10 katrilyonluk bir kaynak açığından söz ediliyor. Dolayısıyla Ağustos ve Eylül ayı çok zor aylar olabilir.”

Meselenin özü bu kadar basittir. Düzen önümüzdeki aylarda yeni krizlerle karşılaşacağını çok iyi biliyor ve daha şimdiden bunu işçi ve emekçilere fatura etmek için hazırlıklarını yoğunlaştırıyor. Bir taraftan yalan kampanyalarıyla sahte umutlar yayıyor. Bir taraftan da “sosyal patlama”ya karşı militarist yapılanmalarını tahkim ediyor.

Güney Kore’den kitle eylemlerine karşı kullanılacak yeni silahlar alıyor. Polisi ve orduyu yeni yetkilerle donatan yasalar hazırlıyor.

Bütün bunlar şunu gösteriyor. Yeni krizler ve yeni IMF reçeteleriyle hızlandırılacak yıkıma karşı mücadeleyi örmek gelinen yerde ertelenemez bir görev ve sorumluluktur.

Sermayenin IMF programına “itirazları” ne anlatıyor?

Ekonomist Mustafa Sönmez televizyondaki konuşmasının bir yerinde şunları söylüyor.

“İş dünyası buradaki buluşmasında Fischer’den bu programı biraz gevşetmesini, bazı şeyleri daha yenilir yutulur hale getirmesini talep edecek. Ama IMF’nin de bu programdan çok taviz vereceğini pek sanmıyorum. Dolayısıyla önümüzdeki günler bırakın hani diğer sosyal kesimleri, iş dünyasıyla IMF’nin karşı karşıya geldiği günlere gebe olabilir.”

Sermayenin bazı kesimlerinin IMF programı karşısında belli itirazlarda bulduklarını Şubat krizinden sonra da görmüştük. Bu itirazlar sermayenin zayıf kesimlerine kredi ödeme kolaylıkları ya da borç erteleme türünden kimi imkanların tanınmasıyla büyük ölçüde kesilmişti. Muhtemel bir kriz nedeniyle önümüzdeki aylarda sermayenin güçsüz kesimlerinden IMF’nin bir takım politikalarına karşı gene benzer itirazların yükseltilmesi şaşırtıcı olmamalıdır.

Bu tepkiler hiçbir şekilde IMF politikalarına ya da emperyalizme karşı bir tutum olarak algılanmamalıdır. Düzen solu ve kimi reformist partiler, emperyalizme karşı mücadelede sırtlarını yaslayacakları bir “ulusal burjuvazi”nin arayışı içerisindeyler. IMF’ye ya da hükümete atıp tutan bir patron gördüklerinde koşup boynuna sarılmadıkları kalmaktadır. Şubat krizinde de bu olmuştur.

İşçi ve emekçiler yıkım saldırılarına karşı mücadelede sermaye sınıfının hiç bir kesiminden herhangi bir destek beklentisi içinde olmamalıdır. Böyle bir şey farklı sermaye kesimleri arasındaki it dalaşında taraflardan birinin kuyruğuna takılıp kalmaktan ve hayal kırıklığına uğramaktan başka bir sonuç vermeyecektir çünkü.

İşçi ve emekçiler sermayenin saldırılarına ve emperyalist köleliğe karşı mücadelede kendi gücüne güvenmeli, ihtilalci sınıf partisinin programını rehber edinmelidir.

2001 ÖSS sonuçları...

Fırsat eşitsizliğinin tablosu

2001 ÖSS sonuçları açıklandı. 1.5 milyon adaydan 300 binin üniversiteli olma şansını elde edebileceği, sonucu önceden belli olan bir yarıştı bu.

Bu yıl 392 bin öğrenci (%27) 105 puanın altında kaldı. %72’lik dilim ise 105’in üstünde puan aldı. 1.5 milyonun %45’i (651.733) 120 puanı aşarak lisans-ön lisans programlarına yerleştirilme hakkını elde edebildi.

2001 ÖSS’ye giren düz liselerden mezun 658.102 öğrencinin 521.371’i (%79) 105 puanı aşabilmişken, bunlarında 330.732’si (%51) 120 puanı geçebilmiştir. 1.5 milyonluk öğrencinin ezici bir çoğunluğunu oluşturan işçi-emekçi çocuklarının okuduğu düz liseler ile meslek liseleri bu yarışta yine sıralamaya giremediler. Fen liselerinden mezun 3 bin 451 bin öğrencinin 3 bin 428’nin 105 puanı aşması (başarı ortalaması %93) liseler arası eğitimdeki eşitsizliğin de bir yansıması. 17 bin 283 kolej mezunundan 16 bin 587’si (%96) 105 puanı aştı.

Liselerin kendi içinde başarı sıralaması; fen, özel fen, askeri lise, anadolu liseleri, yabancı dil ağırlıklı özel liseler. En başarılı iller geçen yıllarda olduğu gibi batıda yoğunlaşırken, doğudaki iller sıralamada sonlarda kaldı. Antalya, Aydın, İzmir ilk üç başarılı il. En başarısız iller, Şırnak, Ardahan, Hakkari.

Sermaye düzeni için eğitim iyi bir rant kaynağı. Kapitalist sistemde okullar düzen için ideoloji-bilim üretip, kalifiye elaman yetiştiren ticarethanelerden başka bir şey değil. Ve bugün sermayenin temsilcileri işçi-emekçi yığınların gözünde üniversitelerin sınıf atlamanın bir aracı olduğunu gözeterek, okul bittiğinde diploması bir işe yaramayan, teknik donanımdan ve öğretim elemanından yoksun taşra üniversitelerinin sayısını arttırma yoluna gidiyor. Böylece üniversite hayalini kuran yüz binleri birkaç yıl kendi çarkı içinde yoğurmuş, har(a)çları, kitap paraları,

yurtları vb. ile her anı para olan eğitim süresi boyunca oyalamış oluyor.

2000 ÖSS uygulamaya sokulurken; liseler arası dengesizliği gidermek; dersane sektörüne darbe vurmak; imam-hatiplilerin devlet üniversitelerine girmelerini engellemek ve liselilerin üniversiteli olma şansını arttırmak yalanları ortaya çıkmış bulunuyor.

Bu yılda liseler arası dengesizlik en üst boyuta ulaşmış, okulların müfredatları yetersiz olduğundan dersane sektörü iki kat güçlenmiştir. Liselilerin üniversiteli olma "şansı"nın ne kadar arttığı ise son ÖSS sonuçlarıyla da ortadadır. İllerin, okul türlerinin başarı sıralamaları ÖSS-2001 geçen yılın karikatüründen öte değildir. Yerleştirilme sonuçlarının açıklanmasından sonra değişen bir şey olmayacaktır. Geçen yıl 1,5 milyon adaydan 262.857’si lisans-ön lisansa yerleştirilmişti. 700 öğrenci ise açıkta kalmıştı. Bu yıl AOÖBP fırsat eşitsizliğinin liseler arası büyük bir uçurumu ifade ettiği düşünüldüğünde, yarışta fark atmanın en büyük kozu olmuştur.

Son krizle beraber gelecek için kurulan pembe hayaller artık toz duman olmuştur. Bugün üniversite geleceğin teminatı olamamaktadır. Gençlik, ilk-orta eğitimde de paralı olan eğitimin masraflarıyla işsizlik ya da ucuz iş gücünü ifade eden geleceksizliğiyle mücadele etmek zorundadır. Düzenin karanlığına, geleceksizliğine teslim olmayalım.

Okulların kapıları işçi-emekçi çocuklarına kapatılmaz!

ÖSS kaldırılın!

Herkes sınırsız üniversite hakkı!

TÜSİAD oligarkları şimdi de eğitim sorununa el attılar!

İMF programları ile işçi-emekçilere tam bir yıkımı dayatan TÜSİAD, öte yandan toplumun tüm "kanayan yaralarına" dokunmadan, çözüm üretmeden de durmuyor. Sanki bu "yaralar" burjuva sınıf egemenliğinden kaynaklanmıyormuş gibi, toplumsal sorunların çözümü için fikir üretiyor. Susurluk pisliği açığa çıktığı zaman da, tam bir ikiyüzlülikle, sanki kendileri bu ilişkilerin dışındaymış gibi, bir "demokratikleşme" paketi ileri sürebilirdi. Çürüyen ve kokuşan bir düzenin egemen sınıfı olarak tüm pisliklerin biricik sorumlusu olduğu halde, kendini dışında tutmayı başarmıştı.

Kriz karşısındaki tutumu da tam bir ikiyüzlülük ve utanmazlık örneğidir. Sanki kriz temsil ettikleri kapitalist sistemin ve emperyalizme bağımlılık ilişkilerinin doğurduğu yapısal bir sonuç değilmiş gibi, üstelik bunu bile ücretlerin düşürülmesi ve işten atılmaların dayanağı yapmıyorlarmış gibi, sözde "ulusal program"larla ülkenin düzlüğe çıkacağına inandırmaya çalışıyorlar emekçi kitleleri. Ardi ardına başarısızlığa uğrayan, gelinen yerde iflas eden yıkım programlarının sorumluluğunu ise, kendilerine tam bir uşaklıkla hizmet eden, bir dediklerini ikilettirmeyen hükümetlere yükleyerek, sorumluluktan sıyrılıyorlar.

Tüm sorunlara el atan TÜSİAD gençliğin sorunlarına da duyarsız kalmıyor. Sanki YÖK, bizzat sorumluluğunu taşıdıkları 12 Eylül askeri faşist darbesinin bir ürünü değilmiş gibi, TÜSİAD YÖK'e de "karşıdır"!

Ve bu "demokrat" ve "toplumun çıkarlarını" gözetken kuruluş artık eğitim sorununa da el atmış bulunmaktadır. TÜSİAD'ın bu yöndeki çalışmalarından en sonuncusu "Coğrafya 2001" adını taşımaktadır. Okullardaki eğitimin yetersizliğini, okutulan kitapların çağın gerisinde kaldığını "keşfeden" TÜSİAD, durumdan vazife çıkararak ilk elden bir coğrafya kitabı çıkarmıştır. Üstelik bu kitabın liseler için kaynak kitap olarak değerlendirilmesi amacıyla Milli Eğitim ve Talim ve Terbiye Kurulu'na da başvurmuştur.

Bu kitabın tanıtım toplantısında TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan şunları söylüyor: "Avrupa Birliği üyesi olmayı amaçlayan, ekonomik, siyasi ve sosyal alanda gelişmiş ülkeler liginde oynamayı arzu eden bir Türkiye'nin, her şeyden önce eğitim sistemindeki eksiklikleri ve aksaklıkları gidermeye çalışması gerekiyor. Geleceğimizi planlarken, o geleceği yaratacak olan çocuklarımızın, gençlerimizin fırsat eşitliği sağlanarak çağdaş normlara göre eğitilmelerinin zorunlu olduğunu kavramak gerekiyor. Şu anda bütçeden eğitime ayrılan pay %3.5, OECD ülkelerinin ortalama %5.7 olduğunu göz önüne alacak olursak bu rakamın en az %5'e çıkarılması sağlanmalı." (Hürriyet, 12 Temmuz)

Düşününüz ki, yıllardır uyguladıkları ekonomik-sosyal yıkım programlarıyla işçi ve emekçi çocuklarının eğitim olanaklarını ellerinden alan, gençliğin geleceğinin karartılmasının birinci dereceden sorumlusu olanlar, şimdi kalkmışlar, tam bir arsızlıkla, "gençlerimizin fırsat eşitliği sağlanarak çağdaş normlara göre eğitilmelerinin zorunlu olduğunu kavramak" gerektiğini söylüyorlar.

Servet-sefalet kutuplaşmasında dünyada ilk sıralarda yeralan bir ülkenin egemen sınıfı "eğitimde fırsat eşitliği" söylemiyle ortaya çıkıyor. Yoksa TÜSİAD oligarkları her düzeyde parasız eğitimi mi

savunuyorlar? Bu söylemin nasıl bir sahtekarlık olduğunu anlamak için yine Tuncay Özilhan'ın konuşmalarına bakalım: "Eğitim sistemimizi içeriği ile birlikte yeniden yapılandırmadan küresel rekabet koşullarında ayakta durmamız çok zor. Bugün elinizde olan coğrafya kitabı güncel bilgileri içeren sorgulamaya ve bilgiyi geliştirmeye yönelik, yurttaşlık bilincinin yanı sıra dünyadaki güç dengelerinden, kültürel mirasın önemine, çevre bilincinden, küreselleşme kavramının incelenmesine kadar modern bir bireyin tüm temel algı noktalarına hitap etmeye çalışan bir kitap olarak ortaya çıktı." (Hürriyet 12 Temmuz), (Vurgular bize ait).

Açıkça dillendirildiği gibi, TÜSİAD'ın amacı hiç de çocukların geleceğini düşünmek veya onlar için "fırsat eşitliği" sağlamak değildir. Amaç, "küresel rekabette ayakta durmak" için gerekli olan nitelikli işgücünü üretebilmektir. Yani amaç yine TÜSİAD'lı efendilerin kârlarına kâr katabilmeleri için gerekli değişimin yapılmasıdır. TÜSİAD oligarkları aslında şunu demek istiyorlar: Biz bugüne kadar gerici, ezberci, bilimsel olmayan eğitimle gençliği apolitize edip yozlaştırdık. İyi de yaptık. Ancak "küresel rekabet" için nitelikli işgücüne ihtiyacımız var. Biz gençlik kitlelerini yine denetimimiz altında tutarız, hatta coğrafya derslerinde bile "küreselleşme kavramını inceleyerek" bu gerçeklik doğrultusunda köleleştirilmiş "modern birey"ler yetiştiririz. Böylelikle, rekabete uygun nitelikte işgücü imkanına da kavuşuruz!

Coğrafya kitabının ardından tarih ve felsefe kitapları da çıkarmayı düşünen TÜSİAD'ın felsefe kitabının içeriğini nasıl belirleyeceği ise "modern

birey" anlayışından daha şimdiden bellidir.

Yıllardır bu ülkede yoz, bilimsel olmayan ezberci bir eğitimin verildiğini TÜSİAD yeni mi farkettiler? Yıllardır özelleştirme, "devleti küçültme" politikalarının bir parçası olarak eğitimin adım adım paralı hale getirilmesi, "çağın gerisindeki bir eğitimi" işçi ve emekçi çocuklarının satın almak zorunda kalması, üniversitelere ayrılan ödeneklerin kısılması politikasının gerçek sahibi kim? Okulların faşist disiplin yönetmelikleriyle ve polis-idare işbirliği ile tam bir kışla ve hapishaneye çevrilmesi acaba neden? Cevabını biz verelim. Tüm bu politikalar, ekonomik-sosyal yıkım programlarının bir parçası olarak, bizzat TÜSİAD çatısı altındaki işbirlikçi teknelci burjuvazinin büyük bir pervasızlıkla uyguladığı politikalar. Sermaye için bilim ve eğitim, kârına kâr kattığı, ihtiyaçlarını karşıladığı oranda gereklidir. Tüm toplumun hizmetine sunulacak bir bilimsel eğitim hiçbir zaman onun sorunu olmamıştır. Gerçek anlamda bilimsel eğitim ancak sosyalizm ile gerçekleştirilebilir.

"Proletaryanın devrimci iktidarı altında eğitim, emekçileri özgürleştirmeye, sosyalizmin inşasına etkin biçimde yöneltmeye ve sınıfların ortadan kaldırılmasına hizmet eder. Materyalist dünya görüşüne, komünizm ilke ve değerlerine dayalı, bilimsel, demokratik ve laik bir eğitim politikası izlenir." (TKİP Programı, Toplumsal Sorunlar Alanında/Eğitim, s.38)

**Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!
Her düzeyde parasız eğitim!
17 yaşına kadar zorunlu eğitim!
Bilimsel demokratik ve laik eğitim!
Özerk-demokratik üniversite!**

Birleşmiş Milletler'in "İnsani Gelişme Raporu"nda Türkiye 82. sırada...

13 Temmuz'da Birleşmiş Milletler "İnsani Gelişme Raporu"nu açıkladı. Bu rapora göre Türkiye 182 ülke arasında 82. sırada yeralıyor. Raporda, 1-49. sırada yer alan ülkeler "üst insani gelişme" düzeyinde, 49-126. sırada yeralan ülkeler "orta insani gelişim" düzeyinde, 126-182. sırada yeralan ülkeler ise "düşük insani gelişim" düzeyinde kabul ediliyor.

Rapor her ne kadar kapitalist sistemin bir kurumu tarafından hazırlanmış olsa da, kapitalizmin nasıl bir sömürü ve barbarlık sistemi olduğunu gözler önüne seriyor.

Bu raporun Türkiye'ye ilişkin çarpıcı sonuçları var. Ülkenin yüzde 10'luk fakir kesimi ancak yüzde 2.3 tüketim yapabilirken, yüzde 20'lik fakir kesimi yüzde 5.8 oranında yapıyor. Rapor, en zengin yüzde 10'luk kesimin yüzde 34.2 tüketim yapabildiğini, yüzde 20'lik kesimin ise yüzde 47.7 tüketim yapabildiğini belirtiyor.

Verilere göre durum "biri yer bir bakar" durumu, ancak "kıyamet" de bir türlü kopmuyor. Ne var ki, bu verili durum egemenlerin korkulu rüyası. Toplumsal hareketliliğin başgöstermesi olasılığı onların uykularını kaçırmaya yetiyor. Bunun içindir ki Türkiye GSMH'sinin yüzde 5'ini toplumsal olayları bastırmak için silahlanmaya ayırıyor. Eğitimde bu

oran yalnızca yüzde 2.2. Yeterli sağlık hizmetine ulaşabilenlerin oranı ise yüzde 4. Sağlıkta durum yine de görece iyi denebilir. Fakat bu durum, SSK'nın sağlık alanında oturmuş bir kurum olması nedeniyle böyle. Tam da bundan dolayı uluslararası sermayenin ağız sulanıyor, bu kurumun bir an önce tasfiye edilmesini dört gözle bekliyorlar.

Yine rapora göre Türkiye'de 1975'te yüzde 41.6 olan şehir nüfusunun, 1999'da yüzde 74.1, 2015'te ise yüzde 84.5 olması bekleniyor. Bu, Türkiye'de tarım ve köylülüğün nasıl bir yıkıma uğratıldığının ve uğratılacağına çarpıcı bir göstergesi. Bu gelişme, giderek insanların daha da yoksullaşacağı, işsizler ordusunun daha da büyüyeceği anlamına geliyor.

Rapor kısaca iki dünyayı karşı karşıya koyuyor; bir tarafta bir avuç asalak tam bir sefalet içinde yaşarken, diğer tarafta açlık ve yoksulluk içinde kıvranan emek dünyası...

Kapitalizm doğası gereği işsizlik, açlık, sefalet, baskı, zulüm ve barbarlıkla ayakta kalabilmektedir. Bu nedenle insanlığa verebileceği hiçbir şey kalmamıştır. Asıl gücünü şiddete dayalı örgütlü yapısından almaktadır. İşçilerin ve emekçilerin, sosyal yıkımın ve yıkıcı savaşların kaynağı olan kapitalizme karşı nihai savaşa tutuşmaktan başka çıkar yolları yoktur.

G-8 zirvesi ve Cenova

Enternasyonal çaptaki bu türden hareketler, tek tek ülkeler zeminindeki devrimci sınıf mücadeleleri için güçlü bir itilim sağlamakla kalmamakta, bu mücadelelerin daha baştan güçlü bir devrimci enternasyonalist perspektife dayalı olarak gelişmesini de koşullamakta ve kolaylaştırmaktadır. Yakın geçmişin milliyetçi dargörürlüğe dayalı şartlanmaları düşünüldüğünde bu son derece önemli bir toplumsal/pratik imkan sayılmalıdır.

Günümüzün ikilemi, en canlı ve yakıcı bir biçimde bir kez daha, “Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!” ikilemidir. Cenova’da yüzbinlerin haykırdığı ve özlediği “bir başka dünya”, kesin bir biçimde, geleceğin sosyalist dünyasıdır. Bu, bilimin ve tarihin verileri ile kanıtlanmıştır.

Kendi gündeminden çok dünyanın dört bir yanından akan işçilerin, emekçilerin ve gençlerin büyük ve öfkeli protesto gösterileriyle tartışılan G-8 Cenova zirvesi geride kaldı. Kapalı kapılar ardında hangi kirli pazarlıkların yapıldığı, milyarlarca insanın kaderini ilgilendiren bir dizi sorun üzerinden ne tür lanetli uzlaşmalara varıldığı, hangi karanlık kararlar alındığı konusunda henüz yeterli bir açıklık yok. Zirve bitiminde yayınlanan ortak bildiri bu konuyu herhangi bir açıklık sunmadığı gibi, bu türden resmi bildirimler genel olarak bu açıdan herhangi bir şey de ifade etmiyor. Bu tür bildirimler daha çok böylesi zirvelerde yapılan kirli pazarlıkları, çekişme ve çatışmaları, çıkarların çakıştığı yerde halkların kaderi üzerinden alınan kararları gizlemeye hizmet ediyor. Zirvenin yapıldığı kentte alanları dolduran ve yüz milyonlarca insanın duygu ve tepkilerini yansıtan yüzbinlerce göstericiyi, onlar şahsında dünya emekçilerini ve halklarını yatıştırmak ihtiyacı da düşünüldüğünde, son dönemlerin bu tür bildirimlerinin gerçek işlevi daha anlaşılır hale gelmektedir.

G-8 zirvesinin ardından yayınlanan bildirimden de bunu görmek mümkün.

Aldatıcı gündem ve gerçek gündem

Önden bolca reklamı yapılan yoksul ülkelerin dış borç yükünün hafifletilmesi, sosyal sorunların çözümü için yardım vb. konular, bildiride yer verilen muğlak ifadelerle yalnızca “vaad” ediliyor, herhangi bir somut plana bağlanmaksızın belirsiz bir geleceğe bırakılıyor.

Afrika’da onmilyonlarca insanın kaderini ilgilendiren ve dev ilaç tekellerinin çıkarlarına dokunulmadığı için tedavi edilemeyen AIDS hastalığı için gerekli olan ve BM tarafından talep edilen 10 milyar dolar yerine ise yalnızca 1.3 milyar dolar lütfediliyor. Fakat bu sadaka da yine somut plan olarak değil, yalnızca genel bir karar, yani işin aslında sonu belirsiz bir vaad olarak kalıyor.

Çevre tahribatına karşı dünya ölçüsünde büyüyen tepkilerin basıncı altında, iklim ısınmasını sınırlamaya yönelik olarak 1997’de imzalanan Kyoto antlaşması ise hala da sürüncemede duruyor. Burjuva basını bu konuda zirvede “sert kapışmalar” yaşandığını duyuruyor, ama ortada hiçbir sonuç ve ilerleme yok, tam tersine. Konu üzerine anlaşmazlıkların yazık ki giderilemediğini, ama bunu giderme şansının da henüz yitirilmediğini müjdeliyor emperyalist basın. (Zirveye paralel olarak Almanya’nın Bonn kentinde bu konuyu ele alan zirve, ABD’nin kesin karşı tutumundan dolayı, gerçekte hiçbir sonuca ulaşmadan fiyaskoyla sonuçlandı.)

Ve son olarak, Kanada’da toplanacak gelecek zirvenin “ana teması”nın, emperyalistlerin dayattığı büyük sosyal yıkımlar, hastalıklar, yine emperyalistlerce kışkırtılan ve desteklenen savaşlar ve iç savaşlar içinde kırılan “Afrika” olacağı vaad ediliyor. Emperyalist küreselleşmeye karşı tepkileri son birkaç yıldır silineceği vaadedilen borçlarla oyalayan emperyalistler, öyle anlaşılıyor ki buna şimdi de Afrika’nın dışlanmışlıktan kurtarılması, “global dünyanın içine alınması” ve dertlerine çözüm bulunması konusunu ekleyecekler. Hiç değilse gelecek G-8 zirvesine ev sahipliği yapacak olan Kanadalı şeflere göre durum bu.

Yineliyoruz; bu tür vaadler, tümüyle ve yalnızca, birbirini izleyen emperyalist zirveler şahsında emperyalist küreselleşmeye karşı dünya ölçüsünde büyüyen tepkileri yatıştırmak, göz boyamak, emekçilere ve halklara şirin görünmek amacına yöneliktir. Emperyalistler için sorun hiç de, emekçilerin ve ezilen halkların bizzat emperyalist dünya sisteminden kaynaklanan ve emperyalist politikalarla sürekli ağırlaştırılan sorunlarına kısıtlı kabilinden de olsa çözüm bulmak değildir, olamaz. Bu eşyanın tabiatına aykırıdır; zira onlar sorunların çözüm gücü olmak bir yana, bizzat ve temel kaynağı durumundadırlar. Onlar için tüm sorun, kendi düzenlerini sağlama almak, emperyalist egemenliklerini pekiştirmek ve bu arada kendi içlerinde büyüyen çelişki ve çatışmalara, olanaklı sınırlar içerisinde uzlaşmaya dayalı bazı geçici çözümler bulmaktır.

Nitekim zirve bildirisinin anılan konu başlıkları bile, G-8 zirvesinin bu gerçek gündemini ve

dolayısıyla işlevini açığa vuruyor. Buna göre zirvede; beklenenden daha ağır olduğu saptanan “küresel ekonomik durgunluğu” aşmanın sorunları, bununla bağlantılı olarak da, bugün için en kötü durumda olan Türkiye ve Arjantin ele alınmış; “global ekonominin güçlendirilmesi için yeni tür uluslararası ticaret müzakereleri” ile “uluslararası mali sistemin istikrarını ve bütünlüğünü arttırmak” gerekliliği üzerine tartışılmış; Ortadoğu, Balkanlar ve Kore gibi bölgesel politik-askeri sorunların yanısıra, petrol fiyatları vb. özel ekonomik sorunlar üzerinde durulmuş. Bildiride yer verilmeyen, fakat zirvede özel bir yer tuttuğu kesin olan temel önemde bir konu daha var. Bu, zirve sonrasında Bush ve Putin arasında özel bir görüşmeye de konu olan ABD’nin “Füze Kalkanı Projesi” konusudur.

“Küresel ekonomik durgunluğa” yeni çareler

Emperyalist şefler bildirimlerinde “küresel ekonomik durgunluğun beklenenden de uzun sürdüğünü” tespit ediyorlar. Ekonomik bunalıma karşı ortak önlemleri görüşmek, öteden beri G-7 zirvelerinin en temel gündem maddelerinden biri olmuştur. Bu zirvelerin başlangıç tarihinin (1975), aradan geçen yaklaşık 30 yıla rağmen bugün hala da aşlamayan bunalımın başlangıç tarihinin hemen sonrasına denk gelmesi de bu açıdan bir rastlantı değildir.

Ekonomik durgunluğun geçen Kasım’dan beri Amerika’da gitgide ağırlaşması olgusu, Amerikan ekonomisinin dünya ekonomisinde tuttuğu özel yerden dolayı, tüm emperyalistler için ciddi bir kaygı konusudur. Yıllardır bunalımın pençesinde kıvranan ve zaman zaman iflasın eşğine geldiği söylenen dünya ekonomisinin kapitalist devi Japonya’nın durumu da düşünülürse, ağırlaşan “küresel ekonomik durgunluğun” neden zirvede özel bir yer tuttuğu daha iyi anlaşılır herhalde. Türkiye, Arjantin, Brezilya ve Endonezya’da artık birkaç ay arayla birbirini izleyecek kadar sıklaşan ekonomik çöküşler de buna tüy diyor.

Emperyalistlerin neo-liberalizm adı altında ‘80’li yıllarda ve “globalleşme” adı altında ‘90’lı yıllar boyunca uyguladığı ağır ve çok yönlü saldırı politikaları, tam da bir türlü aşlamayan bu “ekonomik durguluğa” karşı düşünülen önlemlerden oluşmaktadır. Sosyal hakların sistematik gaspı, temel kamusal hizmetlerin ticarileştirilmesi, özelleştirme, sendikasılaştırma, esnek üretim gibi temel unsurlardan oluşan bu saldırı politikaları, emperyalist ülkelerin işçi sınıfı ve emekçilerini de kapsayacak şekilde uygulandı, halen de uygulanıyor. Bu genel, moda deyimle “global” saldırılara ek olarak, DTÖ, İMF ve Dünya Bankası aracılığıyla bağımlı ülkelerin ekonomileri yıkıma uğratarak ülke zenginlikleri ve kaynakları yağmalandı, halen de yağmalanıyor. ‘70’li yıllarda başgösteren ekonomik durgunluktan itibaren bağımlı ülkelerin borca özendirilmesi yoluyla yaratılan ağır borç köleliğinin ne anlama geldiğini ise Türkiye’nin güncel durumu üzerinden zaten yakinen biliyoruz. Borç köleliğinin bugün vardığı nokta, artık

olar'ın tarihsel anlamı

ülke yönetimlerine doğrudan el koyma olanağı vermektedir emperyalist alacaklılara.

G-8 zirvesinin sonuç bildirisinde görüşüldüğü söylenen yeni önlemlerin de benzer kapsamda olduğuna, işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar için yeni sosyal ve kültürel yıkımlar anlamına geldiğine kuşku yoktur. Zirve sonuç bildirisinde; “*global ekonominin güçlendirilmesi için yeni tür uluslararası ticaret müzakerelerinin başlatılması, uluslararası mali sistemin istikrarı ve bütünlüğü*”nın artırılması, uluslararası ekonomik ilişkilerin daha da serbestleştirilmesi gerekliliğinden söz ediliyor. Bu, emperyalizmin küresel iktisadi ve mali kuruluşları olan Dünya Ticaret Örgütü, İMF ve Dünya Bankası'na yeni güncel görevler tanımlamak anlamına geliyor. Kaldı ki, G-8 zirvesinin, Seattle'daki toplantısı fiilen engellenen Dünya Ticaret Örgütü 4. Bakanlar Konferansı'na bir ön hazırlık amacı taşıdığı da bilinmektedir. Emperyalist efendiler Cenova'daki zirvede, Dubai'de, ortak çıkarlar temelinde bağımlı ülkelere dayatacakları temel hususları da kararlaştırmış olmalılar.

Liberalizm şampiyonları kendi gümrük duvarlarını kiskançlıkla koruyorlar

Ekonomik sorunlar çerçevesinde zirveden yansıyan temel önemde bir nokta daha var. Buna göre, AB ve ABD gümrük bariyerlerini korumaya devam edecekler. Bu konudaki anlaşmazlıkların giderilemediği sonuç bildirisine de yansımış durumda. Basında yer aldığına göre; “*Avrupa Birliği, tarım sektörünü yabancı rekabete açmamak için direnirken, ABD de çelik sanayiini ve ucuz yabancı mallarla tehdit altına girecek diğer sanayi ürünlerini korumaya devam*” edecek.

Bağımlı ülkelere her alanda tam bir ticari serbestliği dayatanlar, kendi ekonomilerine ve iç pazarlarına ilişkin olarak bu denli katı bir hassasiyet gösterebiliyorlar. Emperyalist küreselleşme süreci işte bu anlama geliyor ve böyle işliyor! Söz konusu olan, dünyanın emperyalist efendilerinin üstünlükleri ve ayrıcalıkları korunurken, dünyanın geriye kalanının onlar için bir serbest ticaret, sömürü ve yağma alanı haline getirilmesinden başka bir şey değildir.

Çevre sorunlarının felaketlere yolaçacak düzeylere varmasının ve dünya ölçüsünde artan çevreci bilincin basıncı altında 1997'de Kyoto'da imzalanan protokolün bugüne dek uygulanmadan sürünmesine ve geçen Mart ayında ABD'nin bu protokolü tanımayacağını açıklamasına da buradan bakabiliriz. Dünyanın emperyalist efendileri, insan soyunu ve dünyamızın geleceğini tehdit eden çevre felaketleri karşısında kollarını bile kıpırdatmıyorlar. Nedeni ise son derece basit. Çünkü bu dev emperyalist tekellerin çıkarlarına aykırı!

Bu konuda en arsız tavrı beklenebileceği gibi ABD emperyalizmi gösteriyor. Başkan Bush zirvenin hemen öncesinde ABD ekonomisinin çıkarlarına aykırı olduğu için Kyoto antlaşmasına uymayacaklarını yineledi. Doğal olarak, ABD

ekonomisinin çıkarları adı altında kastedilen, büyük Amerikan tekellerinin, özellikle de dünya petrol üretimine ve pazarına hakim ABD petrol tekellerinin çıkarlarıdır (Kyoto protokolü önlemleri en çok da onlara dokunuyor).

Emperyalist rakipleri ABD'nin bu alandaki uzlaşmaz tavrını ona karşı kullanarak, çevreci akımlar ve halklar nezdinde prim yapmaya çalışsalar da, pratikte kendilerinin de farklı bir tutum ve uygulaması söz konusu değil. G-8 zirvesine paralel olarak Bonn'da toplanan ve güya Kyoto antlaşmasına işlerlik kazandırmayı amaçlayan “İklim Konferansı”nın havanda su dövmesi ve hiçbir somut ilerleme sağlamadan sonuçlanması da bunu göstermektedir.

G-8 zirvesi bu sorunu, Rusya'nın önerisi üzerine 2003 yılında Moskova'da yapılacak bir yeni konferansa havale edip, böylece başından savmış oldu.

ABD'nin kışkırttığı silahlanma yarışı

G-8 zirvesinin gerçek gündeminin ikinci temel konusu, ABD'nin fiilen başlatmış bulunduğu “Füze Kalkanı” projesiydi. Bu projenin fiilen başlatılması, 1972'de imzalanan “Anti-balistik Füze Antlaşması”nın da ABD cephesinden fiilen geçersiz sayılması anlamına geliyor. ABD şimdi bu konudaki fiili tutumunu dayatarak bunu artık resmileştirmek de istiyor.

Bu sorun aylardır uluslararası politika ve diplomasinin temel konularından biri durumunda. Avrupalı emperyalistler, Rusya ve Çin, birçok kez ve zaman zaman sert ifadelerle, projeye karşı olduklarını açıkladıkları ve bunun dünya çapında yeni bir dev silahlanma yarışı anlamına geleceğini vurguladıkları halde sonuç değişmedi. ABD emperyalizmi bildiğini okudu ve projeyi fiilen başlattı, ilk denemeler yapıldı bile.

Bush zirveye gelirken, projede kararlı olduklarını yineledi ve başta Rusya olmak üzere muhalif durumdaki devletlerin bu konuda ikna edileceğine olan inancını dile getirdi. Sorunun zirvede hararetli tartışmalara ve gizli pazarlıklara konu edildiği kesin olmakla birlikte, zirve sonuç bildirisinde buna ilişkin herhangi bir ifade yer almadı. Zirveyi izleyen gün Bush ile Putin arasında yapılan görüşmede ise başlıbaşına bu konunun ele alındığı ve bazı noktalar üzerinde uzlaşma sağlandığı açıklandı. Rusya basını ertesi gün bunu Putin'in Bush'a “tam teslimiyeti” olarak niteledi ve sert eleştirilere konu etti.

Herşey ABD hegemonyasının sürekliliği için

“Füze Kalkanı” projesinin Amerikan silah tekelleri için dev ve son derece kârlı bir yatırım alanı olduğu kesin olmakla birlikte, bu projenin gündeme getirilmesinin esas nedeni hiç de bu değildir. Esas neden, ABD'nin emperyalist dünya üzerindeki hakimiyetini güvenceye almaktır. ABD emperyalizmi Sovyetler Birliği çöktüğünden beri bu soruna özel bir dikkat göstermekte ve başta askeri alanda olmak üzere

bu amaç çerçevesinde çok yönlü önlemler almaktadır.

1992 Mart'ında yayınlanan “Savunma Planlaması Kılavuz Dökümanı” başlıklı resmi bir Pentagon belgesi, ABD'nin bu konudaki niyet ve hazırlıklarını açıklıkla ortaya koymuştur. Bu belge, “Sovyetler sonrası çağda” ABD'nin başlıca hedefinin, her potansiyel rakibi, ABD ile rekabet edebilecek bir dengeye ulaşmayı deneme ihtimalini düşünmekten bile alıkoymak olduğunu açığa vurmuştur. ABD, bu amaç çerçevesinde, 1999 yılını izleyecek dört yıl içerisinde silahlanmaya 1.2 trilyon dolar harcamayı düşünebiliyordu. Şimdi bu düşünceler artık hızla somutlanıyor.

Bugüne kadarki en düşük zeka ve kültür düzeyine sahip ABD başkanı olarak tanımlanan ve ABD basınında alaylara konu edilen “oğul Bush”, tam da bu projelerin pervasızca uygulanması için Pentagon'un ve ABD silah tekellerinin tam desteğiyle başkan seçtirildi. Yeni başkan daha yemin töreni bile yapılmadan “Füze Savunma Sistemi” (NMD) projesini derhal hayata geçireceklerini açıkladı ve yeni bakanlar daha o zamandan bu projeler üzerine çalışmaya koyuldular. Aradan henüz yalnızca 6-7 ay geçmiş olduğu halde, bu konuda ilk önemli adımlar da atılmış durumda.

Bu, ABD emperyalizminin başta Avrupa, Rusya ve Çin olmak üzere muhtemel rakiplerine karşı yaptığı büyük bir hamledir. AGSK ile ABD hakimiyetindeki NATO şemsiyesinden sıyrılmaya çalışan Avrupalı emperyalistler, ABD'nin bu yeni hamlesi karşısında halihazırda çaresizler, sızlanmaktan öteye yapabilecekleri bir şey yok. Ekonomisi çöküntüde olsa da nükleer askeri gücüyle ABD karşısındaki en önemli askeri engel olan Rusya ise, bir yandan “Şangay Beşlisi” gibi ittifaklar ve yansıra Çin ile bir dizi ikili anlaşma yoluyla ABD'nin askeri gücünü ve çıkışlarını dengelemeye çalışırken, öte yandan ekonomik ve mali rüşvet karşılığında ABD'nin bu yeni adımını sineye çekeceğinin ilk sinyallerini vermektedir. Putin'in G-8 zirvesinde Bush'la yaptığı görüşmenin ilk sonuçları bunu gösteriyor.

Kıyasıya rekabetin ağır faturası yine emekçilere ve ezilen halklara

G-8 türünden zirveler, kapitalist dünya ekonomisinde sürmekte olan bunalıma ortak çareler aranmasının yansıra, emperyalistler arasındaki çeşitli türden çelişkilerin de, varılacak belli uzlaşmalarla hafifletilmesinin platformları olarak gündeme geliyor, demiştik daha önce de. Fakat gerek Kyoto Protokolü gerekse “Füze Kalkanı” projesi örnekleri, ABD emperyalizminin bu zirvelerdeki özel konumunu ve ezici ağırlığını da gösteriyor. ABD kendi mevcut üstünlüklerine dayanarak, gerektiğinde zirvedeki rakiplerini hiçe sayma ve onlara kendi tercihlerini dayatma yoluna gidebiliyor. ABD aynı pervasızlığı, zirve esnasında ve sonrasında, biyolojik silahların yasaklanmasına ilişkin olarak 1972'den beri uygulanmadan sürünegelen anlaşmayı tanımadığını peşpeşe açıklayarak da göstermiş oldu.

Emperyalist dünyanın halihazırdaki güçlü hegemonik gücü olan ABD'nin tüm bu adımlarının emperyalist rekabeti her alanda keskinleştireceği, özellikle de silahlanma yarışına yeni bir ivme kazandıracığı ise kesindir. Son 30 yıl içerisinde ABD emperyalizmi karşısında adım adım yükselen, ekonomik ve politik planda güç kazanan ve bu gücü gitgide kurumlaştıran emperyalist rakiplerinin ABD'nin adımlarına çaresizce boyun eğmekle kalacakları sanılmamalıdır. Tersine onlar, her biri kendi cephesinden olmak üzere, durumu dengelemek için kendi yeni politika ve planlarını geliştirmek yoluna gidecek, karşı girişimlerine hız vereceklerdir.

Bu kıyasıya ve tehlikeli yarışın faturası ise, her zamanki gibi yine işçi sınıfına, emekçilere ve ezilen halklara çıkarılacaktır. Dizginlerinden boşalacak bir silahlanma yarışının zaman içerisinde savaş tehlikesini daha da arttıracığını burada özel olarak hatırlatmak bile gereksiz.

Balkanlar ve Ortadoğu sorunları

Zirvenin bir başka gündemi ise bölgesel sorunlar, özellikle de Balkanlar'daki ve Ortadoğu'daki çatışmalar oldu ve buna zirve sonuç bildirisinde de yer verildi. Emperyalist şeflerin bu konuda neyi nasıl tartıştıklarını, hangi somut sonuçlara ve kararlara ulaştıklarını doğal olarak bilmiyoruz. Zirve bildirisinde bu konuda yer alan ifadeler boş ve yararsız temennilerden ibarettir.

Emperyalistlerden bu sorunlara herhangi bir çözüm beklemek olacak şey değildir. Bir kez daha onlar bu sorunların çözüm gücü değil, fakat dolaysız kaynağı ve yaşanan çatışmaların doğrudan kışkırtıcılarıdır. Balkanlar'ı ateşe veren, Yugoslavya'yı bölen, düne kadar kardeşçe yaşayan halkları Bosna'dan Kosova'ya ve bugünkü Makedonya'ya kadar, peşpeşe birbirlerine kırdıran onlardır. Bunu tam da Balkanlar'a sorunsuzca yerleşmek, zayıf, güçten düşürülmüş ve kendilerine muhtaç hale getirilmiş halklara kolayca hükmedebilmek için yaptılar.

Dolayısıyla onlar, G-8 türünden emperyalist zirvelerde halkların yıkımını durdurmaya ve acılarını dindirmeye yönelik çareler değil, olsa olsa, bu bölgeler üzerinden yaşanan kendi aralarındaki nüfuz çatışmasına ilişkin sorunları tartışabilirler ve bunu tartıştıklarından da kuşku duyulmamalıdır.

Aynı şey İsrail-Filistin çatışması için de geçerlidir. Sovyetler'deki yıkılış sonrasında uygun konjonktüründe Filistin halkına dayattıkları utanç verici köleci barışla, bugünkü durumun temellerini onlar bizzat kendileri hazırladılar. Şimdi de, "şiddetin durması" üzerine edilen tüm ikiyüzlü laflara rağmen, siyonist İsrail'in Filistin halkına karşı yürütmekte olduğu ırkçı soykırım politikasını doğrudan ya da dolaylı biçimlerde desteklemektedirler. Şu veya bu halkın sözde güvenliği ve insan hakları uğruna Balkanlar'ı adım adım işgal edenler, bu uğurda hükümetler devirip eski devlet başkanlarını yargılamaya kalkanlar, İsrail'in Filistin halkına yönelik günlük katliamlarına karşı kollarını bile kıpırdatmamaktadırlar. İçlerinden Rusya ya da Fransa'nın zaman zaman ettiği aykırı sözler ve bazı iğreti tutumlar da, emperyalistler arası nüfuz mücadelelerinin bir yansıması olmaktan öte herhangi bir anlam ifade etmemektedir.

İnsanlık kapitalist barbarlık karşısında kendine yol açıyor

Özetle, tüm öteki emperyalist zirveler gibi Cenova'daki G-8 zirvesinden de, dünya emekçileri ve halkları için, insanlığın ve dünyamızın geleceği için yalnızca yeni saldırılar, yeni yıkımlar ve felaketler anlamına gelen kararlar ve sonuçlar çıkmıştır.

Seattle'dan Cenova'ya doğru büyüyen, sayıları onbinlerden yüzbinlere doğru yükselen anti-emperyalist gösteriler de, tam da bu gerçeğin gitgide daha çok anlaşılmasının, emperyalist zirvelerin konum ve işlevine ilişkin olarak dünya çapında gelişip güçlenen bilincin ifadesidirler.

Tüm işaretler, bu tepki dalgasının daha da büyüyeceğini göstermektedir.

Emperyalistler, zirvelerden vazgeçerek ya da bu zirveler için bundan böyle ulaşılması politik nedenlerle güç Dubai türünden kentler ile fiziksel bakımdan güç Kanada dağ köylerini seçerek, protestoların basıncından kurtulmayı umuyorlar. Fakat bu çabalar boşunadır; enternasyonal karakterli bu anti-emperyalist kitle hareketi kendine herşeye rağmen yol açmasını bilecektir. İnsanlık, '89 çöküşünün ardından emperyalist kapitalizmin iyice dizginlerinden boşalan sömürsü, yıkımı ve vahşeti karşısında hiç de çaresiz ve seçeneksiz olmadığını artık anlamış, hiç de eli kolu bağlı kalmayacağını çoktan göstermiş bulunmaktadır. Bu yol bir kez açılmıştır, önünü tıkamak artık kolay olmayacaktır. '89 yıkılışının gerici rüzgarı çoktan geride kaldı. Artık yeni bir döneme girilmiştir.

Komünistler bunu daha '90'lı yılların ortasında, "Proleter kitle hareketlerinin ve halk isyanlarının yeni dönemi" olarak tanımladılar. TKİP Kuruluş Kongresi Bildirisi bunu özel bir vurguyla tarihe kaydetti ve kendi kuruluşunun tarihi anlamını da bununla ilişkilendirdi:

"Dünyada ve Türkiye'de yıkıcı yenilgilerle sonuçlanan bir tarihi dönemle devrimci hesaplaşmanın ürünü olan Türkiye Komünist İşçi Partisi, bu konumu ve kimliği ile yeni dönemi kucaklama iddiasındadır. Yeni dönem, ikibinli yıllar, dünyada ve Türkiye'de yeni devrim dalgalarına sahne olacaktır. Bu salt devrimci iyimserliğe dayalı bir kehanet değildir. Dünya ölçüsünde işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin yeni bir mücadele dönemine girdiklerinin, proleter hareketin ve halk isyanlarının yeni bir tarihi evresinin başladığının şimdiden çok sayıda somut göstergesi mevcuttur. Partimizin kuruluşu bu yeni dönemin, geleceğin yeni devrimler dalgasının kendi coğrafyamızdan başarılı bir önderlikle kucaklanabilmesine bir ilk hazırlıktır."

"Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!"

Halihazırda emperyalist küreselleşmeye karşı protestolar, politik parti anlamında büyük ölçüde örgütsüz ve programsız, belirgin bir stratejik devrimci hedef ve yönden yoksun, ideolojik ve politik açıdan heterojen, karışık ve bulanık, bu anlamıyla da kendiliğinden hareketler durumundadırlar.

Fakat bu zemin eksik olan tüm bu unsurların giderilebilmesinin koşullarını da günden güne daha çok olgunlaştıracaktır. Tüm bilimsel ve politik sonuçlarına vardiye edilmesinde, kapitalist toplum düzeni ve emperyalist dünya sistemi reddedilmekte, gitgide daha gür bir sesle "bir başka dünya" istenmektedir. Protestocuların bir kesimi bu "bir başka dünya"yı, net bir tutumla "sosyalist bir dünya" olarak tanımlamaktadırlar. Bu kadarı bile on yıl öncesinin yıkılış atmosferi düşünüldüğünde, daha bugünden büyük bir ilerlemedir.

Geçmişin zaafı ve başarısızlıklarıyla

hesaplaşmış ve aynı geçmişin tüm bir tarihi deneyimiyle donanmış yeni devrimci sınıf partileri de işte bu değişen atmosferde ortaya çıkacak, kendini bulacak ve hareketin gelecekteki dalgalarıyla buluşarak, bugünkü dünya sistemini yıkılışa götürecek tarihi devrimci mücadelenin özneli olmayı başarabileceklerdir. Hareket de gerçek gücüne ve stratejik yönelimlerine, ancak bu sayede ve her bir ülkenin kendi sınıflar mücadelesi tabanına ayağını sağlam biçimde bastığı ölçüde, ulaşabilecektir.

Enternasyonal çaptaki bu türden hareketler, tek tek ülkeler zeminindeki devrimci sınıf mücadeleleri için güçlü bir itilim sağlamakla kalmamakta, bu mücadelelerin daha baştan güçlü bir devrimci enternasyonalist perspektife dayalı olarak gelişmesini de koştulamakta ve kolaylaştırmaktadır. Yakın geçmişin milliyetçi dargörüşlülüğe dayalı şartlanmaları düşünüldüğünde bu son derece önemli bir toplumsal/pratik imkan sayılmalıdır. Günümüzün ikilemi, en canlı ve yakıcı bir biçimde bir kez daha, "Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!" ikilemidir. Cenova'da yüzbinlerin haykırdığı ve özlediği "bir başka dünya", kesin bir biçimde, geleceğin sosyalist dünyasıdır. Bu, bilimin ve tarihin verileri ile kanıtlanmıştır. İlk büyük tarihi çıkış karmaşık nedenlerin etkisi altında başarısızlığa uğramış olsa bile, bu

başarısızlığın sağladığı paha biçilmez deneyimler, gelecekteki kesin başarıların da önemli güvencelerinden biridir.

Sözlerimizi parti programımızın bu bilimsel ve tarihsel gerçeği özetleyen "Giriş"iyle bağlıyoruz:

"Emperyalist kapitalizm, ulaştığı gelişme düzeyinden, şiddetlendirdiği çelişmelerden ve yaşadığı çürümeden dolayı, sosyalist devrimin arifesi oldu. Üretici güçlerin uluslararasılaşması, üretimin ileri düzeyde toplumsallaşması ve muazzam servet birikimi, proletarya devrimi ve sosyalizm için koşulları dünya ölçüsünde olgunlaştırdı. Çağı belirleyen kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çelişmenin çözümü tarihin gündemine girdi. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin zaferi, proletarya devrimleri çağını, dünya ölçüsünde kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını başlattı. Bu yeni çağ, 20. yüzyılın büyük bölümünü kaplayan devrimler zinciri ve sosyalizmin inşası süreçlerinde açık ifadesini buldu."

"Emperyalizm çağında üretici güçlerin kapitalist üretim ilişkilerine başkaldırısı, 20. yüzyılın başından itibaren açık bir olgudur. İnsanlığı iki kez toplu yıkıma götüren emperyalist savaşlar, sayısız gerici bölgesel savaşlar, faşist barbarlık, tüm yıkıcı sonuçlarıyla 'büyük bunalım'lar, sert sınıf mücadeleleri, iç savaşlar ve devrimlerden oluşan yüzyıllık bilanço, kapitalist dünya sisteminin onulmaz çelişkiler içinde debelendiğini, tarihsel bir sistem olarak bir genel bunalım aşamasına girdiğini kanıtlamıştır."

"20. yüzyıl sosyalizminin zamanla yaşadığı yozlaşma ve yıkım, bu kanıtlanmanın değerini hiçbir biçimde azaltmaz. Sorunlar ve çelişkiler, dolayısıyla devrimi ve sosyalizme yönelimi üreten maddi zemin, bunun taşıyıcısı olan toplumsal güçlerle birlikte, yerli yerinde duruyor."

"Günümüz dünyasında proletarya devrimi ve sosyalizm için nesnel koşullar her zamankinden daha çok olgunlaşmıştır. Dünya devriminin yeni dalgası, gerek maddi koşullar ve gerekse tarihsel deneyim bakımından, çok daha ileri bir noktadan işe başlayacak ve bu kez nihai zafer için koşullar her bakımdan daha uygun olacaktır." (TKİP Programı, Giriş)

Halihazırda emperyalist küreselleşmeye karşı protestolar, politik parti anlamında büyük ölçüde örgütsüz ve programsız, belirgin bir stratejik devrimci hedef ve yönden yoksun, ideolojik ve politik açıdan heterojen, karışık ve bulanık, bu anlamıyla da kendiliğinden hareketler durumundadırlar.

Emperyalizmin çevre politikası...**Azami kâr uğruna insanlığın ve dünyamızın geleceğini yıkıma uğrattıyorlar**

Tekellerin azami kâr hırsı, insanlığın ve dünyanın geleceğini korkunç bir yıkımın eşiğine getirmiş bulunuyor. Emperyalist küreselleşme tüm yıkıcılığıyla hava, su, toprak, doğal bitki örtüsü gibi yaşam için olmazsa olmaz unsurları hızla tüketmektedir. Ancak emperyalizmin karakterinden dolayı bu yıkımın sonuçları daha çok bağımlı ülkelere fatura edilmektedir.

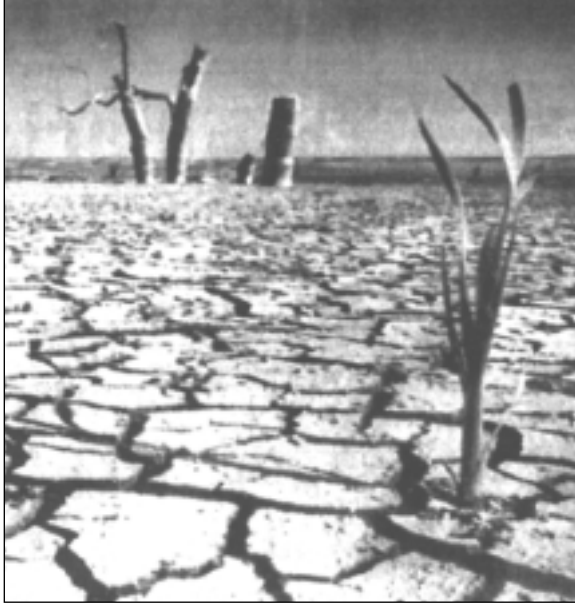
Kapitalizmde asolan azami kâr olduğu için, örneğin Japonya odun sanayiine hammadde sağlamak için Güney Doğu Asya yağmur ormanlarını kesmekte, ABD'li sığır yetiştiricileri hamburger, sosis, konserve et için Orta ABD'deki ormanları otlak haline getirip sığır yetiştirmekte bir sakınca görmemektedir. Aynı şekilde, Avrupa Birliği'nin ihtiyaçlarının karşılanması için Afrika'nın bazı bölgeleri tasfiye edilmektedir. Avrupa, Japonya ve Amerikalı tekellerin kereste ihtiyacı için Orta ve Güney Amerika, Güneydoğu Asya ve Afrika'da her yıl binlerce kilometre kare orman alanı yok edilmektedir.

Bu onlar için sorun değildir tabii ki! Yeter ki kâr oranları artsın. Ormansızlaşmanın yaratacağı olumsuz sonuçlar onların umurlarında bile değildir. Onlar, kağıt endüstrisinde hammadde olarak kullanılan bambu ormanlarının yok olmasına aldırmazlar. Onlar, ormansızlaşmanın getireceği erozyon artışına bağlı olarak toprağın verimsizleşmesini düşünmezler. Onlar, ormansızlaşma ile karbondioksit oranının artacağını ve bunun da sera etkisini artırıp iklim değişikliklerine neden olacağını bildikleri halde umursamazlar. Onlar, Güneydoğu Asya'da olduğu gibi tarım alanı açmak için orman yakar ve hava kirliliğini ciddi boyutlarda artırmakta sakınca görmezler. Hava kirliliğinin neden olacağı bronşit, anfiyen, astım, kalp rahatsızlıkları, göz, burun, cilt tahrişleri ve kanser gibi hastalıkların artması da onların sorunu değildir. Çünkü onlar kirlilikten uzak sayfiyelerde yaşarlar. Ama yoksulların gecekonduları dik yamaçlarda, yoğun kirli bölgelerde kuruludur.

Halkları köleleştiren uluslararası emperyalist borç düzeni ile batağa sürüklenen bağımlı ülkelerin doğal kaynakları yerli işbirlikçi sermaye tarafından satılıyor. Emperyalist devletler, bağımlı ülkelere yönelirken, kendileri için yeni kâr alanları yaratmanın yanında başlarına dert olan sorunları da ihraç ediyorlar. Örneğin üretimi bölgeyi ve insanlarını tehdit eden fabrikaları bağımlı ülkelere taşıyorlar. Tıpkı 1990 senesinde Almanya'da çevre kirliliği yarattığı için kapatılan kağıt fabrikasının Denizli'ye taşınması istenmesi gibi.

Azami kâr hırsının bir diğer olumsuz etkisi de şudur: Kurulan fabrikalar için kentin suyundan daha ucuz diye yeraltındaki sular kullanılabilir. Bu da zamanla zeminin çökmesine neden olmaktadır. Bunun örneğini Bangkok yaşamıştır. Kent bu nedenle sular altında kalmıştır. Bir kent ve insanları bu kadar rahat gözden çıkarılabilmektedir.

Kapitalist tekeller aynı mantıkla suları kirletmekte ve günümüzde bağımlı ülkeler güvenli içme suyundan

yoksun kalmaktadır. Kirli içme suyunun kolera, tifo, dizanteri, hepatit gibi hastalıklara neden olduğu bilinmekte, ancak hiçbir önlem alınmamaktadır. Kirilenmiş bir ırmağı temizlemek için yeterli teknolojiye sahip olan burjuvazinin bunu yapmaması, milyonlarca insanı hastalıklara, ölüme terketmesi kendi sınıf mantığının sonucudur. '70'li yıllarda Mısır'da insanların ortalama 27 ve 25 yıl yaşama sürelerinin nedeni, kirli içme suyunun neden olduğu hastalıklar sonucu ölümlerdir. Emperyalist kapitalistler için en kutsal şey kârdır. Bu nedenlerle kâr oranları özenle korunur. Hak,

hukuk buna göre ayarlanır.

Bu nedenle, 12 Eylül döneminin çevre yasasındaki amaç maddesinin özel vurgusu "önce ekonomik kazanç"tır. Bu sayede çevreye zararlı birçok tesis, tekellerin sözde bilim insanlarına onaylatılıp, işletilmektedir. Bergama'da yaşanan süreçte buna benzerdir. Hukuk ve bilim tekellerin çıkarları doğrultusunda işletilmek istenmektedir. Yine çoğu çukullu tekelere kamuya ait kıyı arazilerinin dağıtımından dolayıdır.

Emperyalizmin çevre üzerindeki bu yıkıcı etkileri karşısında belli bir çevre duyarlılığı oluşmuştur. Ancak istemlerini sonuç alıcı bir yöntemle değil de, bizzat emperyalist devletlerin icazetine bırakarak çözüme eğiliminde olan bu duyarlı kesimler, uluslararası antlaşmalara güvenmektedirler. Oysa '70'li yıllardan beri birçok kez biraraya gelen emperyalist devletler karşılıklı sözlerle anlaşmaktalar, ancak sonuçta değişen bir şey olmamaktadır. Sadece kendi kamuoylarındaki duyarlılığı törpülemektedirler.

Çevre konusunda duyarlı bu kesimler ne denli samimi olursa olsunlar, çözüme bu yoldan gidilemeyeceği ortadadır. Son olarak Kyoto Protokolü ile sera etkisini azaltmaya yönelik önlemler bile pazarlık konusu olmakta ve ABD buna karşı olduğunu açıkça ifade etmektedir. %36'lık oranıyla sera etkisinden doğrudan sorumlu olan ABD, bu protokole imza koymayacağını net bir şekilde ifade etmekte; "Biz ekonomimizi hiçbir tehlikeye atmamız, karbondioksit emisyonunun indirilmesi bizi hiç ilgilendirmiyor" diyebilmektedir.

Ekonomisini riske atmak istemeyen ABD, sera etkisi ile artacak olan küresel ısınmanın sonucunda, Hint Okyanusu'nda kıyısı olan ülkelerin sular altında kalacak olmasını tehlikeli bulmuyor! Diğer ülkeler de bu sözde anlaşmalara uyacak değil elbette. Sadece göstermelik adımlarla kamuoyunu oyalıyorlar

"Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!" ikilemi ancak devrimci bir yöntemle çözüme kavuşturulabilir. Kapitalizmin temellerine yönelmeyen bir mücadelenin sonuç alma şansı yoktur. Çevrenin korunması için izlenecek yolun genel çerçevesi ise, TKİP Programı'nda şöyle ortaya konulmaktadır:

"Çevre sağlığını gözeten bir üretim, kentleşme, enerji ve ulaşım politikası izlenir. Bu, toplum sağlığının vazgeçilmez koşulu sayılır. Kapitalizmden miras çevre tahribatının giderilmesi doğal çevrenin, toprağın, suyun ve havanın korunması için köklü önlemler alınır."

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Hareket Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizm Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü (broşür)	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2, Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.
38-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL.
39-	Örgütsel Güvenlik Sorunları	2.250.000 TL.
40-	Devrimci taktiğin sorunları	5.000.000 TL.

"Asgari ücret" adı altında açlıktan sürünme ücretine devam...

İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!..

Sermaye krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeye, bu politikanın bir parçası olarak da maaş ve ücretleri aşağı çekmeye devam ediyor. Bunun son örneği asgari ücretin yeniden belirlenmesinde görüldü. Yapılan yeni düzenlemeyle asgari ücret net 107 milyon liradan 122 milyon liraya çıkarıldı.

Milliyet gazetesinin 18 Temmuz'da "Krizden bir gün önce 22 Şubat'ta 149 dolar olan asgari ücret, 71,5 dolar seviyesine kadar geriledi" diye yazıyor. Bu asgari ücretin 6 ayda yaklaşık yüzde 60 değer kaybetmesi demek.

İşçi ve emekçilerin gelirlerinde yüzde 60'lar düzeyinde bir gerileme sözkonusuyken, asgari ücrete sadece yüzde 14 dolaylarında bir artış yapılması elbette ki onlarla alay etmek, dalga geçmek anlamına gelmektedir. Yapılan artış asgari ücretle çalışanların yoksulluk ve sefaletle yuvarlanmasına karşı hiçbir anlam taşımamaktadır. Açıktır ki sermaye bu düzenlemeyi yapacak cesareti işçi ve emekçilerin bir türlü kırılmayan sessizliğinden ve örgütlü mücadeleyi yükseltmemesinden almaktadır.

Asgari ücretin erimesi derinleşen sefaletin aynasıdır

Radikal gazetesinin asgari ücretlinin alım gücüyle ilgili yaptığı bir karşılaştırma durumu bütün çıplaklığıyla ortaya koymaktadır.

"Ağustos'tan itibaren cebina aylık 122 milyon lira girecek olan asgari ücretli ayağım yerden kesilsin" diyerek 1994 model Serçe marka bir araba almak isterse 18.5 aylık maaşını hiç harcamadan biriktirmesi gerekiyor. Hele hele son model S600L model bir Mercedes'e sahip olmak isterse, yemeden içmeden tam 135 yıla ihtiyacı var. İstanbul'da depreme dayanıklı bölgelerden Bebek'te bir ev sahibi olmak isteyen asgari ücretli içinse 341 yıl gerekiyor. Eğer bu işçi Ankara Sincan'da bir ev almayı hedeflerse 12 yıl, Cumhurbaşkanı Sezer'e komşu olmak isterse yaklaşık 35 yıllık maaş gibi bir faturayla karşılaşıyor.

"Asgari ücretlinin barınma sorunu ise ancak aile desteğiyle olabiliyor. Yani ya ailesinden bir ev kalacak ya da ailesiyle oturacak. Aksi takdirde bu ücret iki göz odalı bir gecekonduda dışında hiçbir kirayı karşılayamıyor. Hesaplara kira ücreti eklenmeyince ve Ankara'da tek bir araçla işine ulaşabildiği varsayılınca işçinin maaşının yüzde 25'i ulaşma gidiyor.

"Sigara tiryakisi bir işçinin günde bir paket sigara içtiği düşünülürse maaşının yüzde 25'i duman olup uçuyor. Geri kalan maaşıyla ancak 70 ekmek, 14 şişe süt, 28 yumurta, 1 kilo çay, 2 kilo peynir, 2 kilo zeytin, 2 kilo kıyma ile bir miktar sebze-meyve koyabiliyor ki bu da ancak bir iki haftalık ihtiyaçlarını karşılayabiliyor" (Radikal, 23 Temmuz)

Elbette burada söylenenler asgari ücretlinin gelirinin ne kadar da düşük olduğunu vurgulamayı amaçlamaktadır. Milyonlarca asgari ücretli araba

değil ekmek alabilmenin derindedir. Asgari ücretle çalışan milyonlarca işçi bugün artık ev kirasını ödeyemez, elektrik, su faturalarını yatıramaz hale gelmiştir. İstanbul'un birçok emekçi semtinde kenti bırakıp köyüne dönmeyi bir çözüm olarak görenlerin sayısı artmaktadır.

Dayatılan işsizlik ve sefalet karşısında köye dönmenin de, kaderine razı olup beklemenin de bir çözüm olmadığı açıktır. Asgari ücreti düşük bulup köye kaçan, orada rahat edeceğini sananlar kendini aldatmaktadır. Zira orada da karşısında İMF'yi, onun emirleriyle uygulanan tarımda yıkım politikalarını bulacaktır.

Kurtuluşun tek yolu mücadele

Yıkım ve sömürden kurtulmanın yolu kaçmaktan değil, birleşip mücadele etmekten geçmektedir. Bütün yıkım ve sömürü politikaları birbiriyle bağlantılıdır ve sermayenin çıkarları öyle gerektirdiği için uygulanmaktadır. Öyleyse kentlerde ve kırdada, sömürü ve zulmün olduğu her yerde sermayenin yıkım politikalarına karşı mücadele edilmelidir.

Kentlerdeki işçi ve emekçileri mücadeleden alıkoyan, umutsuzluğa düşüren nedenlerden biri de sendikaların başını burjuva ajanlarının ya da uzlaşmacı reformist bürokratların tutuyor olmasıdır. Fakat bu durum geçicidir ve bu olumsuzluğun aşılması da gene işçi ve emekçilerin ortaya koyacakları mücadeleye bağlıdır. Eğer bizler bürokratların ya da burjuva ajanlarının barikatlarına takılmadan birleşik mücadeleyi örgütleyebilirsek onların orada bir gün bile kalmaları olanaksız hale gelecektir.

Asgari ücret sadece asgari ücretle çalışanları değil, milyonlarca işçi ve emekçiyi de ilgilendirmektedir. Sefalet ücretlerinin daha da geriye çekilmesi anlamına gelmektedir. Bu bakımdan düşük

Türkiye işçi sınıfına selâm

Türkiye işçi sınıfına selâm!
Selâm yaratana!
Tohumların tohumuna,
serpilip gelişene selâm!
Bütün yemşer dallarımızdadır.
Beklenen günler,
güzel günleriniz ellerinizdedir,
halk günler, büyük günler,
gündüzlerinde simürülmemeyen,
gecelelerinde aç yatılmayan,
ekmek, gül ve hürriyet günleri.

Türkiye işçi sınıfına selâm!
Mezamlarda hasretimizi haykaranlara,
toprağa, kütübe, işe hasretimizi,
hasretimizi oysulata esir boyağınca.

Düşmanı yenecek işçi sınıfına selâm!
Paranın padişahlığını,
karanlığını yobazın
ve yuhancının roketini yenecek
işçi sınıfına selâm!

Türkiye işçi sınıfına selâm!
Selâm yaratana!

12 Ağustos 1962
Nuzum Hükmet

Türkiye'de asgari ücret: Sefalet ücreti

**İnsanca yaşamaya yeten
vergiden muaf asgari ücret!**

EKSEN YAYINCILIK

ücretlere ve sınıfın içine itildiği sefaletle karşı verilecek mücadelede asgari ücret hakkının gerçek içeriğiyle kazanılması özel bir yer tutmaktadır.

Sınıf partisinin asgari ücret konusundaki talebi son derece açıktır. "İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret". Bu talep asgari ücret hakkı için mücadelenin içeriğinin ne olacağını da ortaya koymaktadır. Bu talebin sınıf kitleleri içinde diğer güncel taleplerle birlikte yaygınlaştırılması ertelenemez bir sorumluluktur.

Asgari ücret işçi sınıfının mücadeleyle kazandığı bir haktır

Kapitalizmde işçi kapitaliste emek-gücünü satar ve bunun karşılığında bir ücret alır. Bu ücretin miktarı ise iki taraf arasındaki pazarlıkla belirlenir. Eğer o ülkedeki işçiler güçlü örgütlenmelere, militan bir sınıf mücadelesi anlayışına sahiplerse patronlar karşısında avantajlı durumda olurlar. Bu sayede insanca yaşamalarına yetecek bir ücret alabilirler. En azından bunun koşullarına sahip olurlar.

Fakat eğer işçilerin bilinç ve örgütlenme düzeyi zayıfsa ya da başka nedenlerden dolayı patronlar karşısında pazarlık yapma gücünden yoksunsalar, bunun tersi, yani patronun dediği olur. İşçiler patronun verdiği sefalet ücretleriyle yetinmek zorunda kalırlar.

Patron, tıpkı satın almak istediği başka mallar gibi, emek-gücünü de en ucuz fiyattan almak ister. İşçinin açlık sınırında yaşamaması onu ilgilendirmeyiz. Fakat işçi için durum böyle değildir. İşçi emek-gücünü belli bir fiyatın altında satarsa aç kalır. Çünkü işçinin sattığı emek-gücü karşılığında aldığı ücretten başka bir geliri yoktur. O bu parayla hem hayatta kalmak, hem de ailesine bakmak, onların ihtiyaçlarını karşılamak zorundadır.

Öyleyse işçinin aldığı ücretin bir alt sınırı olmalıdır. Öyle bir alt sınır ki, işçi pazarlık sonucu bu alt sınırdan bir ücret almak zorunda kalsa da kendisi ve ailesi açlıktan kıvransın, evsizlikle ya da hastalıklarla boğuşmasın. Aldığı ücretle temel insani gereksinimlerini karşılayabilsin.

İşte bu ihtiyaçtan dolayı ve elbette ki uzun mücadeleler sonucunda işçi sınıfı, asgari ücret kavramının yasalarda yer almasını burjuvaziye kabul ettirmiştir. Asgari ücret 1930'lu ve '40'lı yıllardan itibaren birçok kapitalist ülkenin yasalarına girmiştir. Türkiye'de de 1951'den bu yana içi bir hayli boşaltılmış olsa da asgari ücret uygulanmaktadır.

Asgari ücret, tıpkı sigorta, haftasonu tatili, işgünün belli bir saati aşmaması vb. haklar gibi işçi sınıfının dışı dış mücadelesiyle burjuvaziye kabul ettirilmiş temel bir haktır. Ve son 20-25 yıldır tüm diğer kazanılmış haklar gibi burjuvazi tarafından geri alınmaya, gaspedilmeye çalışılmaktadır.

Türkiye'de asgari ücret uygulaması...

"Ucuz işgücü cenneti" yaratma politikası

Türkiye'de asgari ücret uygulaması 1951'de başladı. Fakat uzunca bir dönem asgari ücret uygulaması tam bir kargaşa içinde yürüdü. 1971'de yeni İş Kanunu'nun yürürlüğe girmesinden sonra uygulama karmaşık yapısından biraz sıyrıldı. Ama gerçek anlamına denk düşen bir asgari ücret uygulaması ortaya konulmadı.

Burdan da anlaşılacağı gibi Türkiye'de asgari ücret gerçek anlamından bağımsız bir uygulamadır. Bu, ülkemizdeki sınıf hareketinin bilinç ve örgütlenme düzeyiyle, yürütülen mücadelenin boyutlarıyla ilgili bir sorundur kuşkusuz. Türkiye işçi sınıfının tüm bu alanlardaki zaaf ve sorunları, burjuvaziye asgari ücreti işine geldiği gibi uygulama olanağı vermiştir. Yani Türkiye işçi sınıfı, uluslararası sınıf hareketinin bu kazanımını kendine maletme ve geliştirme konusunda yetersiz kalmıştır.

Asgari ücret uygulamasının amacı, işçiyle işveren arasındaki pazarlıkta belli bir sınırın altında ücret tespitinin önüne geçmektir. Sınır ise bir işçinin ülkenin o günkü ekonomik-sosyal şartlarında bir insanın ailesiyle birlikte geçinebileceği asgari gelire sahip olması ile belirlenir. Oysa Türkiye'de asgari ücret hiçbir zaman böyle bir işlev kazanmamıştır.

Asgari ücretten bile faydalanamayan milyonlarca işçi var

Türkiye'de 50 yıldır gündemde olmasına rağmen asgari ücretten işçi ve emekçilerin sadece belli bir kısmı yararlanabilmektedir. 10 milyon civarındaki ücretliden yarısının asgari ücret aldığı tahmin edilmektedir. Oysa ne toplam ücretli sayısı, ne de asgari ücrete mahkum edilenler resmi rakamlarda görüldüğü gibidir.

Sigortalı ya da sendikali olmadığı için kayıtlara geçmeyen milyonlarca kişi, ya asgari ücretle ya da onun da altında ücret alarak çalışmaktadır.

Kaldı ki kayıt altına alınmış olsa bile iş yasalarındaki aykırı hükümler nedeniyle asgari ücret uygulamasından yararlanamayan geniş bir çalışan yığılı da mevcuttur. Küçük sanayide çalışanların hatırı sayılır bir bölümü, ev sanayinde ve ev hizmetlerinde çalışanlar, iş yasasının 5. maddesiyle asgari ücretin kapsamı dışında bırakılmışlardır.

Asgari ücretin yüzde 40'ı kesintilere gitmektedir

Türkiye'de asgari ücretin yaklaşık yüzde 40'ı vergi ve sigorta primi olarak kesilmektedir. Oysa bunun hiçbir haklı mantığı yoktur. Zaten "asgari" olarak belirlenen miktarın yarısına yakını kesinti adı altında

geri alındığında ortada sefalet ücreti bile kalmaz. Ki bugün olan da budur. 4 kişilik bir ailenin asgari koşullarda geçinmesi için gereken miktar 800 milyona yaklaşmışken, net asgari ücret 122 milyondur. Bu durum sermayenin ne kadar ikiyezül olduğunu göstermektedir. Bir taraftan asgari ücreti bir hak olarak kabul ediyor gibi görünmek sermaye devletinin işine gelmekte, fakat öte taraftan asgari ücretlilerden elde ettiği vergi gelirlerinden de bir türlü vazgeçmek istememektedir.

Türkiye'deki uygulamanın tersine birçok ülkede asgari ücretten vergi alınmamaktadır. Bu, o ülkelerde geçmiş kazanımlara sınıf tarafından hâlâ sahip çıkılabildiğinin bir göstergesidir. Olması gereken de budur. Nitekim sınıf partisinin programında da asgari ücretle ilgili talepte vergi kentisinin olmaması özel bir biçimde vurgulanmaktadır.

Hesaplama işçinin ailesi hesaba katılmıyor

Asgari ücretin artırılması her gündeme geldiğinde bu konu tartışılmaktadır. Fakat tüm itirazlara rağmen 1970'lerin başından bu yana asgari ücret, işçinin aile yükü hesaplanmadan tespit edilmektedir. Oysa çalışan işçi sadece kendisine değil aynı zamanda ailesine de bakmak durumundadır. Dolayısıyla asgari ücret belirlenirken 4 kişilik bir ailenin giderlerinin dikkate alınması gerekmektedir.

Fakat "aile kurumu"nun ne kadar önemli olduğu konusunda yeri geldiğinde nutuklar atan, sözde ailenin korunması adına her türlü saçmalığı sergileyen sermaye, iş o ailenin insanca koşullarda yaşamasına yetecek ücret konusuna gelince çark etmektedir.

Bu uygulama ailedeki çalışan sayısının artması sonucunu doğurmaktadır. Bir kişinin geliri yetmeyince işçinin eşi ve

çocukları da bir işe girmek ve aile bütçesine yardımcı olmak zorunda kalmaktadır. İlk bakışta bu toplumun proleterleşme düzeyini arttıran bir gelişme olarak olumlanabilir. Fakat bunun böyle anlaşılması için giderek genişleyen istihdam olanaklarının da mevcut olması gerekir. Fakat bugünkü koşullarda bu genel ücretler düzeyini daha da düşüren bir etken olmaktadır. İkinci bir kişinin çalışması ailenin yaşam koşullarının iyileşmesi anlamına gelmemektedir. Diğer bireylerin son derece düşük ücretlerle çalışması sayesinde ancak aile yaşamını sürdürebilmektedir. Bu işçi sınıfı için çürütücü bir kısır döngü anlamına gelmektedir.

Türkiye'de asgari ücret diğer ülkelere göre çok düşüktür

Türkiye'de asgari ücret uygulanmaya başladığından bu yana diğer ülkelere göre bir hayli düşük olmuştur. Bu sermayenin bilinçli bir politikasıdır. Emperyalizme kölelik ilişkileriyle bağlanan Türkiye, sistemli politikalarla bir ucuz işgücü cenneti haline sokulmuştur.

Değişik ülkelerdeki asgari ücret miktarlarıyla karşılaştığımızda bu daha açık görülecektir, ki bu rakamlar 1998 yılına aittir.

Ülke	Asgari ücret (dolar olarak)
ABD	893
Belçika	1.174
Fransa	1.140
Hollanda	1.113
Japonya	846
Kanada	785
Çek Cumhuriyeti	67.6
Güney Kore	182
Macaristan	83.2
Meksika	65.9
Türkiye	124.8

Bu tablonun en başındaki 6 ülkede asgari ücret işlevini belli ölçülerde korumaktadır. Sınıfın geçmiş kazanımlarının buralarda bir parça da olsa korunduğu anlamına gelir bu. Tablodaki son 5 ülkede ise durum tam tersidir. Bunların hepsi de emperyalizme bağımlı ülkelerdir ve İMF programlarıyla yönetilmektedirler. Bu da İMF'nin yıkım ve sömürü politikalarının bir amacının da kapitalist tekellere ucuz işgücü cennetleri yaratmak olduğunu göstermektedir. Hak ve kazanımların ancak İMF politikalarına karşı durarak korunabileceğini ise Güney Kore örneğinden görmekteyiz. Nitekim Güney Kore, emperyalizme göbekten bağımlı bir ülke olmasına ve İMF reçeteleriyle yönetilmesine rağmen, tam da son yıllarda gelişen militan sınıf hareketi sayesinde burada asgari ücret biraz daha yüksektir. Meksika ve Türkiye gibi sınıf hareketinin dibe vurduğu ülkelerde ise ücretler giderek daha fazla düşmekte, dolayısıyla açlık ve sefalet giderek daha fazla yaygınlaşmaktadır. Nitekim bu rakamların da gösterdiği gibi, Türkiye'de 1998'de 124.8 dolar görünen asgari ücret bugün 70 dolar civarına gerilemiştir.

İsrail siyonizmi Filistin halkına topyekûn bir saldırı hazırlığında

Kuruluşundan bu yana adı katliam ve yıkımlarla anılan İsrail, vahşet zincirine yeni bir halka eklemenin hazırlığı içinde. Bir yıla yakın bir süredir devam eden intifada karşısında acze düşen siyonistler, ABD emperyalizmi ve Türk sermaye devletinin desteğini arkasına alarak, kapsamlı bir saldırının hazırlıklarını yapıyor.

Üçlü askeri şer ittifakının Konya tatbikatından sonra,

başında Beyrut kasabı Şaron'un bulunduğu İsrail, saldırılarını gözle görülür bir şekilde artırmıştır. Filistin halkına karşı işlediği cinayetlerine her gün yenilerini ekliyor. Lübnan toprakları ve Suriye hedeflerinin bombalanmasının ardından Filistin üzerindeki ablukayı daha da sıkılaştırdı. Bu saldırıların peş peşe gündeme gelmesinin, ABD emperyalizmi, Türkiye ve İsrail arasındaki stratejik askeri ittifaktan bağımsız olmadığı yeterince açıktır.

Ancak gelişmeler bununla sınırlı değil. Filistin halkını köleliğe mahkum etmenin mümkün olmadığı, Arafat üzerinden denetleme imkanlarının da tükendiği yerde, topyekûn saldırı hazırlığı gündeme getirildi. İsrail'in saldırı hazırlıkları, ABD'nin savaş gemilerini Akdeniz'e kaydırması, haber ajansları üzerinden yayılan saldırı senaryoları, buna rağmen İsraili

yetkililerin saldırı haberlerini yalanlamaları vb., tüm bunlar Filistin halkı üzerinde oynamak istenen kirli oyunların göstergeleridir.

Ortadoğu'daki CIA ajanlarının yaydığı senaryolar bir yana, İsrail'deki askeri hazırlıklar saldırı ihtimalini oldukça güçlendiriyor. Bütün güçlerini seferber eden siyonist ordu, şimdiden Filistin kent ve kasabalarını ablukaya alarak birbirinden yalıtılmış bulunmaktadır. Ayrıca ABD kaynakları, İsrail'in saldırı için gerekli lojistik hazırlığın tamamladığını açıkladılar. Yine basında, İsrail Hadassah hastaneler zincirinin tıbbi hazırlıklarının yoğunlaştırıldığı haberleri yer aldı. Bir başka spekülasyon ise, İsrail'in, Gazze ve Batı Şeria'nın büyük kentleri olan Ramallah, Halkiye, Eriha, Tulkarm, Nablus, Cenin ve Beytüllahim'i işgal edeceği ve Filistin Özerk Yönetimi'ni sürgüne zorlayacağı şeklindedir. İsrail ordusunun toplu bir

katliam yapacağı ve bu amaçla listeler hazırladığı da yayılan haberler arasında.

Yayılan haber ve spekülasyonlar bir yana, İsrail'in yaptığı hazırlıklarını ve ABD emperyalizminin savaş gemilerini Akdeniz'e kaydırmasının bir tesadüf olmadığı ortadadır. Bütün bu olgular, Amerikan emperyalizmi ve bölgedeki ileri karakolu İsrail'in Ortadoğu'ya dönük kirli planlarını ilk fırsatta yaşama geçireceklerini gösteriyor. Böyle bir gelişmenin yaşanması durumunda, üçlü ittifakın bir ayağı olan Türkiye'nin de sürece dahil edileceğini tahmin etmek zor olmasa gerek.

Savunma amaçlı oluşturulduğu iddia edilen üçlü ittifakın gerçek amacı Konya tatbikatıyla tüm çıplaklığıyla görülmüştür. Filistin'de yaşanan son gelişmeler ise, bu ittifakın kirli hedeflerini ortaya koymuştur. Herhangi bir Ortadoğu ülkesindeki bir devrimci gelişmeye karşı ise çok daha vahşi yöntemlerle saldırılarına kuşku yoktur. Zira Filistin halkı bu aşamada sadece özgürlüğünü istemektedir. Buna rağmen bu denli vahşi saldırılara maruz kalmaktadır.

Tehdit şimdilik sadece Filistin halkına dönükmüş gibi gözükse de, gerçekte bütün Ortadoğu halklarını hedef almaktadır. ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarlarına ters düşen her hareketin saldırıya uğrayacağını güncel göstergesidir. Sömürgeciliğe karşı direnen Kürt halkı nasıl saldırı ve katliamlara maruz kaldıysa, emperyalist kapitalizmi Ortadoğu'dan silip süpürene kadar direnen emekçiler ve halklar da aynı şekilde bu şiddetin hedefi olacaklardır.

Dolayısıyla, bölgedeki her direniş bütün bölgede yaşayan emekçilerin direnişi kabul edilmeli ve enternasyonal dayanışmayı örmenin gerekleri yerine getirilmelidir.

Berlin'de demiryolu işçilerinin kitlesel gösterisi

Alman devlet demiryollarında 2003 yılına kadar 18 işletmeden 8'inin kapatılarak 6 bin işçinin çıkarılması planlanıyor. Uzun süredir dillendirilen "zarar ediyoruz" açıklamaları ile işten atılmaya çalışılmaya çalışılıyor.

İşçiler bir süredir tepkilerini yerel düzeylerde dile getiriyorlardı. Transnet Sendikası'nın çağrısı üzerine ise, kapatılması gündemde olan Nürnberg, Bremen, Leipzig, Opladen ve Steinbach işletmeleri başta olmak üzere 15 bin işçi Berlin'de kitlesel bir protesto gösterisi düzenlediler.

İşçiler hem yerel düzeyde yaptıkları etkinliklerde ve hem de Berlin'de yaptıkları kitlesel merkezi gösteride mücadele kararlılıklarını ortaya koydular. Sendika ağaları ise saldırıya boyun eğeceklerinin sinyalini şimdiden vermiş durumdadır. Sürecin izleyeceği seyri demiryolu işçileri belirleyecek.

Arjantin'de bir günlük genel grev

Türkiye ile aynı akıbeti yaşayan Arjantin tarihinin en büyük ekonomik krizini yaşamaktadır. İMF'nin dayattığı 7. ekonomik paketi hayata geçirmeye çalışan sermaye uşağı hükümete karşı kitlesel gösteriler giderek yaygınlaşmaktadır.

Uygulanması planlanan ekonomik paketi protesto etmek için, kamu emekçilerinin önderliğinde 24 saatlik bir genel grev gerçekleştirildi. Hükümet istifaya çağrıldı. Sık sık onbinlerce işçi ve emekçinin katıldığı yeni kitlesel gösterilerin ise yeni bir genel greve hazırlık niteliği taşıdığı söyleniyor.

Aynen Türkiye'de olduğu gibi, İMF ve Dünya Bankası, Arjantin asıllı bir memurunu buradaki saldırı paketini hayata geçirmek üzere Mart ayında görevlendirdi. Kemal Derviş gibi geceli-gündüzlü İMF politikalarını hayata geçirmeye çalışan ekonomi bakanının gelmesinden sonra, işsizlik oranı resmi rakamlara göre yüzde 20'lere tırmanmış durumda. İşçi ve

emeklilerin ücretlerinde ise yüzde 13'lük kesinti yapıldı.

Devlet Başkanı Fernando De La Rúa yaptığı açıklamada, 128 milyar dolar olan dış borcu mutlaka ödeyeceklerini efendilerine taahhüt ederek, ekonomik saldırının her şart altında devam edeceğini söylemektedir.

Parlamentodaki muhalefet partilerinin de desteğini arkasına alan bu uşak takımının akıbetini işçi ve emekçilerin mücadelesi belirleyecektir.

Her türlü ablukayı parçalayarak zaferi kazanmaya mahkumuz...

Şehitlerimizle zafere yürüyoruz!..

Haydar Baran

(Ölüm Orucu direnişçisi)

Dokuz ayı aşkın bir süredir devam eden hücreleri parçalamaya yönelik direnişimiz, devletin direnişçilere yönelik yoğun ablukasına, direnişi boğma çabasına karşın, niteliğinden hiçbir şey yitirmeksizin devam ediyor. Direnişin devlet tarafından fiilen hastanelere taşınmasına, zorla müdahale, yalnızlaştırma ablukasına rağmen, direnişin kazanma bilinciyle körüklenen ateşi söndürülemiyor. Zorla müdahale uygulamaları pimi çekilmiş yüreklerin ölümsüzleşmesini engelleyemiyor. Zafere olan inanç örülen barikatları parçalıyor.

Direnişin geldiği aşama

Direnişimiz gelinen noktada devleti belli manevralara zorlamaktadır. Adalet Bakanı bile “belli insani talepler” demagojisiyle, belli taleplerin kabul edilebileceğini utangaçça ifade etmek zorunda kalmaktadır. Zira tüm ablukaya, zorla müdahale uygulamalarına rağmen direniş hastanelerde devam etmektedir. Hafıza kaybı durumunda serum takılması vb. uygulamalardan medet uman devlet, bu çabalarının boşa çıktığını görüyor. Tüm ablukaya rağmen onlarca direnişçinin hastanelerde şehit düşmesi, “hafızasını kaybedenlere serumu takarım” böylece birkaç hafta süreci geciktiririm politikası her geçen gün daha da zayıflıyor. Zira bunun en somut örneği hastane koşullarında müdahale ablukasına rağmen şehit düşen onlarca yoldaş, siper yoldaşlarımızdır.

Devlet belli zayıflıklara rağmen hastanede direnişçileri denetim altında tutmanın da çözüm olmadığını yaşayarak görüyor. Direnişçileri hastanelere taşıyarak yakın takip altında tutma, zorla müdahale uygulamaları direnişi kırmaya yetmedi, yetmeyecek! Bunun en açık örneği bu koşullara rağmen ölümsüzleşen onlarca direnişçidir. Devletin bir diğer politikası ise direnişi kırma amacıyla 6 aylık ceza ertelemesi ve tahliyeler oldu.

Direnişin temel handikabı, dışarıda etkisini kitlesel bir hareketliliğe, tepkiye dönüştürememiş olmasıdır. Otuzu aşkın şehide rağmen... Belli oranda zorlansa da sermaye devletini esas olarak pervasız kılan da, direnişin aktif kitle desteğinin halen istenen düzeye gelmemiş olmasıdır. Dışarıdaki hareketliliğin zayıflığında devletin ablukasına kadar, direnişe yönelik duyarlılığı artırma yönündeki çabanın zayıflığı da rol oynamaktadır. Taleplerde ortaklaşma söz konusu olmasına rağmen direnişin iki ayrı platform tarafından sürdürülmesi, platformların birleştirilmemiş olması da direnişi zayıflatan etkenler arasında yer almaktadır.

Platformların birleştirilmesinin ablukayı kırmadaki önemi

Direniş taleplerindeki ortaklaşmaya rağmen, direnişin iki ayrı politik platform tarafından sürdürülmesinin zayıf bir görüntüye yol açtığı, onun da ötesinde devletin politik manevralarını kolaylaştırdığı ortadadır.

Oysa taleplerde ortaklaşmanın sözkonusu olduğu koşullarda direnişin iki ayrı platform halinde sürdürülmesinin doğru olmadığı, süreci zayıflattığı ortadadır. Kaldı ki taleplerdeki ortaklaşma politik platformların birleştirilmesi için doğal bir zemindir.

Parçalı durumun sorumluluğu karşısında söylenecek çok şey var. Ancak bunun yeri ve zamanı da bir o kadar önemli. Şimdi esas olan “hücreleri parçalama” politik tutumu noktasında ortaklaşma temelinde birlikteliğin sağlanmasıdır. Kuşkusuz bu böylesi bir parçalılığın ortaya çıkmasında zaaflı politik yaklaşım ve tutumların değerlendirilmemesi anlamına gelmemelidir. Zaferden sonra elbette değerlendirme konusudur, parçalılığın ortaya çıkmasındaki politik sorumsuzluk.

Kazanacağımız zaferin politik anlamı

Uzun soluklu, büyük bedeller ödenerek elde edilecek olan zaferin genelde devrimci hareket açısından, özelde ise Parti açısından çok önemli politik sonuçlara yol açacağı açıktır.

Tüm ablukaya, sansüre rağmen direniş ateşini yakmaya devam etmesi, kazanma yolundaki ısrar ve politik inat, Türkiye devrimi açısından büyük bir moral ve motivasyonun zemini.

Zaferi kazanma yolunda ortaya konulan ısrarcı direniş çizgisinin, sınıf ve kitle hareketliliği açısından da önemli bir moral ve motivasyonun zemini olacağı açıktır. İşçi sınıfı ve emekçilerin ortaya konulan devrimci iradede, politik ısrardan, can pahasına korunan direniş çizgisinden politik olarak etkilendiklerini, önümüzdeki süreç daha net olarak ortaya koyacaktır. Zaferin anlamı ve önemi sadece zindanlar cephesinde önemli politik sonuçlara yolaçmakla sınırlı değildir. Onun ötesinde, sınıf ve kitle hareketine devrimci etkinin taşınmasında doğal katalizör işlevi görecektir.

Tekelci sermayenin yapısal krizi, sermaye devletini işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıda daha da pervasızlaşmak zorunda bırakmaktadır. Sermaye devletinin saldırıda daha da pervasızlaşmaktan başka yolu yoktur. Yaptığı budur, yapacağı da bundan farklı olmayacaktır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin açlık ve sefaletin daha da katmerleştirilmesi anlamına gelecek saldırılara karşı tepkisi, öfkesi her geçen gün daha da artmaktadır. Bu durum “sosyal patlama” vb. ifadelerle burjuva kalemlerinin kalemine yansımaktadır. Sermaye devletinin birçok akıldane kalemşörü bu yönde uyarılar içeren değerlendirmeler yapmaktadır. Bu değerlendirmelerde nüfusun %70’inin ne denli büyük bir umutsuzluk içinde kıvrandığını dile getirmektedirler. Onun da ötesinde, “sistem saatli bir bombanın üzerinde oturuyor” diyerek işçi sınıfı ve emekçilerin duyduğu büyük öfkeden duydukları korkuyu dile getirmektedirler.

Kontrol mekanizması olarak sermaye devletine hizmette kusur etmeyen sendika bürokrasisine yönelik işçi sınıfının duyduğu öfke, sendika ağalarının telaşını daha da artırmaktadır. Bayram Meral’in “bu kadar üstümüze gelmeyin, işçinin öfkesi yükseliyor,biz bile olabilecek engelleyemeyebiliriz” şeklindeki açıklaması, gelişmelerden sendika bürokrasisinin duyduğu büyük korkunun açık ifadesidir.

Bu yönüyle sınıf hareketi şimdi daha da fazla devrimci politik etkiye açık hale gelmiştir. Direnerek, bedel ödeyerek kazanılabileceğinin tarihsel bir örneği niteliği taşıyacak olan direnişimizin zaferi, yaşayarak,

görecik öğrenme çerçevesinde sınıf ve kitle hareketinin bilinç sıçraması yaşaması için doğal bir zemin olma şansına sahiptir.

Bu nedenledir ki, karşı devrimin direnişi boğma çabası sadece devrimci tutsakların hücrelerde tutulmasıyla sınırlı değildir. Zira hücre politikasının parçalanması durumunda, bu yalnızca devrimci tutsakların hücrelere tıkmamasında başarısız kalmak olmayacaktır. Bu aynı zamanda, devrimci direniş çizgisiyle kazanılabileceği yönündeki bilincin işçi sınıfı ve emekçilere sirayet etmesinin de doğal zemini niteliği taşıyacaktır. Bundan ötürüdür ki, devrimci tutsakların direnişi hücre saldırısının boşa çıkarılmasıyla sınırlı değildir. Onun da ötesinde, yaşamın hücreleştirilmesi hedefine kilitlenmiş devletin politikasına büyük bir darbe niteliği taşıyacaktır. Aynı zamanda mücadele edilerek, bedeller ödeme pahasına direnilerek, kazanılabileceğinin somut bir örneği olacaktır.

Direnişin zaferi ise, genelde devrim umudunu, devrimin taşıyıcısı devrimci harekete, özelde ise sınıfın partisine ve kadrolarına olan inancı, güveni büyütecektir. Tüm bu politik sonuçları görmeseydi düzen cephesi, direnişimizi boğmak, başarısız kılmak için bu denli çabalamaz, pervasızlaşmazdı. Sermaye devletinin amacı devrimci tutsakların hücrelere kapatılmasıyla sınırlı değil, işçi ve emekçilerin yaşamının hücreleştirilmesiyle doğrudan bağlantılıdır. Zira yaşamın hücreleştirilmesi baskı ve sömürü düzeninin devamlılığının olmazsa olmazıdır.

Kazanmaya, politik zaferimizi ilan etmeye mahkumuz

Böylesine önemli politik sonuçlara yolaçması nedeniyle ki, kazanmaya, politik zaferimizi ilan etmeye, büyük bedeller ödeme pahasına mahkumuz. Zira direnişimizin zaferi sınıf ve kitle hareketi açısından önemli sonuçlara yol açacaktır. Tıpkı boğulmasının düzen cephesi açısından önemli sonuçlara yolaçacağı gibi.

Direnişimizin zaferi bundan ötürüdür ki hücrelerin parçalanmasına yolaçmakla sınırlı değildir. Onun daha da önemlisi, direniş çizgisinin sınıf ve kitle hareketini sarmalaması partiye önemli bir zemin yaratacaktır. Direnişin zaferi devrimci tutsaklara yönelik hücre politikasının boşa çıkarılmasının yanısıra, işçi sınıfı ve emekçilerin kendilerine yönelmiş saldırılara karşı nasıl mücadele etmeleri gerektiği konusunda deneyim ve bilinç aşılması anlamına da gelecektir. Bu nedenledir ki başarmak, mutlaka kazanmak son derece önemlidir. TKİP dava tutsakları için heyecan verici olan da budur.

Ne denli büyük bir ablukayla çevrilmiş olsa da, ödenen ve ödenecek olan bedellerle kazanılması kaçınılmaz olan zaferin heyecan verici olması, böylesine önemli ve politik sonuçlara yolaçmasıyla doğrudan bağlantılıdır. Kazanmadaki ısrarımız, devletin direnişi boğmadaki ısrarı, zindanları aşacak böylesine önemli politik sonuçlardan bağımsız değildir.

Kazanacağımıza olan sarsılmaz inancımınla sizleri kucaklıyorum.

Biz kazanacağız!

Bir yoldaşından Hatice Yürekli yoldaşa mektup...

“Teslim alamadı düşman seni, senin şahsında direnişi, kavgamızı, bayrağımızı...”

*“Sen ki bilirsin kır çiçeklerini
Hangi rüzgar dağıtırsa dağıtsın
Her mevsim yeniden çoğalurlar
Ve bir gün güneşin suları öptüğü zaman
özgürlük renginde
Sevgiyle açılırlar...”*

Bugün bir kır çiçeği açtı yüreğimde, saçlarının kızılından bir tutam alıp, sevdamın güzelliğini resmetmek istercesine alımlı, bir o kadar gururlu, başeğmez. Direngen en amansız fırtınalara karşı sen gibi, sen kokulu...

Bugün bir kır çiçeği açtı yüreğimde, saçlarının en kızılından hem de...

Hani o senin en sevdiklerinden...

Dediler ki, o kızıl saçlı kız, yüzünde tükenmeyen gülümsemesini bırakıp ardındakilere, selam durmuş zafere... Tek kişi de kalınsa, gelecekti zafer, kesindi. Böyle diyordu saçlarının kızılığını alıp, yüreğinin rengi yapan güzel dost, paylaşımların en derinliklerinden birini yaşarken yüreğinin tüm coşkusuyla... Tek kişi de kalsa, gelecekti zafer, kuşku yok, tereddüt yoktu...

Coşku dedim de, belki de sen gibi yaşamak gerekli bunu, gözlerinin ışıltısından almak gerek inancı... Yüreğindeki sevdayı anlayabilmek için yaşamak gerekir seni, inancı da, direngenliği de... Kısacası güleç yüzlü kızıl saçlı can dostum seni yaşamak gerekir, iddialıysa bu yolda, sonuna kadar diyorsun...

Tek başınayken bile yalnız olmamayı öğrettin bana, belki de daha nicelerine. En zor anda dahi güvenmeyi bu büyük aileye, partiye.

Hani özü ve özetidirler partimizin diyorduk onlar için, Habip için, Ümit için...

Onları, tarihe direnenler için kızıl, katiller için kapkara bir sayfa olarak geçen “ünlü” Ulucanlar’ın o kasvetli, boğuk ve insana uzak soğuk duvarlarında, tel örgü, üstüne çift camlı ve bir de demirden parmaklıklı, baktın mı karşıdakinin yüzünü seçemediğin, sesini duyurmak için slogan atar gibi bağırarak zorunda kaldığın görüş kabinlerinden tanıyıştım. Seninle de ilk tanışmamız ne yazık ki burada olmuştu. Ne yazık ki diyorum, çünkü dışarıda tanışıp, pratik anlamda da senden bir şeyler öğrenebilmek isterdim.

Seninle birlikte yanyana dört ay, ama yürekte ve bilinçte bir ömür sürecek günler geldi sonunda. Bir talihsizlik sonucuydu belki bu, ama hiçbir zaman böyle görmedim. Dediğim gibi, her günü yürekte ve bilinçte bir ömür sürecek anılar bıraktın bana. “Partimizin özü ve özetidirler” diyoruz, Habip için, Ümit için. Seni birlikte geçirdiğimiz günlerde daha iyi tanıdıktan sonra, bu sözü sadece Habip ve Ümit yoldaşlar için söylersek, sana haksızlık etmiş olacağımızı düşünüyorum şimdi. Çünkü benim karşımda inancıyla, teorisiyle, birikimiyle, pratiğiyle, direngenliğiyle, özgüveniyle, insanlara yaklaşımıyla ve daha birçok özelliğiyle canlı olarak gördüğüm sen de vardın, yani Partim vardı. Korkunç sabrın vardı, öğretebilmek için, karşıdakini “kaya gibi bir devrimci” yapabilmek için. Senle yaşamı paylaşan biri er veya geç, ya “kaya gibi bir devrimci” olmak zorunda, ya da düzenin o dipsiz kuyusunda boğulup gitmek... Bunun arası yok. Zaten bilsen ki -ki bunu anlarsın - adam olmaz biri, yormazsın kendini.

Sana da söylemişim, Ulucanlar’ın o soğuk ve kasvetli görüş kabinlerinden midir nedir bilemiyorum, o zamanlar seni soğuk, bürokratik, sekte biri olarak görüyordum. Yanılgıymış benimkisi, hem de ne büyük bir yanılgı. Şimdi yoldaşlık dedim mi, sen geliyorsun aklıma. O kış günü üstümüzü kat kat giyinip çıktığımızda havalandırmaya, kimi zaman volta vurup partiden, ona güvenden, tek başına olsak bile kendimizi güçlü hissetmemiz gerektiğinden, çünkü yanımızda partimizin olduğundan, partinin gücünü nereden aldığından, bizim farklılığımızdan; kimi zamanda oturup bir kenara, aşktan, sevgiden, dostluktan, küçükken yoksulluktan kaynaklı yaşadığımız sıkıntılardan bahsetmen... Hastanede artık bir daha yanında kalamayacağımı öğrendiğim gün, çıkana kadar yatağına oturup fazla konuşmadan, o anın duygusallığıyla söylebildiklerimiz, sonrasında fırsat bulup yanına girip çıktığımda sarsıla sarsıla ağladığım gün... Seninle yaşamı paylaştık. Kimi zaman acıları, kimi zaman sevinçleri, dostluğu, yoldaşlığı...

Şimdilerde işte diyorum, yoldaşlık bu olmalı, böyle yaşanmalı...

Hani Ölüm Orucu’na geçiş töreninde okunacak şiirlerin içine koyduğun bir şiir vardı, dört mısra:

*“Yarın ölecekmişiz ne gam
bin ömür yaşadık biz
Ve üstelik omuzlarında yoldaşların
Bayrağımızla gömüleceğiz”*

İnançlı bir devrimcinin ölümüne giderkenki duyguları ancak bu yalnızlıkta anlatılabilirdi herhalde.

Ölüm neydi ki, tutuşmuşsa yüreğin kavganın sıcaklığıyla... Harlanmaz mıydı bu inanç direnişi soludukça, daha bir alevlenmez miydi zaferi kucaklayacağımızı bilmekle...

Ölüme bir o kadar gururlu ve başı dik yürüdün. Sen kazandın yoldaş. Düşman bugüne kadar hep olduğu gibi nasıl da acizleşti karşında. Ne acıydı ki onlar için devrimciliğini unutturamamışlardı sana. Teslim alamadı düşman seni, senin şahsında direnişi, teslim alamadı kavgamızı, bayrağımızı... “Teslim olmadık, olmayacağız!” diyen direnişçilerin sesi oldun şimdi sen. Yüreğimde inanç, beynimizde bilinç, elimizde bayrak oldun şimdi sen.

Öylesine sıcak, öylesine öğretici ve sabırlı, öylesine inançlı ve inatçı...

Son görüşmemizde ayrılırken söylediğin sözler şimdi hala kulaklarımda. O ancak eğilerek duyabildiğim sesinle, zorlanarak söylediğin sözler!

“Tüm yoldaşlarımı çok seviyorum. Hepsine çok selamlar. Biz kazanacağız!”

Bir yoldaşın

“Bu topraklarda devrim umudu boğulamayacak!”

Direnşimiz ayları, mevsimleri devirerek zafere yürüyor. Sevgi Erdoğan’la birlikte hücreleri parçalama yürüyüşümüzde 29. kardelenimiz de toprağa düştü. Eylemi boğmaya dönük direnişçileri hastaneye taşıma, zorla müdahale barikatlarına rağmen, daha yüzlerce yürek var hücreleri parçalamaya ant içmiş, ölümsüzleşmeye hazır.

Devrim ve karşı-devrim arasında zindanlar cephesinde yaşanan büyük iradi çatışmanın özneleriyiz. Ne denli ağır bedeller ödersek ödeyelim hücreleri parçalayacağız. Biz kazanacağız! Devrim cephesi kazanacak!

Bu ülke topraklarında devrim umudunun, devrim umudunun taşıyıcısı devrimci hareketin boğulamayacağını bir kez daha zindanlar cephesinde göstereceğiz. Böylesi bir sürecin parçası olmaktan gurur duyuyorum.

Düzenin ördüğü barikatları parçalayarak, bu ülkenin ne denli güçlü bir devrim toprağı olduğunu göstereceğiz. Devrim umudunu, devrim umudunun taşıyıcısı TKİP’ye olan güveni ve inancı büyütme boynumuzun borcudur. Hatice yoldaştan devraldığımız direniş bayrağı ellerimizdedir. Zafere kilitlenmiş yüreklerimizle zaferi gerdanından öpeceğiz. Biz görsek de görmesek de, tilililerle duyulacak zafer halayımız.

Hepinizi kazanacağımıza olan sarsılmaz inancımla kucaklıyorum. Hücreleri parçalama yürüyüşümüzü, bedeli ne olursa olsun, yalnız da kalsak, başarıya ulaşırma yolunda sonuna kadar yürümek boynumuzun borcudur.

Biz kazanacağız!

Haydar Baran
15 Temmuz 2001

Ölüm Orucu direnişçisi Fatime Akalın'dan mektup...

“Özgürlük eğer onurumuzu ve kimliğimizi kendi ayaklarımız altına almakla gelecekse, bu özgürlük olabilir mi?”

Merhaba,

Şöyle uzun uzun zaman kısıtlamasına uğramadan, demir parmaklık ardında olmayan kalın cam kafeslerin içine girmeyen bir sohbe ne kadar çok ihtiyacım var. Buraya görüşe alsalar ne güzel olacaktı. Korkunç özlemişim doya doya sohbeti. Niğde tam darlaştıracı bir yerdin galiba. (...)

Biliyor musun burası çok ilginç. 5 yıl sonra ilk defa bu kadar uzun süre dışarıyı bu kadar canlı ve yakından izleyebiliyorum. En çok neyi özlemişim bir bilsen, geriye dönüşsüz yürümeyi. Bu çok güzel. Sokağı bazen izliyorum. İnsanlar dolaşıyorlar. Bahçede yeşil ağaçlar. Ulucanlar'da eskiden yeşil bu kadar canlı bir şekilde yanımızdaydı. Ama Niğde'de görebildiğimiz her yer duvardı. O da en uzak mesafe 20 metreyi geçmez. Gökyüzü ise bir süre sonra boşluk hissine neden oluyor. Gökyüzünde oluşan bulut şekilleriyle yakalayabildiğim farklı görüntüler, ulaşabildiğim görsel zenginlik oluyor. Gazetelerde vb. yerlerde ya da güzel bir TV dizisinde yakalanan görsel alanlar da var tabii. Biliyor musun *Atlas* dergisi vardı burada. Çok güzel fotoğraflar var. İyi bir dergi kendi alanında. Böyle dergilerden de almıyorduk. Tam taşra hayatı yaşadık yani.

Buraya 26 kişilik bir koğuşa geldim. Tam yerleştim derken, tam kendimi rahat ve elbette göreceli güvende hissederken, artık seyahat turumun tamamlandığını düşünürken, hastane yolu göründü. Bir de tam sürpriz oldu alınmam. Beni almayı düşünmüyorlardı, söylememişlerdi. Gülümser'i alacaklar diye geldiler ve beni aldılar. Yeni bir şok oldu bu.

Buraya geldiğim andan bu yana hem bizim hem de ailelerimizin üzerinde ince bir politika ile duruyorlar: “Eylemi bırakın, tahliyeniz için uğraşalım”! Ailelere ise “Bırakmaları için çaba harcamaya devam edin”... “Özgürlük” ne kadar güzel, ne kadar anlamlı. Özgürlük eğer onurumuzu ve kimliğimizi kendi ayaklarımız altına almakla gelecekse, bu özgürlük olabilir mi? Çok ince bir politika ama. Kendimi yokladım, böyle bir özgürlük ister misin diye. Yalnız beynim değil tüm hücrelerim ayağa kalktı: “Hayır, asla!”

Annem çok acı çekiyor. Mitingten sonra onunla daha yakından ilgilenme şansınız olsa çok sevineceğim. Burada gözünün önünde eriyişim ve onun için bunun anlamı... Doğrusu benimle aynı zamanda gururlandığını hissediyorum. Ama belli ederse benim daha beter azacağımı düşünüyor. Seninle yaptığı kısa sohbet bile bir-iki gün moralini yüksek tutmuştu. Biz bugün ister istemez daha çok kavga ediyoruz. Şimdilik böyle olmak zorunda. Ama kazanabilirsek canavar gibidir. Bir de ondan bana ilişkin hayallerini dinlemelisin. Yıllarca gelecek güvencesi olarak görüp okuttuğu kızımın şimdi ölüme böyle gidişine tahammül edemiyor. Tabii tüm işinizin ben olmadığının farkındayım. İsteklerimi olanaklar var ise şeklinde anlarsanız sevinirim. Bir sürü işin gücün arasında olanak bulabilir misiniz? Eğer olmayacaksa da çok önemli değil.

Neyden sözediyordum... Ha ince politika. İçten içe zayıflayan insanlar için gayet yerinde bir seçenek dışarıya çıkmak. Ölüm Orucu güçlü bir iç hesaplaşma süreci aynı zamanda. Hayatımın en güçlü hesaplaşmasını, uğradığım müdahale sonrasında Ölüm Orucu'na devam kararını alırken yaşadım. Ölüm Orucu'nda olduğumuzu hatırladığımda ve tedaviyi red

kararı aldığımda, içimde bir ses “bu tedaviyi sen istedin” diye çok kararlı bir şekilde söylüyordu. Henüz beynimi toparlamış da değildim. O benim istediğim gibi değil canı istediği gibi çalışıyordu. İçimdeki ses erkek sesiydi; “Tedaviyi sen istedin”! Bu beni perişan etti. Böyle bir şeyi yapmış olamazdım. Ama aslını ortaya çıkarmalıydım. Ancak ne Niğde'deki hastanedeki tedavi sürecini, ne de öncesini, hatta koğuşun fiziksel yapısını bile hatırlamıyordum. En sonunda, eğer böyle bir şey yapmışsam bunun yargısını Partim ve devrimciler verecek, önemli olan şimdi yeniden direnişi örmektir şeklinde karar verdim. Bu kararı alırken bir gece hiç kimse ile tek kelime konuşmadım. Önemli olan düşünmeye başlamak, bundan sonrasını çözmek kolay oluyor. Düşünmeye ise, ilk ayağıma zincir vurulup yatağa zincirlendiğim anda başlamıştım. Ama bunun benim için henüz bir anlamı yoktu. Çünkü devrimci olduğumu, tutsak olduğumu hatırlamıyordum. Aslında kim olduğum konusunda herhangi bir düşüncem yoktu.

Bu anlattıklarım Ankara Numune Hastanesi'nde yaşadıklarım. Dediğim gibi, daha öncesini hiç hatırlamıyordum. Sonra bir asker gelip ne zaman tutuklandığımı sordu. Form benzeri bir şey dolduruyordu, “tutuklanmak”, hatırlayamadım. Kardeşime soracağımı söyledim. Sordum, ‘96 yılı dedi. Şimdi kaç yılındayız diye sordum, 2001, yani 5 sene olmuş. Bu bana inanılmaz bir durum gibi geldi. 5 yıl cezaevinde kalmak, çok şaşırımdı. Daha sonra üzerine epeyce düşündüm. Ölüm Orucu'nda olduğumu ise ancak Ölüm Orucu'nda olup henüz bilincini yitirmemiş olan Ayşe Baştimur'dan öğrendim sanıyorum. Daha doğrusu birisi bana, sen Ölüm Orucu'ndasın, kolundaki serumlar tedaviyi kabul ettiğin anlamına geliyor, dedi. Bu kişinin kim olduğunu tam olarak bilemiyorum. Olay mahkum koğuşuna geçtiğimiz gün olmuş olabilir. Sonra bize muhallebi, çorba ve kompostodan oluşan “yemek” geldi, bunu 4 gündür veriyorlardı. Bunun üzerine bizim odada bulunan Ayşe, “Ben direnenlerin yanına gideceğim” diye korkunç ve acı dolu bir sesle bağırılmaya başladı. Demek ki bir direnenler vardı ve bir de direnmeyenler. Ve ben direnmeyenler arasındaydım. Bu korkunç bir acı verdi bana. İçimi yaktı, kavurdu. Zaten bundan sonra düşünmeye, hızlı düşünmeye başladım.

Evet ben Ölüm Orucu direnişçisi idim ve şu anda tedavi ediliyordum. Bu nasıl olmuştu? Nasıl direnişin dışına düşmüştüm? Bunların yanıtı yoktu. Yeniden direnişe geçmeliydim. Bu anda işte o güçlü erkek sesi kendinden emin bir şekilde, tedavi edilmeyi sen istedin demeye başladı. Öyle emindi ki kendinden, doğru söylüyor olabilir miydi? Yeniden aynı şeyi yapacaksam eğer, hiç başlamamalıydım. Bir gece bunu düşündüm. Ve sabah, hatırlamadığım şeyler konusunda karar alamayacağıma göre, kararı Partinin vereceği, şimdi görevimin direnişi yeniden örmek olduğu kararına vardım.

Bu arada, hangi partide örgütlü olduğumu da hatırlamıyordum önceleri. Sonra TKİP'yi buldum, ama diğerlerinden farkı nedir hatırlayamadım. Sonra düşünce düşünce *Ekim*'e ulaştım. Sonrası biraz daha netleşti.

Tüm yaşamı yeniden tanımak ve hatırlamak için çok hızlı düşünüyordum. Ancak bu günlük olayları takip etmemi epey sekteye uğrattı. Hatırlama,

halüsinasyon, düşünme içiçeydi. Bazı şeyleri çok güçlü hatırlayabiliyordum. Ama Ulucanlar katliamını unutmuştum. Öyle bir katliamı ancak bir askerin “Ulucanlar operasyonu”na katıldığını söyleyip benimle “sohbet etmek” istemesi sonucu hatırladım. Bazı şehitlerimizi, Habip'in şehit düşüşünü orada hatırladım. Adam ona sinirlendiğini söyleyip gitti. Ben neler konuşulduğunu hatırlamıyorum şimdi. O zaman o askeri katliamdaki er zannetmişim. Ancak şimdi bunun mümkün olmadığını keşfettim. Çünkü bir erin askerde kalma süresi ile zaman denk düşmüyor. O zamanın katil erleri şimdi terhis olmuşlardır.

Ara bir not. Zaten dağınık yazıyorum, ama arada bir bölünüyor, iyice dağıtıyorum. Birçok olayın, hangisi önce hangisi sonra ve nerede olduğunu hatırlamıyorum.

Sonraki süreci biliyorsunuz. Ulucanlar'a ÖO'na devam dedikten iki gün sonra götürüldüm. Niğde, Gebze ve şimdi de hastanedeyim. Yani tutsaklık yaşamımın en hızlı dönemini geçiriyorum. Geldiğimizin ertesi günü yoklama başladı. Ben cezaevine geri dönmek istedim. 3. gün doktorlar gelip tahliye için Adli Tıp sevki isteyip istemediğimi sordular. Tahliyeyi devletin bugünkü kullanım biçiminden kaynaklı istemediğimi, tedaviyi kabul etmediğimi söyledim ve cezaevine gönderilmeyi talep ettim. Doktorlar en fazla bir ay sonra benim talebim olmasa da kendime bakmadığım için tahliye edilmem gerektiğini kendilerinin tespit edeceklerini söylediler. Ben de, bunun doktorların sorunu olduğu, benim tahliye talebim olmadığı yanıtını yineledim.

Bu arada devlet cephesinden önce yüzbaşı savcıyla, sonra da yine aynı yüzbaşı bir cezaevi müdürüyle geldiler. Tedaviye başlarsam tahliye olmam için uğraşacaklarını söylediler. Tedavi teklifleri tahliye ödülüyle birlikte süreklilik arz ediyor. Elbette benim yanıtlım da süreklilik arz ediyor. Tahliye talebim yok. Ölüm Orucu taleplerimiz kabul edilene kadar sürecek ya da ölene kadar.

Bu tahliye meselesi tam da ihaneti ve düşkünleşmeyi ödüllendirmedi. Ancak bununla sınırlı değil, aileler üzerinde güçlü bir etkisi var. Tahliye olan çocuğunu ölümden kurtarabileceği düşüncesi, bir yandan da çocuğunun dışarıya çıkacak olması, aileleri tam olarak canevinden vuruyor. “Tedaviyi kabul et” tartışmasının gücü artıyor. Elbette bütün aileler için durum aynı değil. Ama içten içe onların nasıl sarsıldığını görüyor insan. Bu sarsılma, ölümlü yaşamı sırf gerçek anlamından koparıp karşınıza çıkaran devletin niyetlerini tam olarak anlayan aileler için daha farklı bir içerik kazanıyor.

Yani bu arada güçlü bir aile içi çatışma yaşıyoruz. Benim ailem için şu anda en önemli şey yaşamam, içerde ya da dışarda nerede olursa olsun. Bırakılıp bırakılmama bir yanı. Ama ölümümünden ya da sakatlıkla karşı karşıya kalmaktan çok güçlü bir korku duyuyorlar. Hatta bazen sakatlanma olasılığım onları ölmenden daha fazla korkutuyor gibi geliyor bana. Annem, kendisinin 62 yaşında olduğunu, kendisi ölüncü bakımsız ve ortada kalacağını söylüyor. Yoldaşlarım bakar diyorum, ama inanmıyor. En son, sistemin bir sürü sakat doğurduğunu, onlardan biri olarak sokakta da yaşayabileceğimi söyledim.

Tartışmamızın geldiği nokta bu...

Her devrimcinin, her Kürt yurtseverinin mutlaka okuması gereken bir kitap...

“Bir Yanılsamanın Sonu”

Serhat Ararat

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçılarının beklenen çalışması, Mahsum Hayri Pir imzası ve “Uluslararası Karşı-Devrim Hareketi, Teslimiyet ve Tasfiyecilik ile BİR YANILSAMANIN SONU” adıyla KOMAL Yayınlar’ında yayımlandı.

Bir Yanılsamanın Sonu, kapsamlı bir çalışma. İmrallı teslimiyet ve tasfiyeciliğini bütün ayrıntılarıyla sorgulayan, eleştiren ve tartışan bir çalışma. Bütün devrimcilerin, yurtseverlerin, sosyalistlerin, bütün Kürtlerin okuması, incelemesi, üzerinde düşünmesi ve tartışması gereken bir çalışma...

Bir Yanılsamanın Sonu, esas olarak üç ana bölümden ve bir de Belgeler ekinden oluşmaktadır. Her bölüm de kendi içinde alt bölümlere ayrılmaktadır. Birinci ana bölümde 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketi, nedenleri, hedefleri ve zamanlaması boyutları ile incelenmekte ve tartışılmaktadır. Yine bununla bağlantılı olarak PKK lideri A. Öcalan’ın Avrupa’ya yönelişi, Yunanistan ve Rusya durakları, “Roma Yürüyüşü”, Kenya ve 15 Şubat ile İmrallı bütün yönleriyle belgelere dayalı olarak irdelenmekte ve değerlendirilmektedir.

Uluslararası karşı-devrim hareketinin tam ve doğru kavranması çok önemli, yoksa onun bir ürünü olan ve onun mutlak damgasını vurduğu İmrallı teslimiyet ve tasfiyeciliğini kavramak mümkün olmazdı. Bir de İmrallı partisi yönetenlerinin teslimiyet ve tasfiyecilik çizgiyi meşrulaştırmak için TC’yi “masum”, “kurban” gösterme çabaları böyle bir değerlendirmeyi kaçınılmaz kılmaktaydı. Bu konunun önemli kitabın “Giriş” bölümünde şu sözlerle dile getirilmektedir:

“Bugün tarihimizin en büyük ve kapsamlı teslimiyet ve tasfiye hareketiyle karşı karşıyayız. Partimize ve devrimimize dayatılan teslimiyet ve tasfiye süreci, 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketinin yanlış değerlendirilmesine dayandırılıyor, açıklanıyor ve meşrulaştırılıyor. Komplolar ile yüz yıllık bir Türk-Kürt savaşının başlatılmak istendiği, ancak kendisinin oyunu fark ederek gerçekleştirdiği siyasi çıkışla oyunu bozduğunu anlatan Öcalan, İmrallı’dan 7. Kongreye gönderdiği Politik Rapor’da, Ortadoğu ve dünya dengelerini zorlayan, bir bölgesel savaşa vesile olabilecek kadar etkili bir düzey yakalayan devrimimize dayattığı teslimiyet ve tasfiye hareketini şöyle değerlendirmeye, teorileştirmeye çalışıyor: ‘İşin garip tarafı, oyunun Türkiye’ye yönelik kısmı da az boyutlu ve yüzeysel olmayıp, en az PKK’ye ve bana yapılan kadar derinlikli, kapsamlı ve uzun vadeli. Şüphesiz bunun altında, kökeni tarihe uzanan, karşılıklı yanlışların büyüdüğü ve çağdaşlıkla bağdaşmayan yaklaşım, yapı ve ilişki tarzının rolü temeldir. Anadolu ve Mezopotamya üzerinde klasik hesapların güncelliğiyle de bağlantılıdır. Şahsıma yönelik komplo da, bu temelden kaynaklanan ama her odağın ve ülkenin uzun vadeli ve güncel çıkarlarına dayalı yaklaşımların, acımasızlık kadar hesaplılığı da bir o kadar gerçektir. İki yol vardı; dağ yolu ve Avrupa yolu. İkisi de tutulmuştu.’

“Açık ki burada Öcalan ve PKK Başkanlık Konseyi, gerçekleri tahrif ediyorlar, teslimiyet ve tasfiye hareketini meşrulaştırmaya çalışıyorlar. 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketinin yanlış değerlendirilmesi ve bunun dayatılan teslimiyet ve tasfiyecilik hareketinin temel nedeni yapılması, bizi kaçınılmaz olarak anılan karşı-devrim hareketini daha kapsamlı bir biçimde ele almaya yöneltmektedir. Bir bu nedenle, bir de İmrallı

teslimiyet ve tasfiyeciliğinin 9 Ekim-15 Şubat karşı-devrim hareketinin doğrudan bir sonucu ve onun kesin damgasını taşıması nedeniyle bütün boyutlarıyla değerlendirmeyi kaçınılmaz kılmaktadır.

“İlginçtir, 31 Mayıs’ta başlayan İmrallı duruşmalarında uluslararası komplonun özü, temel hedefleri tahrif edildi, komplonun aktörlerinden söz edilmedi; bir ABD’nin, bir İsrail’in adı bile anılmadı. Neden? Ne bekleniyordu? Gizlenen neydi? 9 Ekim-15 Şubat karşı-devrim hareketinin baş aktörlerinden biri olan TC neden ‘kurban’ olarak gösterilmeye, gerçekler neden bu kadar çıplak bir biçimde tersyüz edilmeye çalışıldı? Bu sorulara tasfiyecilerin bir yanıtları yok. Bu soruların yanıtları İmrallı’da geliştirilen teslimiyet ve tasfiye çizgisinde ve onun pratik uygulamasında var. Açık ki, 9 Ekim-15 Şubat karşı-devrim hareketi, emperyalizmin PKK ve Kürdistan devrimi karşısındaki stratejisi, ABD-İsrail-TC ekseninin Ortadoğu stratejisi, TC’nin kesin imha ve tasfiye stratejisi, bunlar olamıyorsa marjinalleştirme politikası ortaya konulmadan, bütün boyutlarıyla kavranmadan, bugün dayatılan teslimiyet ve tasfiye çizgisini ve sonuçlarını kavramak mümkün değildir. Dolayısıyla 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketini ve bunun ardındaki güçlerin politikalarını bütün boyutlarıyla değerlendirmemiz şarttır. Teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı doğru, sağlıklı ve sonuç alıcı bir mücadele yürütebilmek açısından da bu kaçınılmazdır.”

Aradan geçen bunca zamana rağmen İmrallı teslimiyet ve tasfiyeciliği, 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketinden bağımsız ele alınmakta ve değerlendirilmektedir. Bu bile yalan ve demagojiyle örülen sanal dünyanın ne kadar etkili olduğunu, en yalın ve çıplak gerçeklerin nasıl bir giz perdesi altında tutulmaya çalışıldığını göstermektedir.

Bir Yanılsamanın Sonu’nda önemli sorular soruluyor. Genellikle bu sorular eş geçiliyor. Öcalan ve İmrallı Partisi yönetenlerinin böyle davranmaları nedensiz değildir. Çünkü içine girdikleri teslimiyetçi ve tasfiyecilik çizgiyi kendi iradelerinin bir ürünü olarak yansıtmaları gerekiyordu. Ama gerçeklik bunun tam tersiydi. *Bir Yanılsamanın Sonu*’nda sorulan şu sorular

süreci daha doğru kavramak açısından çok önemli. “Devrimimize ve partimize dayatılan tarihimizin bu en büyük teslimiyet ve tasfiye sürecini uluslararası karşı-devrim hareketinden, onun doruğu olan 15 Şubat’tan bağımsız olarak düşünmek ve değerlendirmek mümkün değildir. Şu soru herkesin yanıtını aradığı bir sorudur: 15 Şubat karşı-devrim hareketi olmasaydı, İmrallı teslimiyet ve tasfiye çizgisi olur muydu? Kısa bir süre önce 6. Kongresini gerçekleştiren PKK, böyle baş döndürücü bir hızla tersine dönüş hareketini yaşar mıydı? Yani ideolojik çizgi, program, strateji ve tüzük değişikliği ihtiyacını duyar mıydı? Gerillayı dağıtıp teslimiyet ve mültecileştirme yolunu seçer miydi, kendisini her açıdan ve topyekûn silahsızlandırır mıydı?”

Bir Yanılsamanın Sonu’nda tartışılan ikinci ana bölüm, İmrallı teslimiyet ve tasfiyecilik sürecinin bütün ideolojik, politik, askeri, örgütsel, ruhsal-moral boyutlarıdır. Bu bölümde yaşanan gelişmeler özetlenmekle yetinilmiyor, aynı zamanda her gelişme ve adım derinlemesine tahlil ediliyor ve değerlendiriliyor. Tamamen nesnel verilere, bilgilere ve belgelere dayanılarak bu yapılıyor. 9 Ekim’den 1999’dan 2000’in başlarında gerçekleştirilen 7. Kongre’ye kadar yaşanan sürecin ayrıntılı bir tahlili yapılmaktadır. Sorgu, 3 Nisan 1999 tarihli Savcılık ifadeleri, ilk mesajlar, MK ve BK’ne gönderilen talimatlar, BK’nin kendi içinde çelişen tutumları, İmrallı duruşmaları, tersine dönüşün ve teslimiyetin belgesi, ihanet manifestosu Savunmalar, bunun ayrıntılı ideolojik, politik ve moral değerlendirmesi, tasfiye planı ve bunun pratik uygulamaları, teslimiyet grupları ve PKK ve devrimimiz için bir cenaze töreni olan 7. Kongre, bu ana bölümün temel tartışma konularıdır.

Elbette teslimiyet ve tasfiyecilik sürecinin gerçek nedenleri kavranmadan yapılacak değerlendirmelerin bir anlamı olmayacaktı, dolayısıyla teslimiyet ve tasfiyecilik sürece karşı alınması gereken tavrı doğru belirlemek mümkün olmayacaktı. İmrallı teslimiyet ve tasfiyeciliğinin nedenlerinin sorgulanması, bizi kaçınılmaz olarak Öcalan ve kurduğu sistem gerçekliğine götürecekti. *Bir Yanılsamanın Sonu*’nun üçüncü ana bölümü, içte teslimiyet ve tasfiyecilik sürecin temel nedeni olan Öcalan gerçeği ve sistemini incelemektedir. Bu bölüm çok önemli, çünkü burada ortaya konulan çerçeve, aynı zamanda kendi tarihimize, PKK tarihine nasıl ve hangi perspektifle bakmamız gerektiğini anlatmaktadır. Bu bölümde ortaya konulan ve değerlendirilen gerçekler, aynı zamanda neden Öcalan kültürünün bugün bile bu kadar etkili olabildiğini önemli ölçüde aydınlatmaktadır. Teslimiyet ve tasfiyecilik çizginin nedenlerinin mutlaka tartışılması gerektiği kitabın “Giriş” bölümünde şöyle dile getiriliyor: “Biliyoruz ki 15 Şubat gerçekleştiğinde PKK 6. Kongresini yapıyordu. Öcalan Kongreye sunduğu raporda savaşın derinleştirilmesini, savaşa gelmeyen, zafere inanmayan, savaşla ve iktidar perspektifiyle oynayan anlayış ve kişiliklerin mahkum edilmesini ısrarla istiyor ve bu yönlü değerlendirmeler yapılmasını ve kararlar alınmasını dayatıyordu. Kongreyi ‘Zafer ve Devletleşme Kongresi’ olarak tanımlıyordu. Ama aradan çok kısa bir zaman geçmeden bu kez kongreyi ve aldığı kararları, bütün bir parti ve devrim çizgisini mahkum

“Bir Yanılsamanın Sonu” Mahsum Hayri Pir

“Elinizdeki çalışma, en az bir yıllık tartışmaların, yoğunlaşmaların, kolektif beynin ve yürek atışlarının ürünü; birkaç ay gibi kısa sürede kağıda dökülmesidir.

Bu aynı zamanda hiçbir gücün, hiçbir engelin, kuşatma ve bastırma çabasının devrimci bilinç, inanç ve irade ile sevgi ve umut karşısında duramayacağını, dayanamayacağını somut belgesidir... Çünkü bizim elimizde anılan silahlardan başka bir şey yoktu... Engel tanımadık, tanımıyoruz, tanımayacağız.” (Sayfa 16-17)

İsteme adresi:
İnebey Mah. Valide Camii Sk.
61/4 Aksaray-İstanbul
Tel/Faks: 0 212 529 10 45

ediyor; devletle bütünleşme stratejisine dönülmesini istiyor ve dayatıyordu? Peki ne oldu, ne değişti? Neden bu tersine dönüş, PKK'den kopuş ve mutlak teslimiyet? Bu kadar kısa sürede tersine dönüşün, kırk yıllık cumhuriyet ideologu ve siyasetçisi kesilmenin bir açıklaması olmalıdır! Neden? Neler oldu?"

Bu paragrafın devamında ise şu çarpıcı sorular soruluyor:

"'Dünya değişti, koşullar değişti, bunu göremedik; bugün bunları görüyor, kavlıyor ve kendimizi yeniliyoruz, değiştiriyoruz' diyorlar. Peki neden şimdi? Dünyada yaşanan değişimler hemen hemen her parti platformunda değerlendirilmiyor muydu? 6. Kongreye sunulan Politik Raporda bu değerlendirmeler yok mu? Hata mı yapıldı, neden bu açık açık kabul edilip hesabı verilmiyor? Bu kadar kayba ve acıya neden olanların hala kaderimiz üzerinde söz söylemeye ve karar vermeye hakları var mı? Madem ki, '1990'ların başından bu yana savaşta bir tekrar yaşandı' deniliyor. Ama bu 'tekrarın' ise ürkütücü boyutlarda bir faturası var; tanımı mümkün olmayan acılar, trajediler var. Bunların hesabını kim verecek? Bundan sorumlu olanların bugün pişkin pişkin yerlerinde oturup yeniden kaderimiz üzerinde rol oynamaları hangi siyasal ahlaka uyar?"

"Hiç kuşkusuz değişen dünya değil, kendileridir, ideolojik tercihlerinde, dünya karşısındaki konumlarında ve duruşlarında köklü bir değişiklik var. Dün devrim ve sosyalizm çizgisi, kendileri için yüceltilen bir etken; ama şimdi bunlar birer 'ölüm' nedeni olarak algılanıyor. 'Değişim olmazsa katliam olur' demagojisini bıktırıcı bir tarzda tekrarlıyorlar. Dolayısıyla devrim ve sosyalizm değerlerini bir kenara atmakta, cumhuriyet ideolojisine sarılmakta bir sakınca yoktu, tersine kendisi için bir 'siyasi çıkış' anlamına gelirdi."

15 Şubat'ın da çok doğru değerlendirilmesi gerekmektedir. Yoksa PKK gerçeğindeki doğrularla yanlışlar, karşı çıkılması gereken yanlışlarla sahiplenilmesi gereken değerler birbirine karışır. Dolayısıyla doğru bir tarih anlayışına ve tarihsel çıkışa sahip olmak da mümkün olmaz! 15 Şubat'ın önemi şöyle özetlenmektedir:

"15 Şubat, çok yoğun ve şiddetli bir karşı-devrimci şiddet hareketidir; tarihsel önemde ayrıştırıcı, netleştirici ve açığa çıkarıcı bir rol oynadı. Bu yönü üzerinde de durmamız gerekiyor."

Öcalan gerçeğinin tam ve doğru kavranmasında 15 Şubat çok önemli ayrıştırıcı ve dolayısıyla açığa çıkarıcı, aydınlatıcı bir noktadır. Bütün bu değerlendirmeler belgelere dayalı olarak kitapta sunulmaktadır.

Kitabın Ekler bölümünde belgeler var. Öcalan'ın Sorgu ifadesi, ilk mahkeme ve savcılık ifadeleri, İmralı'da savcılara verdiği ifade, İmralı duruşmalarının tutanaklarından birkaç örnek; avukatlarıyla yaptığı ve bugüne kadar çoğunluğu yayımlanmayan görüşme notları, BK ve MK'ye gönderdiği talimat ve mektuplar, yaptığı açıklama ve verdiği mesajlar; en son BK, MK ve İK'ya gönderilen rapor ve mektuplarımız Belgeler bölümüne konulmuştur. Bu geniş ve zengin belgeler, okuyucunun daha nesnel değerlendirme yapmasına, konuya bir de kendi penceresinden bakmaya olanak sunmaktadır.

Bilindiği gibi herhangi bir teslimiyet ve tasfiyecilik hareketle karşı karşıya değiliz. Uluslararası karşı-devrimci hareketin bir ürünü olan İmralı tasfiyeciliği, tam anlamıyla bir bilinç, bellek ve ruh katliamı biçiminde derinleşerek devam ediyor. En büyük silahları yalan ve demagojidir; kullandıkları malzemeyse, partimizin ve devrimimizin yarattığı değerlerdir. İmralı sürecinin ilk gününden bu yana bütün kavramları, değer ölçüleri, kısacası her şeyi tersyüz ettiler, kavramların özünü boşalttılar ve sonuçta bir sanal dünya yarattılar. Bunun sonucu olarak tasfiyecilik çizgilerini daha az engelsiz yürütebiliyorlar. Tam da bu nedenle yalan ve demagojiyle örülü bu sanal dünyayı, yalanlar imparatorluğunu yıkıp parçalamak devrimcilik ve yurtseverliğin olmazsa olmaz bir koşuludur. Ulusal kurtuluş devrimini yeniden ayakları üzerinde doğrultmanın ve geliştirmenin ilk ve temel koşulu budur; yani, İmralı tasfiyeciliğinin yarattığı sanal dünyayı parçalamak ve İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğini aşmak! Bu yapılmadan devrimcilik ve yurtseverlik adına yapılan her şey, atılan her adım, havanda su dövmekten öte bir anlam ifade etmeyecektir. Görülüyor ki burada sorun bir halkın yaşamı, kaderi ve geleceği sorunudur; siyasal bir mevfidan başka bir şey olmayan bir kişilikle uğraşmak, onun üzerinde siyaset yapmak değildir.

Bir Yanılısamanın Sonu'nun, anılan bu sanal dünyayı parçalamada, yalan imparatorluğunu aşmada çok önemli bir işlev göreceğine inanıyoruz.

Kısacası bu çalışma, 15 Şubat'ın açığa çıkardığı bütün gerçekleri ve sonuçlarını, bütün boyutlarıyla inceliyor ve değerlendiriyor. Bu çalışma, 15 Şubat'tan bu yana partimize ve devrimimize dayatılan teslimiyet ve tasfiye hareketinin bütün aşamalarını ve bunların bütün özelliklerini aydınlatıyor; yalan, çarpıtma ve demagoji kampanyalarının iç yüzünü deşifre ediyor...

Ve *Bir Yanılısamanın Sonu* okunup bitirildikten sonra, halkımız, partili yoldaşlarımız, dostlarımız ne kadar büyük bir teslimiyet ve tasfiye hareketiyle, nasıl bir aldatma ve yalan kampanyasıyla karşı karşıya olduklarını hayretler içinde kalarak görececek ve düşüneceklerdir!..

Yaşamımızın yıkımına, ülkenin satışına, devrimcilerin katliamına sessiz kalmayalım!..

Haramilerin kirli ve kanlı saltanatını yıkalım!

İşçiler, emekçiler!

Zindanlarda büyük bedeller ödenerek süren direniş 9. ayını doldurdu. Hücre tipi cezaevine, hücre tipi yaşama hayır diyen devrimci tutsaklar, 9 ay önce yükselttikleri direniş bayrağını tecrite, baskıya ve işkenceye karşı bugüne kadar getirdiler. Bugün de aynı kararlılık ve direngenlikle direniş sürdürüyorlar. Hücre tipi cezaevlerinde inanç ve özlemlerinin katledilmesini kabullenmektense, tek silahları olan bedenleriyle direniyorlar. Zulmün ve karanlığın karşısında onuru, inancı hep diri ve ayakta tutuyorlar.

9 aydır süren bu olağanüstü direniş belki anlamakta zorluk çekiyor, belki de kendi dışımızda görüyoruz. Ya da ölen her devrimci bizde sadece bir burukluk yaratıyor, sonra kanıksıyoruz. Oysa bu direniş yaşamımıza etle tırnak gibi bağlıdır. Ölen her devrimci, gerçekte boynumuza geçirilen organın biraz daha sıkılmasıdır. Kölelik zincirimizin daha da sıkılması, çocuklarımızın geleceğinin tümünden karartılmasıdır. Soframızdan

çalınan ekmeğimiz, emperyalizme peşkeş çekilen emeğimizdir. Devrimci tutsaklar bu bilinçle direniyor, bu bilinçle ölümden kaçınmıyorlar. Sermaye devleti ise yine bu bilinçle saldırıyor, katlediyor ve direniş kırılmaya çalışıyor. Direniş ve anlamını gözlerden saklamaya, hücrelere gömmeye çalışıyor.

İstiyorlar ki, sömürü ve soygun düzenleri ebedi olarak sürsün. İstiyorlar ki ülkenin parsel parsel satışının önünde engel kalmasın. İstiyorlar ki, bu topraklarda açlık, sefalet ve ölüm hükmünü sürdürsün.

Hücreler, katliamlar ve işkenceler bunun içindir. Bunun için devrimcilerin cesetleri çığneniyor. Bunun için İMF'nin buyrukları canla başla yerine getirilirken, devrimci tutsakların en temel insani taleplerine dahi katliamla yanıt veriliyor.

İşçiler, emekçiler!

İnsanlık 9 aydır zindanlarda tarihin en büyük barbarlıklarından birine tanıklık ediyor. İnsanlığın özgür yarınları için direnen devrimci tutsakların sesi, Nazilere rahmet okutan bir vahşetle bastırılmaya çalışılıyor. Buna yalan ve demagojiye dayalı aşağılık kampanyalar eşlik ediyor. Bu öylesine bir arsızlık ve pervasızlıkla yapılıyor ki, akıl ve vicdanın kabul edemeyeceği sınırlara ulaşıyor. Böylece devrimcilerin katliamı üzerinden milyonlarca emekçinin sadece geleceği değil, aklı ve vicdanları da teslim alınmaya çalışılıyor. Milyonlarca emekçi tarihin gördüğü en büyük insanlık suçlarından birine ortak edilmeye çalışılıyor. Ama nereye kadar?

İşte binbir yalan ve demagojiyle üstü kapatılmaya çalışılan 19 Aralık katliamı gerçeği bugün bizzat Adli Tıp raporlarıyla belgelenmiştir. Tarihte hiçbir insanlık suçunun gizlenemeyeceği gibi, 19 Aralık katliamına imza atanlar da vahşetlerinin üstünü örtmeyi başaramamışlardır. Faşist rejimin "Hayata dönüş" adı altında sergilediği barbarlığı gizlemek için başvurduğu her türlü yalan ve demagoji çökmüştür.

"Kendilerini yaktılar" demişlerdi. Tutsakların katliam timlerince önce gazla zehirlendikleri, sonra da diri diri yakıldıkları ortaya çıktı. "Silah kullanıldı" demişlerdi. Tutsakların tek bir mermi kullanmadığı, tersine tüm kurşunların bizzat katliam timlerince tutsakların üzerine yağdırıldığı ortaya çıktı. "Askerleri öldürdüler" demişlerdi. Öldürülen askerlerin, yine kendi silahlarından çıkan kurşunlarla öldürüldüğü ortaya çıktı.

Bu, devletin katliamcılığının belgesidir. Bu, sergilenen vahşiliğin, gözü dönmüşlüğün belgesidir. Aynı zamanda, milyonlarca emekçinin vicdanına ve aklına kirli bir yalan kampanyasıyla zincir vurulmaya çalışıldığının belgesidir.

İşçiler, emekçiler!

Sermaye devleti devrimcileri katlediyor, kıyıyor, işkencelerden geçiriyor. Böylelikle bu sömürü düzeni yaşatılıyor, bir avuç asalağın yaşamlarımız üzerinde kurduğu saltanat perçinleniyor. Bu gerçek bu kadar açık ve basittir.

Devrimciler zindan duvarları arkasında katledilirken, belki bu gerçeği bu kadar yalın biçimde göremiyorduk. Sustuk, sessiz kaldık. Oysa gerçekte katledilen, ipi çekilen milyonlarca emekçiydi. Bugün zindanlarda devrimcilerin kanı dökülürken, "geleceğe artık umutla bakıyoruz" söylevleri çekenlerin gerçekte ne demek istedikleri ortadadır. Devrimcilerin katliamı üzerinden, emekçilerin yıkımının, ülkenin parsel parsel satışının önü açılmıştır. Milyonlarca emekçinin ve çocuklarının geleceği karartılmıştır.

Artık yaşamımızın yıkımına, ülkenin satışına, devrimcilerin katliamına sessiz kalmayalım. Bu düzenin bize dayattığı karanlıktan kurtuluşumuz için direnen devrimci tutsaklara sahip çıkalım. Sermayenin yaşamlarımız üzerine kurduğu kirli ve kanlı saltanata karşı direniş yükseltelim.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

İçerde dışarda hücreleri parçala!

21 Şubat'ta çöken İMF programının savunucusu bir gazetecinin kaleminden şimdiki İMF programı...

ABD patentli, “sosyal demokrat” Derviş, AB patentli “yeni sol”cu Tayyip!

İMF Birinci Başkan vekili Fişer, “emercensi” servis için Ankara’ya geliyor. Programda yeniden revizyon tartışılacak. Finli Yuha beyefendinin Bulgaristan’da gösterdiği mucizevi başarı, maalesef Türkiye’de sökmedi.

23 Temmuz- Fişer aslında tekaütlük dilekçesini vermemiş miydi? Hani İMF tekaüt sandığından üç aylık bağlatıp, artık üniversitelerde hocalık yapacaktı! Üstelik de “Türkiye deneyimi, Türkiye üzerinde test edilen modeller ve sınama yanılma yöntemi ile elde edilen, ekonomik dalga geçme seminerleri” vereceği söyleniyordu.

Muhterem ecdadımız ne demiş? Derviş’in dediğini dinle, yaptığını yapma!

Şimdi İMF dergahının “piri” büyük üstad Fişer, yeniden hem de bu yaşında, tekaütlüğün sefasını sürmeyi muhayellesinde canlandırır iken, kalkıp, bu sahra sıcağında Ankara’ya geliyor.

Bu demektir ki, Türkiye üzerinde test edilen programda arızalar mevcut. Zaten baştan beri biz bunu söylüyorduk. Sakalımız da olduğu halde, ciddiye almıyorlardı. Böylesine korumasız, bu kadar zayıf ve müşkülathlı yanları olan, bir programı üstelik de dalgalarmın ortasına atacaksınız, suhulet bulmasını bekleyeceksiniz?

Nerede o Urfa’nın bolluğu?

Adamlar ne dediyse yaptık. Bir dediklerini iki etmedik. Kelle istediler kelle, banka istediler banka, verdik. Asgari ücretin bile aylık yüz doların üzerine çıkmasına müsaade etmediler “eyvallah” dedik.

Çiftçiye para yok! Tamam!

İşçiye zırnık yok! Baş-göz üstüne!

Kabinede, deprem bölgesi Yalova’dan mümessil istemiyoruz! Derhal!

Memleket idare heyetinde, dul, yetim, ÖKSÜZ asla ve kat’a olmayacak! Aha da gönderdik gitti!

Bu Fişer bey ile umum müdürü muhterem Horst beyefendi, daha ne istiyorlar anlamak ne mümkün! Gözlerini Allah doyursun!

Masa şefi Yuha bey, haftayı devirdi hala burada.

Ankara mümessilleri Odd Per Brekk bizim müsteşarları, başkanları, umum müdürleri, susta durduruyor. Arada bir tevazu gösterip, bakanlara da uğruyor.

Daha ne yapacağız anlamadık gitti.

Faizi indirin, dövizi çıkartın, enflasyonu yükseltin, yatırımları kesin, makam arabalarının kontak anahtarlarını DHL kargo ile Vaşingtona gönderin,

Bankaları kapatın, memurlarını atın, paranızı en ünlü iktisat alimlerinin ağzından “dandik” ilan edin, Cenova’ya gidenleri fişleyin, sokakta gösteri yapanları dişleyin, 2050’de kalkındığımızı düşleyin...

Yani ne diyorlarsa “evet” diyoruz.

Buna rağmen Fişer geliyor

Bu Fişer’in gelmesi bana göre hayra alamet değil. Hatırlayın, dalgahya geçtiğimizde de burada idi.

Bu reçeteden ne millete, ne de memlekete hayır gelmez. İMF bizimle dalgasını geçiyor. Hala farkında değiliz. Derviş Bey, ilk geldiğinde ne demişti, “Baharda toparlanız, yazın yeniden büyümeye geçerez” değil mi?

Dün ne diyordu peki? Sonbaharda toparlanma müjdesi.

Defalarca yazdık, söyledik. Bu program ile Türkiye spekülafif sermaye ataklarına iyice açık ve korumasız hale getirildi. Nitekim beş ay sonra Merkez Bankası ve BDDK uyandı da, yabancı bankaların göz göre, göre her gün yaptıkları işleri şöyle bir göz ucuyla incelemeye aldı. Netice çıkar mı, dersenez, sanmıyoruz.

Elin oğlu, doları hoplatıyor, zıplattıyor, havada fırdöndürüyor, öyle bakıp gösteriyi izliyoruz. Şimdi revizyon yapılacakmış da, enflasyon hedefi yüzde 60’ın üzerine çıkartılacak mış! Enflasyonu unuttuk bile. Bu program 1999’da anlaşması imzaladığında, adı ne idi; Enflasyonla mücadele! Hedef “tek haneli enflasyon”, diğer hedef liradan “altı sıfır” atılması vs.vs.

Artık dikkat ederseniz enflasyonu konuşmuyoruz bile. Giderek devalüasyonu da. Çünkü günlük hale geldi. Türk Lirası’nı da “dandik” ilan ettik kurtulduk. Varsa yoksa döviz, ya da dolar.

Şimdi Fişer gelip de, “dolar, ya da Euro’ya geçin” derse hiç şaşmayın. Zaten millete dolarize olmuşuz. Muhtemeldir ki, üniversitede MBA programında okutacağı yeni seminer ve tez konuları öncesinde, Türkiye üzerinde yeni “model” denemeleri için öğrencilerine “ihtisas stajı” yaptıracağı ülke olarak da Türkiye’yi seçmiştir, ya da önerecektir.

Fişer’in gelmesi, Devlet Bakanı Derviş’in de bir nebze de olsa İMF ve Dünya Bankası nezdinde “erozyona” uğradığının işaretidir.

İlk Program, bir bakan, bir müsteşar, bir Merkez Bankası başkanı, bir İMF masa şefi yedi.

Kemal Derviş Bey, memlekete 25 yıl sonra geldiğinde, zaten kadrosu, bürokrat ekibi yoktu. Ne

buldu ise, onunla iktifa etti. Daha doğrusu, yakın dost, hısım, akraba çevresinin telkin ve tavsiyeleri doğrultusunda, bir kadro oluşturdu.

Şimdi anlaşılın o ki, o kadro, bu işi götüremiyor. Yalova dediler gitti. Öksüz dediler o da gitti. Telekom dediler o da halledildi. Yeni hükümet tartışması başlattılar, olmadı. Teknokrat model tutmadı. Ama hala ortada ele gelir bir şey yok.

Derviş, ilk günden siyasi tavırla geldi. Sosyal demokrat olduğunu ilan etti, ama İMF programına kalkan oldu. Yeni siyasi yapılanma, parti oluşumu falan derken, bize göre artık Derviş tükeniyor.

Burası Türkiye! Burası, iki günde adamı eritir, öğütür, tüketir, bir kenara atar.

Burası Türkiye, buradan çıkış yok!

Geçen hafta bugün bu köşede yer almıştı. Tayyip Erdoğan’a dönük, AB desteği. AİHM’nin Erbakan kararını 31 Temmuz’a bırakıp, Tayyip’in önünü açma planına ortak olduğu. AB Büyükelçisi Karen Fogg hanımefendinin bizzat ve şahsen Tayyip “hayranlığını” dillendirmekte beis görmediği. AB büyükelçilerinin programını münazara ve münakaşa için Recep Tayyip Bey’den randevu üzerine randevu talep ettikleri.

Bu ekonomik program ile, memleketin siyasi yapısının da şekillendirildiği ve Türkiye’nin bölgesindeki diğer ülkelere (müslüman) nümune teşkil edecek tarzda, kendi iradesine rağmen “gyabında” yeniden yapılandırılıp, biçimlendirildiği.

Recep Tayyip ve ekibinin de bu minval üzere, gerek okyanus ötesinden, gerekse Brüksel cenahından gerekli adli sicil kaydı, iyi hal kağıdı, ikametgah ilmühaberi gibi evrakları tanzim ve tamam ederek müsaade ve destek aldıkları.

İktisadi programlarını da faizin haramlığını mevzu bahis dahi etmeksizin, “dairevi arz” taraftarı bir nazarla, multi-ultra liberal bir temel üzerine inşaa ettikleri bizzat kendi ağızlarından ilan olundu.

Bu defa Recep Tayyip beyefendiye, Sefire Karen Fogg hanımefendi, yeni bir hüviyet teşmil ediyor; Yenilikçiliğin yanı sıra “yeni sol”culuk!

Derviş Bey’in sosyal demokratlığının cilası döküldü. Çivileri söküldü. İMF programı ile sosyal demokrat muvaffakiyet gömüldü.

Bu kere, AB patentli yeni solculuğun siyasetimizdeki mümessili Recep Tayyip Bey!

Hayırlara vesile olur inşaallah!

Zülfikar Doğan

(23 Temmuz 2001/NTV web sayfasından alınmıştır...)

“Borçların silinmesi” üzerine

Borçların silinmesi; borçları silinen yoksul ülkelerin emperyalizme bağımlılıkları sürdükçe hiç bir yarar getirmez. Borç silinmesi yoksullar açısından edilgen bir işlemdir. Yoksul ülkelerin halklarının emperyalizme bağımlılık duygularının artırılmasına ve bağımlılık/kölelik ideolojisinin sürdürülmesine hizmet eder.

Borçlar kimlerin borcudur? Borçların nedeni yoksul ülkeler için, emperyalizmle işbirliği içinde olan bu ülkelerin yönetenleri ve egemen sınıflarıdır. Borçlar yoksullar tarafından tümüyle reddedilmelidir. Borçların bırakın silinmesi, yoksullarca reddedilmesi de yetmez. Çıkış; emperyalist ve kapitalist sistemden kopuşta, tam bağımsızlıkta, sosyalizmedir. Yoksul ülkeler ve halkların başlıca hedeflerinden biri de DTÖ’nün lağvedilmesi, işlevsizleştirilmesidir. Tabii ki NAFTA, AB, IMF, DB, OECD, NATO vb. diğer kapitalist kurum ve kuruluşlarla birlikte.

Kapitalizm ve küreselleşme karşıtlığı temelinde yoksul ülkelerin borçlarının silinmesini istemekle yetinmek, G-8 lerin dümen suyuna girmekten başka bir şey değildir. G-8 üyesi ülkelerin kapitalizm ve küreselleşme karşıtlarının; dünya üzerindeki yoksul, geri bırakılmış ve emperyalist sistemin boyunduruğundaki

ülkelerin ezilen emekçi sınıflarına verebilecekleri en büyük destek; emperyalist sistemi temsil eden G-8’lerin (ki burada asıl karşıımızda olan G-7 ülkeleridir. G-7 lerin sonradan sus payı ve kendilerine karşı olan cepheyi bölmek için Rusya’yı kendi aralarına alarak G-8 diye ortaya çıkmaları da bir aldatmacadır.) sisteme olan egemenliklerini kırmak, işlevsizleştirmek, yoksul ve geri bırakılmış ülkelerin halklarının emperyalist sistemden kopmaları için gerekli her tür çabayı göstermektir, tabii ki kendi ülkelerindeki patronlarla dişe diş bir mücadeleyi göze almak pahasına.

Yoksul ve geri bırakılmış ülkelerin halklarının toplumsal adalet ve toplumsal/ekonomik eşitlik temelinde; devletler ve halklar arasında bağımsız ilişkilerin var olacağı, sömürünün olmayacağı yeni bir dünya yaratmak için dayanışma esastır.

H. Aydoğdu

(MAİ ve Küreselleşme Karşıtları’nın sitesinden alınmıştır...)

Çukurova Üniversitesi sosyal tesislerinde yolsuzluk

Merhabalar...

Ben Adana'dan bir *SY Kızıl Bayrak* okuruyum. Şu an Çukurova Üniversitesi'nin sosyal tesislerinde çalışıyorum. Size yazmamın sebebi, çevremde yaşanan bir yolsuzluğu aktarmak. Ben biliyorum ki *SY Kızıl Bayrak* gazetesi emekçi yığınlar seslenen bir gazete. Biz de bu üniversitenin emekçileri olduğumuza göre bu hepimizin meselesidir diye düşünüyorum. Size yazacaklarımı isterseniz araştırabilirsiniz.

Benim çalıştığım yer üniversitenin sosyal tesislerinin restoran bölümü. Buraya gelip yemek yiyenler genelde Çukurova Üniversitesi'nin öğretim elemanlarıdır. Hergün yaklaşık 150 kişi, akşam 19.00 ile 01.00 arasında yemek yer. Yemek yiyenler genelde gelen hesabın yarısı kadar ya da hesap miktarı kadar bahşiş bırakırlar. Bu bahşiş bazen öyle çok olur ki, günlük 100-150 milyonu bulur. İşte burada ilk yolsuzluk çıkıyor ortaya. Bahşiş paralarını restoranın müdürü Tülin Şeyhzadeoğlu, şef garson Ganimet Tosun, şef yardımcısı Birol Demirci aralarında paylaşmaktadır. Çok az bir miktarda onların sağ kolu olan garson Nadir de bu paradan pay almaktadır. Bunların dışında hiç kimseye bu paradan pay verilmemektedir. Verilmediği gibi, bunun lafını edenleri kapı dışarı etmektedirler. Çukurova Üniversitesi Rektörlüğü ise bu paranın restoranın tüm çalışanları arasında eşit olarak paylaşıldığını sanmaktadır. Oysa komiler ve diğer garsonlardan oluşan yaklaşık 30 kadar çalışan - yani bu parada hakkı olan gerçek kişiler- bu paradan hiçbir şekilde yararlanamamaktadır. Her ne kadar küçük bahşişler gibi görünse de, aylık 3-4 milyarı bulmaktadır bu bahşişlerin toplamı. Ve paylaşan da 3-4 kişi olunca, bunun küçük bir yolsuzluk olmadığı ortaya çıkmaktadır.

İkinci yolsuzluk ise restoranta alınan yiyecek ve içeceklerle ilgilidir. Büyük gıda firmalarının temsilcileri buraya gelmekte ve restoranın müdürü Tülin Şeyhzadeoğlu'na çeşitli hediyeler vermektedir. Tülin hanım ucuz aldığı malzemeleri üniversite yönetimine daha pahalı göstermektedir. Böylelikle Tülin hanım ve yandaşları için bir gelir kapısı daha aralanmıştır. Araştırıldığında, bu olaydan da çok büyük miktarda paralar çıkacağından eminim.

Bunun yanısıra bir de üniversitenin başvurduğu bir politika var. Üniversitede çalışan işçiler çıkarılıp yerlerine öğrenciler alınmaktadır. Böylelikle hem daha az para vermekte, hem de daha kolay sömürebilmektedirler. Bu şekilde 30 üniversiteden 120 kadar işçi çıkarılmıştır. Bunların çoğu 35-40 yaşlarında insanlardır ve dışarda iş bulma imkanları oldukça sınırlıdır. Yani bu insanlar açlığa terk edilmişlerdir.

Bu yazdıklarımı *SY Kızıl Bayrak* gazetesine güvenerek yazdım. Buranın bir emekçisi olarak ve gazetenize kendimi yakın hissettim için bunları anlatma ihtiyacı duydum.

Çukurova Üniversitesi'nden bir emekçi

Üç haberin düşündürdükleri

"Sultanbeyli satılık ilçe; ormanlık araziler üzerine inşa edilen tüm semt ve ilçeler satışa çıkarılacak" (Milliyet, 14 Temmuz).

"Çatıya çıktılar paraları ödendi" (Milliyet, 14 Temmuz)

"Topraktan 'ülküçü' fışkıracak" (Milliyet, 15 Temmuz)

Birbirinden farklı bu üç haber, Türkiye'nin güncel tablosunu gözler önüne sermesi açısından dikkate değerdir.

Birinci habere başlayalım. Haber, hazine arazileri (bununla Sultanbeyli kastedilmekte) ve orman vasfını yitirmiş alanlar üzerine kurulmuş olan semtlerdeki yapı sahiplerine arsaların satılması ve tapu verilmesini içeriyor. Bunun bir imar affı olmayacağı, hükümetin iç kaynak paketinin önemli bir bölümünün bu uygulama yolu ile sağlanacağı bakanlar tarafından dile getiriliyor.

Bu haberin emekçiler açısından anlamı şu: Dış borç yükünü karşılama dışında bir işlevi kalmamış olan devlet bütçesinin oluşumunda, artık işçi ve emekçilerden dolayı ve dolaysız vergiler yoluyla yapılan soygunla yetinilmeyip bir de sağlıksız derme çatma evlerde yaşadıkları yerler için de para alınacaktır. Yani sermaye devleti açığını, işçi ve emekçilerin barınma ihtiyacı üzerinden karşılayacaktır. Varoşlardaki işçi ve emekçiler değil bu arsaları almak en temel ihtiyaçlarını karşılayamayacak durumdayken, sermaye devleti bu arsaları kime satarak iç paketini oluşturmayı düşünüyor olabilir ki? Tabii ki yıkılacak konduların yerine inşa edilecek villaların sahiplerine, özel üniversite kurabilecek maddi imkana sahip kişilere. Derme çatma kondularından da kovulan işçi ve emekçilerin nerede kalacağı ise sadece "kendilerini ilgilendiren" bir sorun olacak. İşçi, emekçilerin sofrasındaki herşeye elini uzatan sermaye devleti bununla yetinmiyor, şimdi de onların kaldığı derme çatma evlere göz dikmiş durumda.

İkinci haberde ise, Gölcük'te kalıcı konut inşaatında çalışan işçilerin 5 aydır alacaklarını alamaması sonucunda çatıya çıkıp intihar girişiminde bulunduktan sonra paralarını alabildikleri söyleniyor. Bu haber işsizlik nedeniyle işçilerin bugün düşürüldükleri duruma çarpıcı bir örnek. İşsizlik işçi ve emekçilerin yaşamında maddi ve manevi bir yıkıma yolaçmaktadır. Zira işsizlik olgusu kapitalistlerin elinde ücretlerin düşürülmesi ve zamanında verilmemesi, sosyal hakların tırpanlanması, mücadele ve örgütlülüğün bastırılması saldırılarına aracılık etmektedir. Kapitalistler sorumlu oldukları krizi de bahane ederek işçi emekçileri işten atmanın, esnek üretimi dayatmanın vesilesi yapmaktadırlar. Son dönemde alacaklarını zamanında alamadıklarını için direnişe çıkan işçilerin sayısı hiç de az değildir. Emperyalist ve yerli tekellerin hizmetindeki sermaye devleti, işçi ve emekçilere karşı öyle fütursuzca bir saldırı başlatmış durumdadır ki, ücretlerin zamanında alınabilmesi için bile kararlı bir mücadele yürütülmesi gerekmektedir. Ya da bu haber örneğinde olduğu gibi can bedelini öne çıkartmak.p

Son haber ise, MHP'li Tarım ve Köy İşleri Bakanı Hüsnü Yusuf Gökalp'ın Türk tipi inek ve tavuktan sonra şimdi de bitki ve tohumlara ülkücü isimleri vermesini içeriyor. İşte sermayeye uşaklıkta sınır tanımayanların milliyetçiliğini gözler önüne seren çok yalın bir örnek. Emperyalistlerin dayatmaları doğrultusunda ülkedeki tarım tasfiye edilip köylülük yıkıma uğrattılırken milliyetçi duygular sermayeye karşı kabarmaz, bir takım bitki ve hayvanları sınıflandırırken kabarmaya başlar! Düşünün ki ülke filii olarak emperyalistler tarafından yönetilirken, işçi emekçilerin yaşamı yıkıma uğrattılırken, ülkenin enerji, haberleşme, ulaşım başta olmak üzere stratejik kurumları satılırken, Ortadoğu'da Amerika'nın uşağı bir devlet olarak tanınırken "milliyetçilik" unutulacak da, bir takım bitki ve tohumlara isim verilirken hatırlanacak.

Sermaye devleti işçi ve emekçileri mücadele etmek dışında alternatifi bulunmayan bir yola sokmuştur. İşçi ve emekçilerin tek alternatifi, tekelci burjuvazinin iktidarını hedefleyen devrimci sınıf programı altında birleşip mücadele etmektir.

T. P./Ankara

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 KAYSERİ Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 GEBZE/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Vural Uzal adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

'96 Büyük Zindan Direnişisi'nin 5. yıl dönümü...

'96'da diz çöktüler,
yine diz çökecekler!

Devrimci irade

teslim alınmaz!

KIZIL Bayrak